

Wiens belang?

Het Vlaams Belang over inkomen, werk, pensioenen

Bij EPO verscheen eveneens:

*Ik stel vast. Politiek taalgebruik, vernieuwing en verrechtsing*

Jan Blommaert

*Van Blok tot Bouwsteen. Voor een nieuw lokaal migrantenbeleid*

Jan Blommaert & Albert Martens

*Nationalisme. Kritische opstellen*

Jan Blommaert & Raymond Detrez

*Populisme*

Jan Blommaert, Dieter Lesage, Eric Corijn & Marc Holthof

*Belgische asielbeleid. Kritische perspectieven*

Ronald Commers & Jan Blommaert [red.]

*Het gevaar Johan Demol*

Eric Goeman & Ron Hermans

*Vlaamse Kronijken*

Johan Anthierens e.a.

*Daar komen ze aangemarcheerd*

Jos Vander Velpen

*De cholesteroloorlog. Waarom geneesmiddelen zo duur zijn?*

Dirk Van Duppen

**NORBERT VAN OVERLOOP**

**WIENS**

**BELANG?**

**HET VLAAMS BELANG OVER INKOMEN, WERK, PENSIOENEN**

EPO

Omslagontwerp: Compagnie Paul Verrept

Vormgeving: EPO

Druk: drukkerij EPO

© Norbert Van Overloop en uitgeverij EPO vzw, 2006

Lange Pastoorstraat 25-27

2600 Berchem

Tel: 32 (0)3/239.68.74

Fax: 32 (0)3/218.46.04

E-mail: [uitgeverij@epo.be](mailto:uitgeverij@epo.be)

[www.epo.be](http://www.epo.be)

Isbn 90 6445 403 5

D 2006/2204/11

Nur 740

Verspreiding voor Nederland

Centraal Boekhuis BV Culemborg

## **Inhoud**

*Voorwoord één: Het echte gelaat van het Vlaams Belang ontmaskeren | Bruno Verlaeckt 7*

*Voorwoord twee: Elke strijd tegen het Vlaams Belang moet gestreden worden | Ferre Wyckmans 11*

*Vlaams Belang teert op onrecht en ongenoegen 15*

*Vlaams Belang zegt niet wat het denkt 23*

*Vlaams Belang wil de pensioenleeftijd verlaten 27*

*Waar is het Vlaams Belang als de loontrekkenden protesteren? 36*

*Vlaams Belang op de werkvloer: overuren à volonté 44*

*Vlaams Belang op de werkvloer: flexibelere werknemers gewenst 51*

*Vlaams Belang wil daling van lonen en koopkracht 59*

- Vlaams Belang neemt deel aan jacht  
op werklozen 70
- Vlaams Belang wil inkomsten sociale zekerheid  
beknotten 83
- Vlaams Belang beperkt terugbetaling  
ziektekosten 90
- Vlaams Belang snelt farmareuzen ter hulp 98
- Vlaams Belang zet een punt achter de  
verzorgingsstaat 103
- Vlaams Belang wil de vakbonden weg 106
- Willen CEO's Vlaams Belang aan de macht? 117
- Vlaams Belang wil belastingverlaging  
voor de rijken 124
- Vlaams Belang veroordeeld voor racisme 130
- Van geldstromen, 'luie Walen' en Vlaamse  
ondernemers 137
- Het laatste taboe doorbreken 145
- Eindnoten 159

## **Het echte gelaat van het Vlaams Belang ontmaskeren**

24 november 1991. De eerste zwarte zondag schuddt Vlaanderen door elkaar. Het Vlaams Blok breekt vooral in de grote steden electoraal door dankzij een agressieve antimigrantencampagne. Enkele maanden later steekt de hoop opnieuw de kop op tijdens een betoging van 150.000 mensen in Brussel die onder de vlag van 'Hand in Hand' betogen voor meer verdraagzaamheid. Ik was een van hen en ging ervan uit dat de publieke opinie wel wakker zou worden en tot inkeer zou komen.

26 november 2005. Bijna dag op dag 15 jaar na de zwarte zondag en vooral vele verkiezingsoverwinningen van het Vlaams Belang later betoog ik opnieuw – een zoveelste keer – tegen extreem rechts in Vlaanderen. Dit keer tijdens het economisch Congres van het Vlaams Belang in Gent. Geen massabetoging maar amper 1.000 – gelukkig vooral jongere – manifestanten. Hebben de 149.000 anderen zich inmiddels tot extreem rechts bekeerd? Zijn ze ontmoedigd of geloven ze niet meer in de antifascistische strijd? In ieder geval is de bevolking, zoals ik in '91 geloofde, niet tot inkeer gekomen. En hoewel inderdaad nog steeds 3 op 4 Vlamingen niét op extreem rechts stem-

men, blijft ondertussen het aantal Vlaams Belang-kiezers stijgen.

Dat het Vlaams Belang inderdaad simplistische slogans spuit over ingewikkelde problemen en meester is in de demagogie, is correct. Dat het imago van de partij inmiddels is omgevormd van een groep fascistoïde hooligans of oud-oostfronters tot een geoliede (en door de overheid gesubsidieerde) machine vol keurige maatpakken, is ook waar. Maar tegelijkertijd is het ook een vaststaand feit dat de maatschappij de voorbije 15 jaar een immense omwenteling heeft gemaakt waarbij het begrip 'onzekerheid' steeds grotere proporties aanneemt voor de gewone arbeider, bediende, ambtenaar of werkloze, zeg maar voor de meerderheid van de bevolking. De naoorlogse 'sociale zekerheid', zowel het instituut als het begrip, brokkelt door tal van redenen – de globalisering, de monocultuur van het kapitalisme, de onmacht van de politiek – jaar na jaar af. De maatregelen van het generatiepact, de discussie over een loonmatiging, de zogenaamde strijd tegen de misbruiken in de sociale zekerheid, de uitolling van de arbeidsbescherming door de uitbreiding van de EU, de delokalisaties van bedrijven (die veel winst maken)... de groeiende sociale onzekerheid wordt in de maag van één groep gesplitst, namelijk de hierboven reeds genoemde werknemers.

Niet iedere Vlaams Belang-stemmer is een in de groene gordel van Schoten residerende villabezitter,



dat bewijst het percentage stemmers dat van de SP.A overloopt naar extreem rechts. Dikwijls gaat het inderdaad om gewone mensen die elke maatschappelijke (en dus sociale) zekerheid verloren hebben. Het ontstaan van een nieuwe term en een nieuwe categorie jongeren, namelijk de '*Generatie 1.000 Euro*', doelend op de (zelfs hoogopgeleide) jongeren die met 1.000 euro per maand moeten rondkomen omdat ze voor hun 30ste geen vaste job vinden en bijgevolg uit onzekerheid langer aan moeders rokken blijven hangen, is het zoveelste bewijs dat de vrije markt geen (voldoende) garanties biedt aan mensen die met werken hun brood moeten verdienen.

Heeft het Vlaams Belang dan daadwerkelijk een sociaal alternatief voor deze onzekerheid? BIJLANGE NIET! De traditionele media laten het echter na om dit ook aan hun lezers, kijkers of luisteraars te melden. Ze focussen enkel op de spectaculaire en sloganeske standpunten van het Vlaams Belang terwijl ze nalaten aandacht te besteden aan de sociale en economische alternatieven van het Vlaams Belang. Alternatieven die, zo mogelijk, nog gruwelijker zijn dan het migrantenstandpunt. 'Walen buiten, vakbonden afschaffen en sociale zekerheid ontmantelen', dat zou de slogan kunnen zijn voor hun nieuwe verkiezingscampagne. Maar het Vlaams Belang heeft ondertussen geleerd dat het hiermee geen kiezers aantrekt, integendeel. En daarom zwijgt het liever over de sociaaleconomische recepten die in de schuif

klaarliggen, daarin passief geholpen door de zwijgende media.

Daarom is dit boek (zoals ook de initiatieven van Blokwatcher Marc Spruyt) van onschatbare waarde. Want het begint waar het goed verkopende Vlaams Belang-verhaal in de gewone media eindigt, namelijk bij de ontmaskering van het echte gelaat van het Vlaams Belang: een antisociale en antisyndicale partij. Het Vlaams Belang is dan ook het Vals Belang voor de werknemers!

**Bruno Verlaeckt**

Voorzitter Algemene Centrale ABVV  
Antwerpen-Waasland

## **Elke strijd tegen het Vlaams Belang moet gestreden worden**

De werknemersbeweging in het algemeen en de vakbeweging in het bijzonder dreigen in het politieke discours van vandaag, waar behoud van rechten als een oubollig en aftands begrip én doel wordt afgeschilderd, op velerlei fronten in de verdediging gedwongen te worden. Dat is een te smalle en zwakke basis om verandering en vooruitgang op te enten, aanval is evenzeer, zelfs de beste, vorm van verdediging. Het Vlaams Belang vult die strategie van aanvallen en verdedigen op een heel bijzondere manier in. Hele leugens, halve waarheden, duidelijke slogans maar verdoezelende stellingen, verschillen in boodschap naargelang de ontvanger waarvoor ze bedoeld is, opgesmukte presentatie, agressief taalgebruik... de pr-machine van deze woeker combineert het allemaal feil- en gewetenloos. De ontmaskering van dit alles baart menig rechtgeaard democraat zorgen en kopbrekens. Simplisme laat zich bijzonder moeilijk fnuiken door eloquente argumenten en elke nieuwe statistiek wordt als een leugen van het systeem afgedaan. Wie redelijkheid en analyse als wapen wil hanteren, moet het daarmee afleggen tegen de 'twee-zinnen-logica' van de extreemrechtse stoottroepen.

Ook de vakbeweging ontsnapt niet aan deze bedreiging. De keuze tussen het doodzwijgen van het Vlaams Belang dan wel het weerleggen van de Vlaams Belang-visies, ach ze zorgt af en toe nog voor disputen, maar de klip om de ontzenuwoorlog aan te gaan is momenteel zeker bij de top van de werknemersbewegingen genomen. Ook op internationaal niveau zijn vakbewegingen overtuigd van het feit dat de extreemrechtse ontmaskering noodzakelijk is. De initiatieven die opgezet worden om het racistische gedachtegoed van het Vlaams Belang te bestrijden en te ontkrachten, blijven gebaseerd op waarden (als ik deze beladen term mag gebruiken) die inherent zijn aan de arbeidersbeweging: voor solidariteit en respect en tegen uitsluiting. Ze moeten dienen om de eigen achterban mee bij de sociale les te houden. Analyses, feiten, argumentaria... ze werden en worden gemaakt en aangewend en ze bieden meteen ook de kans om het eigen gedachtegoed meer in de verf te zetten.

De schaamteloosheid waarmee het Vlaams Belang beweert de verdediger te zijn van 'de kleine man' (vrouwenrechten is al helemaal geen Vlaams Belang-onderwerp) is de volgende fase, waarmee we opnieuw in de verdediging worden gedwongen. De slogan van enkele jaren geleden 'staken schaadt, werken baat', appelleerde nog op het steeds sluimerende gevoel dat wie moeilijkheden maakt, het verkerft bij de werkgever. In tijden van job- en inkomensonzekerheid loert de kans op het gedijen van dit soort ideeën om

elke herstructureringshoek. Een strijdbare vakbeweging heeft de opdracht om deze trend te counteren. Het sociaaleconomisch programma van het Vlaams Belang verdraagt geen enkele toets met de basisvisie van de vakbonden. Of het nu over arbeid, inkomen, fiscaliteit, sociale zekerheid gaat, steeds weer zijn de Vlaams Belang-stellingen een aanslag op wat werknemers en hun organisaties aan echte belangen te verdedigen hebben.

De publicatie die Norbert Van Overloop schreef is daarom van belang. De methodiek is niet deze van het eeuwige tegenargument en nog minder deze van de driedimensionale statistiek die het tegenovergestelde bewijst of moet bewijzen. Het is de pijnlijke verdienste dat hij wat het Vlaams Belang echt aan stellingen en standpunten heeft, voor zich laat spreken. Spraakmakend dus in de letterlijke betekenis van het woord. Ontluisterend dus en daarom bruikbaar voor al diegenen die er belang bij hebben dat het Vlaams Belang niet aan welke macht dan ook kan deelnemen. Dat zijn in de allereerste plaats de werknemers, hun belangen worden in geen enkel geval gediend door het Vlaams Belang. Al wat dienstig is om dat duidelijk te maken, is waard dat het verspreid wordt. Het zal niet volstaan, maar het kan helpen.

**Ferre Wyckmans**

Algemeen Secretaris LBC-NVK



## Vlaams Belang teert op onrecht en ongenoegen

In *De Morgen* van 2 december 2005 ontvouwt CD&V parlementslicd Johan Sauwens zijn plan om de stemplicht af te schaffen, om te beginnen bij de gemeenteraadsverkiezingen. Hij zegt: 'Ik viseer de groeiende groep kiezers die de middelvinger opsteekt naar de politiek. Die groep begint het politiek discours wezenlijk te beïnvloeden, en ook de verkiezingscampagnes, die steeds populistischer en minder inhoudelijk zijn. Ik wil niemand zijn stemrecht afnemen. Ik wil alleen dat mensen die de politiek de rug toekeren, niet meer van doorslaggevende betekenis zijn in de politieke krachtsverhoudingen.'<sup>1</sup>

De 'foertstemmers' noemt hij ze. Het is duidelijk over wie hij het heeft: die mensen die de voorbije verkiezingen een proteststem hebben uitgebracht en in vele gevallen voor het Vlaams Belang hebben gestemd, of vroeger op partijen als ROSSEM. Foertstemmers! Er is ook nog een ander woord voor: de verzuurden. Of nog: mensen die hun middenvinger naar de politiek hebben opgestoken. Mensen die niet tevreden zijn, de malcontenten. Maar met de ondertoon: eigenlijk heb je het wel goed, te goed zelfs, maar je wil nog meer! Je

bent een verwend nest, je bent niet tevreden met wat je hebt. Je hebt geen reden om ontevreden te zijn.

Sauwens staat niet alleen. Binnen de CD&V en de VLD is er een brede steun voor deze mogelijke verandering. Yves Desmet schrijft in *De Morgen*: 'Iedere voorzitter van een stembureau kan u verhalen vertellen over mensen die boos zijn omdat ze te lang hebben moeten wachten, niet weten hoe de computer werkt en daarom al uit pure balorigheid de middelvingerstem uitbrengen. Dat recht hebben ze, maar moet je hen er ook toe verplichten?'<sup>2</sup> Alsof een slecht werkende computer een reden zou zijn een foertstem uit te brengen en een bolletje rood te maken op een Vlaams Belang-lijst.

Neen, zo simpel is het niet. Ik sprak met een aantal mensen, arbeiders en huisvrouwen, die dagelijks in contact komen met mensen die voor het Vlaams Belang hebben gestemd en er misschien nog voor zullen stemmen bij de volgende verkiezingen.<sup>3</sup> Het zijn getuigenissen vanuit de '*buik van de maatschappij*', die naast allerlei studies het levendige bewijs leveren dat er een diep ongenoegen schuilt in die laag van de bevolking.

*Jeanine* is halverwege de dertig en heeft twee kinderen. Ze staat er alleen voor. Haar huurhuisje staat in een volksbuurt in een grote stad. Haar partner heeft haar in de steek gelaten en een berg schulden achtergelaten. Ze werkt deeltijds. Het OCMW past bij



tot het minimum leefloon. Ze ontvangt evenwel geen baar geld. Vanwege de grote schuldenberg heeft ze een '*collectieve schuldenregeling*' gevraagd. Haar volledige inkomen gaat dus naar een '*schuldbemiddelaar*', van wie ze maandelijks wat leefgeld krijgt. Dat is te weinig om rond te komen. Ze voelt zich een bedelaarster.

Ze stemde nog niet voor het Vlaams Belang, maar denkt er wel aan dat te doen. Net als een aantal van haar kennissen. 'Ik voel me achteruitgestoten in mijn eigen land. Ik werk en ik werk, maar ik heb niets. Schulden, dat wel. Maar het zijn de mijne niet. Maandelijks moet ik wat bedelen bij die schuldbemiddelaar. Voor de kinderen is er niets extra; als ze ziek worden haal ik het einde van de maand niet. Die vreemdelingen in de wijk, ja die krijgen direct alles. Ze komen hier aan en ze krijgen direct een uitkering van het OCMW. Die vreemdelingen krijgen direct een goed huis van het OCMW, als ze ziek worden betaalt het OCMW alles voor hen', zegt ze opgewonden. 'Het Vlaams Belang heeft gelijk als het wil dat al die vreemden hier weg moeten. Het zijn profiteurs en wij, wij krijgen niets.'

Als ik haar aan de hand van concrete voorbeelden aantoon dat die 'vreemdelingen' geen profiteurs zijn, in vele gevallen helemaal geen inkomen hebben, kijkt ze me ongelovig aan: 'Misschien wel ja, maar ik dan? Wanneer zal ik het eindelijk wat beter hebben? Zelfs maar een beetje meer, dat zou al helpen. Maar er is geen enkele van die zakkenvullers van de grote par-

tijen die iets wil veranderen, die mij helpt.' Jeanine is hopeloos, ze is kwaad. Maar zal een stem voor het Vlaams Belang haar situatie verbeteren?

*Christine* woont in een andere wijk van dezelfde stad. Samen met haar man leeft ze van een klein pensioentje. Het gaat wel, maar moeilijk. Vooral de medische factuur weegt zwaar, maar ze slaat er zich wel doorheen. Zij hoort dat er bij de volgende gemeenteraadsverkiezingen behoorlijk wat mensen voor het Vlaams Belang zullen stemmen. Ze is niet van plan hetzelfde te doen. Ze vertrouwt die mannen niet. Als ik haar vraag waarom het Vlaams Belang veel stemmen zal halen, is ze heel categoriek: 'Al die jonge gasten hier op straat. De mensen vinden dat niet goed. Misschien zijn ze wel met drugs bezig. Ze maken de godganse dag lawaai. Overdag zijn het de kleine kinderen die lawaai maken, eens voorbij zes uur zijn het die jonge gasten. De politie doet daar niets aan. Af en toe komen die wel eens, maar er verandert niets. Die mannen van het Vlaams Belang komen hier wel. Die luisteren naar de mensen.' Als ik haar vraag welke oplossing het Vlaams Belang biedt voor de bestaande problemen, herhaalt ze wat de mensen haar voortdurend zeggen: 'Het Vlaams Belang zal eens goed roefelen bij die vreemden, het zal dan wel verbeteren.' Zelf gelooft ze dat niet. Ze heeft niets tegen haar Turkse burenen. Zij denkt eerder aan een speelpleintje voor de kleinsten, aan een jeugdcafé. Maar dat kost geld, en dat is er niet. Zegt men toch.

*Bert* is leraar. Nadert de pensioenleeftijd. Hij geeft les aan 16-18-jarigen in een technische en beroepsschool. Hij stemde altijd voor de SP.A. Hij noemt zich socialist in hart en nieren. Of hij bij de volgende verkiezingen nog voor de SP.A zal stemmen, weet hij nog niet. Het fameuze generatiepact ligt zeer zwaar op zijn maag. Voor het Vlaams Belang zal hij nooit stemmen, ook zijn familie niet. Voor hem is het Vlaams Belang de partij van de collaborateurs tijdens de Tweede Wereldoorlog. Daarom doet het hem pijn te moeten horen dat er onder zijn leerlingen potentiële stemmers voor het Vlaams Belang zijn.

Als ik hem vraag waarom die jongeren voor het Vlaams Belang zullen stemmen, antwoordt hij: 'Racisme, ja, maar dan toch weer niet. Je voelt soms die naijver tussen de allochtone en autochtone jongeren. Om duizend en één redenen. Maar soms ook vriendschap en solidariteit. Soms maken ze iets samen af, geven elkaar schouderklopjes. Hun Turkse of Marokkaanse ploegmakker in het voetbal is altijd de max. Wat vooral opvalt is dat ze voor het Vlaams Belang zijn en ervoor zullen stemmen (als ze al mogen stemmen) vanwege een probleem dat ze eens hebben gehad met een of andere allochtoon. Een probleem dat veralgemeend wordt. En ook: het Vlaams Belang is de enige partij die ze verstaan, al die andere partijen spreken geen klare taal. Een zaak is wel zeer opvallend. Als ik hen vraag of ze het programma van het Vlaams Belang kennen, zeggen ze natuurlijk "ja". Ze kennen het enige programmapunt: weg met de

vreemdelingen. Alle andere programmapunten kennen ze niet. Als ik hen erover vertel, bekijken ze mij zeer ongelovig.'

*Dirk* werkt in een vestiging van een multinational. Er werken een paar honderd mensen, zowel autochtonen als allochtonen. De vestiging ligt in een voorstadje van Brussel, eigenlijk een 'slaapstad' met veel pendelaars die in Brussel werken. Af en toe hoort hij wel eens een pendelaar die in Brussel werkt straffe verhalen vertellen over de onveiligheid in Brussel. Voor die pendelaar steevast een reden om voor het Vlaams Belang te stemmen. Sommige van zijn werkmakkers hebben ook zo hun redenen om voor het Vlaams Belang te stemmen: 'Het gaat niet goed tussen de verschillende groepen werknemers in het bedrijf. Er is iemand van wie ik denk dat het een actief lid is van het Vlaams Belang. Die gast zit constant te kappen op de Walen die in zijn ogen profiteurs zijn, op al die vreemden die aan het profiteren zijn. Als we moeten overwerken, is het de schuld van die vreemden. Als we geen opslag krijgen, is het omdat die vreemden te veel verdienen. Als er een nieuwe binnen komt – een interim of zo – en het is een migrant, zit het spel direct op de wagen. Dan steekt hij de hele dag dezelfde preek af: hij kent er niets van, ze hadden beter een Vlaming gestuurd, die kunnen tenminste werken. Nu pakt hij het werk af van ons eigen volk. Die gasten zijn bereid voor gelijk welk loon te werken. Dat gaat zo een hele tijd door. Er zijn werkmakkers

die daar effectief op ingaan en naar alle waarschijnlijkheid voor het Vlaams Belang zullen stemmen.’ Dirk betreurt dat. De solidariteit van de collega’s wordt daardoor verbroken. Hij heeft die ruzies en die naijver niet zo graag.

*Ronald* werkt in een groot multinationalaal bedrijf. Echte agitatie van het Vlaams Belang is er niet in de afdeling waar hij werkt. Maar toch zijn er behoorlijk wat personeelsleden die voor het Vlaams Belang willen stemmen. ‘Als de mensen voor het Vlaams Belang stemmen, heeft dat zeker met vreemdelingen te maken. Mensen zijn eigenaardig: in het weekend gaan ze hun boodschappen doen in Turkse winkels en gaan ze met vrienden in een Turks restaurantje eten. Maar toch stemmen ze op het Vlaams Belang vanwege hun antivreemdelingenstandpunt. Waarom? Omdat ze op het werk, in hun werksituatie de vreemdelingen als een bedreiging zien. Of anders nog: ze profiteren van de sociale zekerheid. Ze zijn meer werkloos, hebben meer kinderen en krijgen dus meer kinderbijslag. Straks blijft er voor ons niets meer over.’

*Tom* hoort hetzelfde: ‘De mensen zijn echt bang geworden. Niet alleen voor hun werk en hun sociale zekerheid, maar ook voor hun veiligheid. Ze zijn onzeker over hun toekomst. De laatste dagen wordt er vooral over de “Mohammed-cartoons” gesproken. Niet zozeer over de cartoons, wel over de reactie daarop in de moslimlanden. Veel arbeiders zijn bang voor

die reacties, hebben daar geen begrip voor. Dat is het gevolg van de eenzijdige propaganda die hier bij ons wordt gevoerd, ik weet dat wel. Maar niet iedereen beseft dat. En dan denken ze dat het Vlaams Belang de enige partij is die hen kan beschermen tegen dit gevaar. Ik geloof eerder in een dialoog, een gesprek. Het Vlaams Belang is uit op een confrontatie.'

Ook *Erwin* werkt in een multinationale onderneming. Het valt hem op dat er zeer veel over het Vlaams Belang wordt gepraat. 'Dat is tenminste nog een partij. Al die andere, daar horen we niets van. Die doen ons betalen: meer voor dit en meer voor dat. Maar als het verkiezingen zijn, dan zijn ze er weer met hun beloftes: we zullen minder huur moeten betalen, minder voor de medicamenten. Beloftes, niet meer dan dat. Het wordt tijd dat die partijen eens flink op hun donder krijgen.' Erwin hoort het alle dagen. Volgens hem spelen de media een belangrijke rol. Het Vlaams Belang krijgt als het ware dagelijks zendtijd op radio en televisie. 'De kop van Filip Dewinter is een vaste waarde op televisie geworden. En hij kan het goed uitleggen, de mensen geloven hem. Van niemand krijgt hij tegenwind.'

## Vlaams Belang zegt niet wat het denkt

Ik bezorgde Tom en Erwin een brochure van het Vlaams Belang. Ze hadden nog nooit iets van het Vlaams Belang gelezen. Het was de brochure *Vergrijzing en Arbeidsmarkt* van Guy D'haeseleer en Koen Bultinck. Die brochure verscheen tijdens de strijdbeweging tegen het generatiepact. Het was voor Tom en Erwin een openbaring. Ze waren geschokt omdat het Vlaams Belang het brugpensioen voor hen wil afschaffen.

'Dat wil zeggen dat in hun programma niemand voor zijn zestigste op pensioen kan gaan! Dat zouden ze bij ons in de fabriek eens moeten horen. Ik denk dat er direct een aantal mensen niet meer op het Vlaams Belang zouden stemmen', was hun reactie. Ze waren unaniem: 'Die standpunten van het Vlaams Belang zouden meer verspreid moeten worden. De mensen zouden dan echt weten met wie ze te doen hebben. Nu kennen ze maar één programmapunt van het Vlaams Belang: dat ze tegen de vreemdelingen en de islam zijn. Dat is wat de mensen lezen in de foldertjes van het Vlaams Belang, wat er in de kranten staat, wat er gezegd wordt op radio en televisie. Maar de arbeiders in de fabrieken weten zeker niet dat het Vlaams Belang de anciënniteitstoelage wil afschaffen, dat we

meer overuren moeten doen. Eigenlijk zit het Vlaams Belang op dezelfde lijn als de partijen in de regering.'

Bij de verkiezingen van 2004 behaalde het Vlaams Belang 981.587 stemmen, dat is 24,15%. Bijna een kwart van de kiezers in Vlaanderen stemde voor het Vlaams Belang. In Antwerpen haalde het Vlaams Belang 33% van de stemmen.

Er wordt nu al angstig uitgekeken naar de gemeenteraadsverkiezingen van oktober 2006 en de federale verkiezingen van 2007. Nu al wordt gezegd dat een eventuele groei van het Vlaams Belang de deelname van die partij aan het beleid onvermijdelijk zal maken. De andere partijen zouden in sommige gemeenten geen absolute meerderheid meer halen, zodat ze niet meer zonder het Vlaams Belang zouden kunnen besturen. Het zogenaamde 'cordon sanitaire' tegen het Vlaams Belang zou worden doorbroken.

Het Vlaams Belang beweert rekening te houden met 'de mensen' en een oplossing te hebben voor hun problemen. Het Vlaams Belang doet zich voor als de partij die tegen het establishment is, tegen de andere politieke partijen en tegen de zakkenvullers. Het Vlaams Belang beweert de partij van de arbeiders te zijn, van de zwakken, de ouderen en de steuntrekkers. Vertrouw ons, zegt het Vlaams Belang. Wij zeggen wat u denkt, doen wat u vraagt.



Maar is dat wel zo? Wiens belang is het Vlaams Belang?

Dit boek is een werkinstrument voor iedereen die in contact komt met potentiële Vlaams Belang-kiezers. Wij doen het ware programma van het Vlaams Belang uit de doeken. Een programma dat de winsten van de grote ondernemingen wil veiligstellen, dat wil besparen op de sociale zekerheid. Een programma dat wil besparen op de lonen ten voordele van de bedrijfs-winsten. Als het Vlaams Belang ooit aan de macht komt, zal het zeker niet zijn om de belangen van arbeiders en bedienden te verdedigen.

‘Het Vlaams Belang is de partij van de gewone Vlamingen, de partij van de kleine man, de partij van de zwaksten in onze samenleving, de werklozen, de minimumsteuntrekkers, de senioren met een klein pensioentje. (...) Wij zijn niet de partij van het grootkapitaal, niet de partij van het establishment, niet de partij van de gevestigde orde. Het Vlaams Belang zal en moet het altijd opnemen voor de zwaksten van onze samenleving.’<sup>4</sup>

Het is het boegbeeld van het Vlaams Belang, Filip Dewinter, die dat zegt tijdens zijn 1-Mei toespraak te Deurne-Antwerpen in 2005. Maar is het Vlaams Belang de partij van de kleine man, van de loontrekkenden? Heeft de partij het beste voor met de zwak-

sten in de samenleving, de werklozen en de zieken, de gepensioneerden en de loontrekkenden? Is het Vlaams Belang een alternatief voor de traditionele partijen (SP.A/Spirit – CD&V/NVA – VLD/Vivant – Groen!) die het vertrouwen van veel kiezers verloren hebben?

Het Vlaams Belang krijgt ongetwijfeld veel stemmen van werkende mensen, van mensen die achterop zijn geraakt en van kiezers die de traditionele partijen de rug hebben toegekeerd. Maar neemt het Vlaams Belang het ook daadwerkelijk voor hen op? Het antwoord staat in de teksten van het Vlaams Belang. Niet in de folders die huis aan huis worden verdeeld, niet in de stroobiljetten die op de markten worden uitgedeeld. Wel in de brochures, in de wetsvoorstellen en andere parlementaire teksten die niet op grote schaal worden verspreid en slechts door een beperkt aantal mensen worden gelezen. De echte teksten van het Vlaams Belang vinden we ook op de websites en weblogs van de parlementairen van het Vlaams Belang. Die teksten leren ons wat het Vlaams Belang werkelijk wil.

We beginnen met wat ons de voorbije maanden heeft beziggehouden: ons pensioen. Hoelang zullen we moeten werken? Hoeveel pensioen zullen we krijgen? Wat doen we om jonge mensen de kans te geven aan de bak te komen?

## Vlaams Belang wil de pensioenleeftijd verlaten

Pensioen! Hoe ouder je wordt, hoe meer je ernaar verlangt. Zwaar of stresserend werk, onregelmatige uren, iedere werknemer kent dat wel. Eens de vijftig voorbij wordt werken lastiger. Allerlei kwalen en kwaaltjes steken de kop op. Een uitgebreid onderzoek uitgevoerd door de vzw Geneeskunde voor het Volk<sup>5</sup> toont aan dat 65 procent van de 50 tot 55-jarigen aan minstens één chronische aandoening lijdt. Ziektes van het beender- en spierstelsel komen het meest voor. Ze worden vooral veroorzaakt door belastend en repetitief werk (werk waarbij steeds dezelfde beweging moet worden gemaakt). Ook stressgebonden aandoeningen 'scoren' hoog. De arbeidsomstandigheden hebben een negatieve impact op de gezondheid van de loontrekkenden.

Maar het kan ook anders: vroeger stoppen met werken, en het brugpensioen op 55 jaar als recht (niet als verplichting) invoeren. Dat garandeert niet alleen een rustige oude dag, maar ook nog wat jaartjes om van het leven te genieten. Op die manier krijgen de jongeren de kans de fakkel over te nemen. *'Recht op brugpensioen, met verplichte aanwerving van een jongere'*, is een veelgehoorde vraag van jong en oud.

Maar begin oktober 2005 stelde eerste minister Guy Verhofstadt in het parlement het 'generatiepact' voor. Mooi woord, slechte inhoud. De hoofdboodschap is duidelijk: iedereen moet langer werken, het recht op brugpensioen wordt drastisch beperkt, bijna afgeschaft. Het pact rept met geen woord over de verplichte aanwerving van jongeren.

De loontrekkenden slikten dit niet. Het ABVV riep als eerste een algemene staking uit op 7 oktober 2005. Drie weken later betoogden bijna 100.000 loontrekkenden in Brussel op initiatief van de drie grote vakbonden (ABVV-ACV-ACLVB). De SP.A-ministers in de regering kregen de wind van voor. Talrijke betogers voelden zich in de steek gelaten door de SP.A. *'Is dat nog wel een partij van en voor de arbeiders?'* zo vroegen ze zich af. Maar de regering wilde niets veranderen aan het plan. SP.A-ministers kwamen op de tv vertellen dat de essentie van het generatiepact moest blijven, over punten en komma's viel nog wel te praten. Vice-premier en minister van Begroting Freya Van den Bossche (SP.A) ging nog een stap verder. In het Canvas-programma 'Morgen beter' van vrijdag 28 oktober zei ze vlakaf dat de vakbonden logen. En de SP.A-voorzitter Vande Lanotte verweet de vakbonden egoïsme: 'De partij is gericht op alle mensen. De vakbond is vandaag maar met één groep bezig: de mensen tussen vijftig en zestig die nog een baan hebben. Het ABVV beseft blijkbaar niet dat ze een oorlog tussen generaties creëren als ze het pact afwijzen.'<sup>6</sup> Blijkbaar had Vande Lanotte niet gezien

dat heel wat jongere loontrekkenden mee opstapten in de betogingen.

En waar staat het Vlaams Belang als het brugpensioen ter sprake komt? Tijdens het debat in de Kamer van Volksvertegenwoordigers verweet premier Verhofstadt Vlaams Belang-volksvertegenwoordiger Gerolf Annemans dat hij een linkse rakker is: 'De heer Annemans heeft gezegd dat hij van al de hervormingen, brugpensioenen en vervroegde uittredingsregelingen niet moet weten. Hij was Xavier Verboven in het kwadraat! Links van de heer Verboven, zo was zijn toespraak.'<sup>7</sup> Annemans reageerde bitsig: 'Pietje de Leugenaar, of beter Guytje de Leugenaar.' Maar hij voegde eraan toe:

Het Vlaams Belang is van oordeel dat hetgeen u voorstelt niet genoeg is. Het enige wat de heer Verhofstadt doet is de krantenartikelen nakakelen die vanaf de eerste dag dat wij – overigens reeds twee weken geleden – een standpunt hebben ingenomen over loononderhandelingen beweren dat wij aan de kant van het ABVV staan. Dat is te gek om los te lopen. Deze man kakelt dat na nadat er over het eindeloopbaan-debat vier maanden gekakeld is zonder eieren te leggen. Hij blijft kakelen. Ik neem aan dat het nu éindelijk gedaan is en dat hij écht eieren gaat leggen. (...) Ik heb over brugpensioenen geen woord gezegd. Zo simpel is het. (...) Het

enige wat ik heb gezegd, is dat de pensioenleeftijd moet worden afgeschaft als criterium om pensioenen toe te kennen en dat wij naar een loopbaanbeschouwing moeten gaan.’<sup>8</sup>

Voor één keer had Annemans gelijk: Verhofstadt is een leugenaar. Annemans is niet Verboven in het kwadraat, maar een Verhofstadt in het kwadraat. Voor het Vlaams Belang gaat de regering niet ver genoeg. In de tweemaandelijks nieuwsbrief *Financieel-Economische Commentaren* van de studiedienst van het Vlaams Belang staat:

‘Van het generatiepact blijft dus niets overeind. Een bijzonder mager resultaat dus, zeker in vergelijking met andere EU-landen.’<sup>9</sup>

Maar hoever wil het Vlaams Belang dan gaan? Partijvoorzitter Frank Vanhecke lichtte al in 2004 een tipje van de sluier. Op het internetdiscussieforum politics/be<sup>10</sup> schrijft hij:

‘Het is absoluut noodzakelijk dat mensen langer werken... 65 jaar is het streefdoel. Dat het brugpensioen fors zal moeten afgebouwd worden, is evident.’

In de brochure *Vergrijzing en Arbeidsmarkt* maakt het Vlaams Belang zijn volledige pensioenplannen bekend. De auteurs van de brochure, Guy D’haeseleer

en Koen Bultinck, zijn leden van de Commissie Sociale Zaken van de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Frank Vanhecke schrijft in het voorwoord van deze brochure: 'De brochure bespreekt de essentie van het probleem en reikt realistische voorstellen en oplossingen aan.' Wat houden die zogenaamd realistische voorstellen in? We laten de auteurs aan het woord:

- 'Onze partij moet dan ook het verschil maken (...) en dient te pleiten voor langer werken met eventuele compensatie, sectorieel af te spreken.'<sup>11</sup>

Geen arbeidsduurverkorting dus, maar wel arbeidsduurverlenging.

- 'Onze partij is gewonnen voor een nieuw, robuust pensioenstelsel dat recht geeft op pensioen na 40 jaar arbeid.'<sup>12</sup>

De vaste leeftijd om op pensioen te gaan valt weg. Pas wie 40 (veertig!!) jaar heeft gewerkt, mag op pensioen. Dat is verder dan de regering wilde gaan. In de synthesesetext van het economisch congres van het Vlaams Belang van november 2005 in Gent zegt men dat dit een 'modernisering' is.

- 'Wie als werknemer actief wil blijven na 40 jaren werk en navenante belastingsbijdragen, dient volgens het Vlaams Belang geen enkele

vorm van sociale zekerheidsbijdragen meer af te staan op de inkomsten uit arbeid. Wij willen met andere woorden arbeid door oudere werknemers volledig vrijstellen van werkgevers- en werknemersbijdragen.<sup>13</sup>

De loontrekkenden worden aangemoedigd te blijven doorwerken, ook na 40 jaren arbeid. Door het wegvallen van de sociale bijdragen op hun loon wordt de tewerkstelling goedkoper. Voor een ondernemer is de keuze vlug gemaakt: liever een goedkope oudere werknemer dan een dure jongere, voor wie sociale zekerheidsbijdragen moeten worden betaald. Door het niet betalen van de sociale werknemersbijdrage zal de oudere werknemer iets meer in zijn loonzakje vinden. Het zal dan iets aantrekkelijker lijken om er nog een paar jaartjes bij te doen.

- 'Het tegengaan van de misbruiken van het brugpensioen is meer dan ooit aan de orde.'<sup>14</sup>  
(...) 'Het systeem van brugpensioenen moet echter steeds mogelijk blijven voor een beperkt aantal arbeidsintensieve en gevaarlijke beroepen en onder stringente voorwaarden in geval van herstructurering en gevaarlijke beroepen.'<sup>15</sup>

Wat dat precies inhoudt, verduidelijkt het Vlaams Belang niet. Zoals de regering blinkt het Vlaams Belang uit in vaagheid. Maar één zaak is duidelijk: het brugpensioen als recht moet afgeschaft worden



voor het Vlaams Belang. Verplichte aanwervingen zijn voor het Vlaams Belang onbespreekbaar. Reeds in het verkiezingsprogramma voor de verkiezingen van 2004 staat:

‘Verplichte aanwervingen zijn steeds nefast voor een bedrijf omdat zij geen rekening houden met de economische werkelijkheid.’<sup>16</sup>

Maar er is ook een sociale werkelijkheid, waarmee het Vlaams Belang helemaal geen rekening houdt. Erwin Callebaut, voorzitter ABVV Zuidoost-Vlaanderen, vertolkt die andere realiteit: ‘Vroeger was er altijd vervangingsplicht bij brugpensioen. Ik vind dat men eerst en vooral eens zou moeten berekenen wat die vervangingsplicht aan jobs heeft opgeleverd. Die heeft volgens mij zeker tienduizenden werklozen een job bezorgd.’<sup>17</sup> Het is maar hoe je de werkelijkheid bekijkt: vanuit de noodzaak jongere werklozen aan een baan te helpen of vanuit het standpunt van de werkgever die op zoek is naar maximumprofijt. Het Vlaams Belang heeft zijn keuze al gemaakt.

Het Vlaams Belang wil dat iedereen zolang mogelijk werkt, zelfs na de pensioenleeftijd. In zijn programma zegt het Vlaams Belang dat enigszins verhullend:

‘Wij menen dat arbeidsparticipatie geen exclusief recht is van bepaalde leeftijdscategorieën.’<sup>18</sup>

Toch wel! Op een bepaalde leeftijd moet je het recht hebben te stoppen met werken. Brugpensioen is een recht op 55. En op een bepaalde leeftijd moet je helemaal stoppen met werken, genieten van het leven. Het programma gaat als volgt verder:

‘Oudere werknemers hebben het recht hun economisch nut zo lang mogelijk te bewijzen en moeten, als ze dat wensen, de kans krijgen om hun jarenlange professionele ervaring door te geven aan een volgende generatie. Het Vlaams Belang spreekt zich dan ook uit tegen cumuleren van pensioenen voor gepensioneerden die nog een bezoldigde activiteit uitoefenen.’<sup>19</sup>

Nu zal niemand beweren dat gepensioneerden niet meer actief mogen zijn. Een rustige oude dag kan ook een actieve oude dag zijn: beetje sporten, beetje reizen, een sociaal en familiaal leven. Daar is het hem om te doen. Ervaring en kennis kan het best worden doorgegeven door een job te geven aan een jongere. Laat die jonge gast een tijd meelopen met een oudere collega. Nadien zal hij het wel alleen kunnen. En waarom is het nodig het pensioen met andere inkomsten te cumuleren? Als het pensioen hoog genoeg is, is dat niet nodig. Het eerste wat dus moet gevraagd worden is dat de pensioenen hoog genoeg zijn.

Het Vlaams Belang verwijt de regering politieke lafheid:

‘De regering en de overheid moeten de durf hebben dat mee te delen aan de bevolking en hervormingen in die richting aan te vatten. Ook zullen de beleidsmakers de moed moeten hebben om te zeggen dat het niet langer zal volstaan een actieve loopbaan van 37,5 jaar voor te leggen, als wij allemaal ons sociaal zekerheidssysteem in stand willen houden.’<sup>20</sup>

Maar heeft het Vlaams Belang de moed om dat standpunt weer te geven in de folders die het in de brievenbussen steekt of op de markten uitdeelt? Heeft het Vlaams Belang de moed om naar de kiezer te gaan met de slogan: ‘Ja, ik ga maar met pensioen als ik veertig jaar gewerkt heb!’ Of: ‘Voor onze kinderen blijf ik ook na veertig jaar werken aan de slag!’ Absoluut niet.

Conclusie: Annemans is Verhofstadt in het kwadraat. Maar hij mist de moed om dat te zeggen.

## Waar is het Vlaams Belang als de loontrekkenden protesteren?

Het Vlaams Belang beweert de grootste arbeiderspartij te zijn en de enige partij die de belangen van de arbeiders behartigt. Als dat zo is, moet het Vlaams Belang aan de zijde staan van de werknemers als die protesteren tegen regeringsmaatregelen die diep in hun vel snijden. Is dat zo? We nemen de proef op de som en gaan op zoek naar het Vlaams Belang als de loontrekkenden in actie komen. Een ideale 'controlepost' is de periode van sociale onrust eind 2005 tegen het 'generatiepact'. Waar was het Vlaams Belang toen? De eerste nationale stakingsdag van het ABVV werd streng afgekeurd. Vlaams Belang-volksvertegenwoordiger Wim Van Dijck schreef op zijn weblog:

'Op 7 oktober zal het ABVV de boel trachten plat te leggen, het ACV mogelijk op 10 oktober en op 11 oktober staken ze bij de NMBS. De stakingen hebben een uitgesproken politiek eerder dan een bedrijfsgebonden karakter. (...) De politiek moet nu vooral laten zien dat ze de vakbonden de baas kan. (...) De houding van de vakbonden is hemeltergend: eigenlijk willen ze helemaal geen debat. Zeker het ABVV wil alles

bij het oude houden. Handen af van alle verworven rechten! Maar dat is gewoon waanzin, dat weet iedereen. Op een moment dat onze concurrentiekracht nu al achteruitboert omdat we de noodzakelijke ingrepen al te lang hebben uitgesteld, eisen de bonden nóg dat er niet mag geraakt worden aan een aantal heilige huisjes als het brugpensioen. Hun starre houding fietst ons recht de afgrond in. Het wordt tijd dat er eens een regering komt die de bonden lik op stuk geeft. De vakbondscultuur in België (en zeker in Wallonië) is er een van 60 jaar geleden. (...) Welke regering durft aan dat soort praktijken een einde maken?'<sup>21</sup>

Gerolf Annemans gaf op de 'Zevende Dag' (VRT, 9 oktober 2005) volgende commentaar over de staking: 'Onaanvaardbaar, nutteloos en slaat nergens op.' Onaanvaardbaar, zo zei hij, want 'als er 600.000 werklozen zijn, dan moet je diegenen die willen werken niet tegenhouden'. Dat is klare taal: *werkers, aanvaard wat de regering beslist heeft, hoe slecht het voor u ook moge zijn! Geef uw verworven rechten maar op!*

Drie weken later was er een nationale actiedag van de drie grote vakbonden (ABVV, ACV en ACLVB). Het was met de dag duidelijker geworden dat de onvrede bij de werkers bijzonder groot was. Tijd voor het Vlaams Belang om het geweer van schouder te ver-

anderen, ogenschijnlijk althans. De communicatie werd aangepast. Voorzitter Frank Vanhecke stuurde volgend persbericht de wereld in:

'Het Vlaams Belang begrijpt de woede van vele werknemers na het geknoei van de federale regering, en kan verstaan dat deze werknemers zich in de steek gelaten voelen en hun toekomst bedreigd zien (...) Nogmaals, wij hebben begrip voor de acties komende vrijdag. Vele werknemers stellen vast dat hun rechten op de helling komen te staan terwijl de regering geen enkele inspanning doet om zelf de tering naar de nering te zetten.'<sup>22</sup>

Maar Vanhecke heeft vooral begrip voor de werkgever. In hetzelfde persbericht zei hij:

'Dat neemt niet weg dat door de stakingsacties wellicht weer de grote en kleine Vlaamse bedrijven worden getroffen, terwijl de schulden eigenlijk bij de regering te zoeken zijn. Het mag trouwens ook niet dat stakingsacties leiden tot blokkades van KMO-zones of van werkwilgen.'<sup>23</sup>

Voorzitter Vanhecke probeerde zo de communicatie aan te passen, maar slaagde er niet volledig in. Hij vond het vooral erg dat de Vlaamse patroons schade zouden lijden. Anderen in het Vlaams Belang bleven

bij de 'oude' communicatie en volgden Vanhecke niet. Vlaams parlements lid Jurgen Verstrepen – door het Vlaams Belang ingehaald als verruimer – vond het maar niks. Op zijn website orakelde hij als volgt:

'Uitspraken zoals "we begrijpen de vakbonden" gaan in tegen mijn persoonlijke mening. Ik vind dat ik meer dan ooit over allerlei onderwerpen mijn mening mag ventileren, free speech, weet u wel. Dus: "ik begrijp de vakbonden niet" (...) Neen. Ik heb geen begrip voor de vakbonden op dit ogenblik. Met oogkleppen misbruiken ze hun – hardwerkende – leden om hun macht te tonen zonder verantwoordelijkheidsgevoel. Sluit nog wat bedrijven en laat de goedkope (interim)krachten de grens overkomen.'<sup>24</sup>

Ook Freddy Van Gaever, industrieel en lid van het Vlaams Parlement voor het Vlaams Belang, houdt er die mening op na. In *De Morgen* zegt hij:

'... die staking heeft geen zin, integendeel. De stakers jagen de investeerders weg.'<sup>25</sup>

Liefst van al had hij wellicht gewild dat de politie de stakers zou weggagen. En dat vond ook Ortwin Depoortere, volksvertegenwoordiger van het Vlaams Belang in de Kamer en gemeenteraadslid in Gent. Op 25 oktober 2005 vroeg hij tijdens de gemeenteraad van Gent dat de burgermeester de politie zou inzet-

ten tegen de stakers. Björn Roose (werkzaam op het secretariaat van de Vereniging van Vlaams Belang-mandatarissen) maakte de volgende opmerking:

‘Mijn steun hebben ze in ieder geval, die vakbonden. Als ik hen ooit eens een duwtje in de rug kan geven, dan hoeven ze dat maar te vragen. Liefst aan de rand van het perron, met de neus naar de sporen.’<sup>26</sup>

Helemaal bruin bakte Paul Beliën het. Hij is de echtgenoot van Vlaams Belang-kamerlid Alexandra Colen. Hij noemde de actievoerders verwerende egoïstische luiaards, zelfs parasieten. Hij uitte zijn mening in het weekblad *'t Pallieterke*. Een bloemlezing uit zijn schrijfsel:

‘Een gepensioneerde parasiteert (sic) in feite op de generatie die na hem komt... Wie vandaag op 55 met pensioen wil, was 18 jaar in 1968. De stakers van vrijdag (28.10.2005, nvdr.) zijn inderdaad de generatie van de grote “linkse” idealen van ’68. (...) Geen enkele generatie voor hen heeft het ooit gemakkelijker en beter gehad, maar geen enkele heeft de morele perversie zo ver gedreven dat ze er moedwillig naar streefde om schade toe te brengen aan de volgende generatie. (...) De hedonisten van de generatie ’68 hebben het geld opgesoupeerd dat hun ouders hadden nagelaten, om daarna de eigen kinde-



ren (...) in de schulden te steken. Alles moest vrij en gratis zijn, van de seks tot het openbaar vervoer, en aangezien iemand ooit de rekening moet betalen, waren het de kinderen die, figuurlijk zowel als letterlijk, het gelag betalen. (...) Nu de generatie '68 vandaag voor het eerst om een offer wordt gevraagd, weigert deze o zo "sociale" generatie. We krijgen te horen dat zij parasiteren op de jongeren niet met drie jaar willen uitstellen omdat ze "uitgeblust" zijn.'<sup>27</sup>

Dewinter en Annemans zullen er ongetwijfeld op wijzen dat Paul Beliën geen lid is van het Vlaams Belang. Hij is dan wel een 'geen-lid' dat veel in de partijpap te brokken heeft. Op 26 mei 2005 mocht hij de inleiding verzorgen tijdens een colloquium van het Vlaams Belang met de Oostenrijkse econoom Hans-Hermann Hoppe als centrale spreker. Annemans was Beliën daar zeer dankbaar voor: 'Laat mij eerst Steven Utsi en Arnout Collier en de vele andere medewerkers danken. Want het was hoe dan ook in hoge mate ook hun colloquium. Ook Paul Beliën, dank voor uw inleiding.'<sup>28</sup>

Filip Dewinter is maar al te blij dat Beliën ervoor heeft gezorgd dat het Vlaams Belang een positief imago kreeg in de Verenigde Staten. Op zijn website plaatste hij een artikel dat op 23 februari 2005 in *Het Laatste Nieuws* verscheen. Paul Beliën mag daarin zeggen: 'Mijn kennissen zitten in de media, in de administra-

tie en nu ook in het Witte Huis. Veel van die mensen hebben ongeveer mijn leeftijd en we delen ook een pak ideeën. Zonder dat ik alle pluimen op mijn hoed wil steken, heb ik zeker bijgedragen aan het positieve beeld dat zij vandaag over het Vlaams Belang hebben.<sup>29</sup> In *De Morgen* van 26 november 2005 neemt Gerolf Annemans alle twijfels weg: 'Formeel heeft hij niet meegewerkt aan ons economisch programma, maar zijn inbreng valt niet te onderschatten.'<sup>30</sup>

Op 15 december 2005 werd in de Kamer van Volksvertegenwoordigers de wet over het 'generatiepact' uiteindelijk goedgekeurd. Stemde het Vlaams Belang tegen de wet? Geenszins, de partij onthield zich, omdat het pact voor haar niet ver genoeg gaat. Toch zei Vlaams Belang-volksvertegenwoordiger Koen Bultinck tijdens het Kamerdebat: 'Wel, wij zijn er trots op de grootste Vlaamse arbeiderspartij te zijn.' De partij die beweert de grootste arbeiderspartij te zijn, vertolkte eens te meer niet de stem van de arbeiders in het parlement.

Koen Bultinck nam vlak voor de stemming nogmaals het woord:

'Wij pleiten voor een schokeffect, met lastenverlagingen die onze ondernemingen weer competitief maken. De parafiscale en fiscale druk op arbeid moet substantieel verminderen, zodat er een gezond ondernemersklimaat kan ontstaan,

wat automatisch zal leiden tot nieuwe jobs, niet alleen voor ouderen en weggestructureerden, maar voor al de 486.000 werkzoekenden.'

Nogmaals cadeaus voor de ondernemingen. Wat hebben die cadeaus opgeleverd? Voor de loontrekkenden niets. Het ACV berekende dat bijvoorbeeld de banken 16.000 jobs schrapten, ondanks de daling van de 'patronale' lasten. De winsten stegen fenomenaal. In 2004 maakten Fortis, KBC, ING en DEXIA 12,8 miljard euro winst. Tijdens de eerste negen maanden van 2005 boekten ze al 11,6 miljard euro winst of 42 miljoen euro per dag.

Conclusie: het Vlaams Belang wil niet weten van werknemers die protesteren tegen asociale maatregelen, het zijn onverantwoordelijken die de patroons schade toebrengen. De politie moet tegen hen optreden. De oude slogan van het Vlaams Blok 'Staken schaadt, werken baat' werd door het Vlaams Belang in een nieuw kleedje gestoken. De partij die beweert de partij van de kleine man te zijn, van de werkers, van de zwakken en de steuntrekkers, noemt de man of vrouw die hard gewerkt heeft en van zijn of haar pensioen wil genieten 'parasieten'! Dat zegt het Vlaams Belang evenwel niet in de luxueuze folders die we bijna iedere maand in onze brievenbus vinden.

## Vlaams Belang op de werkvloer: overuren à volonté

Acht uur per dag aan de band of de machine staan: je rug en gewrichten vinden dat meer dan genoeg. Maar ook 8 uur turen op een computerscherm, of op allerlei formulieren en documenten werken, kan vermoeiend zijn. Een hele dag aan de telefoon bestellingen of klachten noteren is stresserend. In de ziekenhuizen weten verpleegsters vaak niet wat eerst gedaan. Ze zijn met zo weinig personeel dat patiënten niet meer optimaal kunnen verzorgd worden. En thuis wacht er nog een andere job: het huishouden en de kinderen. Het leven is meer dan alleen maar werken voor de baas. Een overuurtje af en toe, dat gaat nog wel. Als het maar binnen de perken blijft.

Het Vlaams Belang denkt daar anders over. Het uitgangspunt daarbij is niet de gezondheid of het gezinsleven, wel de belangen van de werkgever. Tijdens het colloquium 'Werkend Vlaanderen' (april 2004) noemde Alain Smets, erevoorzitter van de Belgisch-Amerikaanse Kamer van Koophandel, de Verenigde Staten een voorbeeld: 'Vlaanderen moet een voorbeeld nemen aan de VS, waar werknemers zonder morren en vooral zonder extra verloning overuren

en weekendwerk doen, waar fusies makkelijk zijn en ontslag goedkoop.<sup>31</sup> *De Morgen* noteerde dat Alain Smets weliswaar geen lid is van het Vlaams Belang, maar dat zijn woorden enthousiast applaus ontlokten bij de aanwezige kaderleden van het Vlaams Belang.

Tijdens de onderhandelingen over het interprofessioneel akkoord in 2004 kregen de werkgevers gedaan dat het aantal toegelaten overuren verdubbeld werden van 65 naar 130. Pieter Timmermans van het VBO (Verbond van Belgische Ondernemingen) had het over een historische doorbraak. Het Vlaams Belang wil nog verder gaan. De partij verwijst naar een peiling van UNIZO, de Unie der Zelfstandige Ondernemers. De Vlaams Belang-parlementsleden Guy D'haeseleer, Koen Bultinck, Hagen Goyvaerts en Luc Sevenhans dienden op 24 november 2003 een wetsvoorstel in om het aantal toegelaten overuren drastisch te verhogen, als het ware om UNIZO en de Vlaamse KMO's op hun wenken te bedienen. In de memorie van toelichting schrijven zij:

'Uit die peiling blijkt onder meer dat 70% van de Vlaamse KMO's de noodzaak flexibeler te kunnen werken, een absolute prioriteit noemt. Bedrijven moeten hun productiecapaciteit soepel kunnen aanpassen aan schommelingen in de vraag. Een al te strikte reglementering inzake het inzetten van de arbeidskrachten maakt

dit onmogelijk. Op die manier gaan niet alleen orders verloren, bovendien worden de kansen op activiteitsuitbreiding – en op de daarmee samenhangende toename van de werkgelegenheid – gehypothekeerd. De indieners van onderhavig wetsvoorstel wensen geenszins te raken aan de wettelijk bepaalde duur van de werknemers, maar wel de rigiditeit inzake het toegelaten jaarlijks gepresteerde overuren per werknemer doorbreken.<sup>32</sup>

In hun brochure *Een socialer Vlaanderen* bevestigen Bultinck en D'haeseleer dit uitgangspunt:

'KMO's kunnen wegens hun beperkte schaal-grootte geen beroep doen op ploegenarbeid om flexibel te kunnen reageren op vraagschommelingen. Overuren bieden hier een oplossing mits het overurensysteem aantrekkelijker en flexibeler wordt.'<sup>33</sup>

Zij willen het aantal toegelaten overuren uitbreiden van 65 tot 195, een verdriedubbeling. De voorafgaande toelating van de arbeidsinspectie of het voorafgaand akkoord van de syndicale delegatie moet volgens hen afgeschaft worden. En om het nog aantrekkelijker te maken moeten de bijdragen voor de sociale zekerheid op de gepresteerde overuren drastisch worden verlaagd:

'Het Vlaams Belang pleit voor een gunstiger (para)-fiscale behandeling van overuren. Onze partij is voorstander van een systeem waarbij voor overuren gewerkt wordt met een fictief uurloon van 2,50 euro waarop de sociale zekerheidsbijdragen worden berekend.'<sup>34</sup>

Het Vlaams Belang toont zich eens te meer de spreekbuis van de werkgevers. UNIZO is voorstander van een gelijkaardig systeem: 'Werkgever en werknemers betalen in het voorstel voor de overuren de sociale zekerheidsbijdragen op een fictief en forfaitair loon van 2,50 euro per uur.'<sup>35</sup>

Het Vlaams Belang heeft dan nog het lef te stellen dat het de werknemers zelf zijn die vragende partij zijn. In de congresdocumenten schrijft het:

'Bovendien is het vandaag zo dat werknemers die meer en langer willen werken, opbotsen tegen een muur van reglementeringen en absurd hoge lasten. Op deze manier worden werknemers die willen overwerken ontmoedigd.'<sup>36</sup>

In zijn pleidooi voor meer overuren zegt het Vlaams Belang er niet bij dat overuren nefast zijn voor de gezondheid en het gezinsleven. De partij zegt ook niet dat 195 overuren overeenkomt met meer dan een maand werken. Alleen de werkgevers varen wel bij

zo'n systeem. De werkers zijn de dupe van het hele verhaal: wie werk heeft, zal langer werken om een centje bij te verdienen; wie geen werk heeft, ziet hoe anderen dubbele shiften draaien. Vakbonden en sociale inspectie worden buitenspel gezet zodat de werkgevers met de grootste willekeur kunnen optreden.

Het Vlaams Belang zegt dat die toename van het aantal overuren noodzakelijk is om de werkgelegenheid te redden:

'De voortdurend stijgende werkloosheidscijfers en het drama van Ford Genk tonen ten overvloede de noodzakelijkheid aan van een gunstig economisch klimaat voor het behoud van de werkgelegenheid. Om de huidige neerwaartse trend om te buigen, moet de competitiviteit van de ondernemingen aanzienlijk versterkt worden.'<sup>37</sup>

Meer overuren doen om jobs te redden? Een vreemde logica. Een onderzoek van StepStone, een bedrijf dat gespecialiseerd is in het rekruteren via internet, toont aan dat 72% van de Belgische werknemers al overuren klopt.<sup>38</sup> 65% van de werknemers zegt voor de gewerkte overuren niet betaald te zijn. In 2001 werden wekelijks 4.432.000 overuren geklopt door ongeveer 462.000 werknemers.<sup>39</sup> België staat daarmee aan de Europese top. Die 4.432.000 overuren omzetten in jobs, brengt 117.000 banen op. Nog meer



overuren toestaan, is jobvernietigend. Het Vlaams Belang trekt ten volle de kaart van de enige winnaar: de werkgever. En voor het Vlaams Belang kan die niet genoeg krijgen. Ook ploegenarbeid moet goedkoper:

‘Om ons concurrentievermogen in economische bedrijvigheden met ploegenarbeid te verhogen tegenover andere (Europese) landen, is de afschaffing van de sociale lasten op de ploegenpremie in hoofde van de werkgevers dringend vereist. Zo een maatregel had het sociale drama van Renault en het nieuwe sociale bloedbad van Ford Genk misschien kunnen vermijden. Deze afschaffing zal dan ook een belangrijke verbetering van onze concurrentiekracht betekenen, zeker in de al ernstig getroffen industriële sector die met zware buitenlandse concurrentie kampt en waar de meeste grote ondernemingen met ploegensystemen te vinden zijn. De sociale lasten op de ploegenpremie, zowel in hoofde van de werknemers als de werkgevers, dienen dan ook volledig afgeschaft te worden.’<sup>40</sup>

De kas van de Sociale Zekerheid krijgt zo natuurlijk minder en minder inkomsten van het Vlaams Belang. Zal dat de werkgevers ertoe brengen in België te blijven? Of in het Vlaanderen van het Vlaams Belang? Zeker niet. De werknemers van Sabena hebben jaar na jaar ingeleverd. Zonder resultaat. Het faillisse-

ment kwam er toch. De sluiting van Renault is er niet gekomen omdat de ploegenarbeid te duur was. Wel omdat Renault elders in de wereld aan zeer lage lonen kon produceren. Is het dat wat het Vlaams Belang wil? Dat de werkers hier hetzelfde loon krijgen als in de lagelonenlanden? Het is opvallend dat in het hele verhaal het Vlaams Belang nergens als spreekbuis van de belangen van de werknemers optreedt.

Meer overuren is slechts een deel van het verhaal. Doorgedreven flexibiliteit op alle vlakken, daar wil het Vlaams Belang naartoe, samen met de werkgevers.

‘Wij zijn voorstander om via lastenverlaging en administratieve vereenvoudiging het maken van overuren aantrekkelijker te maken, zonder overwerk aan de werknemer op te leggen. Wie meer wil werken, moet hiervoor voldoende kansen krijgen. Tot slot wensen wij een verdere flexibilisering van de uitzendarbeid.’<sup>41</sup>

Het Vlaams Belang zegt hier noch min noch meer dat de arbeidswetgeving, het resultaat van jarenlang sociale strijd, op de helling moet worden gezet.

## **Vlaams Belang op de werkvloer: flexibelere werknemers gewenst**

'Sedert jaren ijveren we voor meer flexibiliteit. Niet voor ons plezier, maar wel omdat bedrijven over een flexibele arbeidsorganisatie moeten kunnen beschikken, willen ze bestellingen binnenhalen, vlot aan de wensen van hun klanten voldoen, enz. Kortom, meer flexibiliteit is voor de ondernemingen een middel om concurrentieel te kunnen blijven.'<sup>42</sup>

Zo spreekt Pieter Timmermans, de woordvoerder van de werkgevers. Flexibiliteit, de meesten kennen het wel. In Volvo-cars in Gent werd een aantal zaterdagverplicht gewerkt, ten koste van een aantal familiale verplichtingen. Bij het bedrijf Tupper-Ware in Aalst<sup>43</sup> moesten de arbeiders zelfs staken om naar het toilet te mogen gaan. Werken zoals de baas het wil, zolang hij het wil en wanneer hij het wil? En als het even kan, tegen een zo laag mogelijk loon? Liefst van al zouden sommigen robots willen (die moeten niet naar het toilet), maar dat gaat nu eenmaal niet. Arbeiders en bedienden zijn nu eenmaal onmisbaar in het productieproces.

De hardliners hebben in het Vlaams Belang ook hier een bondgenoot. Edwin Truyens, een oudgediende

van het Vlaams Blok, kon in 1981 zijn bewondering voor de Japanse arbeidsattitude niet onder stoelen of banken steken:

‘De Japanse werknemer toont een grote inzet voor zijn bedrijf, presteert 40 uur per week, vindt bandwerk niet geestdodend, is bereid onbezoldigd meerprestaties te leveren en moet bijna gedwongen worden zijn wettelijke vakantie te nemen.’<sup>44</sup>

Een verouderd standpunt binnen het Vlaams Belang? Zeker niet. Vlaams Belang-volksvertegenwoordiger Roland Van Goethem vond het geen kwalijke evolutie dat de grote fabrikanten van sportschoenen en -kledij een beroep deden op ‘sukkelaars in de Derde Wereld’<sup>45</sup> die in zeer slechte omstandigheden moeten werken. Een collega van Roland Van Goethem in het Vlaams Parlement, Jan Penris, vroeg tijdens een toespraak op 1 mei 2004 dat de Antwerpse diamantsector even soepel zou worden behandeld als de concurrenten in Bombay en Dubai. Of dat ook geldt voor de werknemers, wou hij niet met zoveel woorden zeggen. Kortom, het Vlaams Belang vindt dat in ons land niet flexibel genoeg wordt gewerkt. Elke gelegenheid wordt aangegrepen om dat te zeggen. In de Kamer van Volksvertegenwoordigers kwam Hagen Goyvaerts als volgt tussen:

‘Wat de arbeidsmarkt betreft, is het enige wat deze regering doet haar hoop stellen op het so-

ciaal overleg in het najaar en de zoveelste conferentie midden 2005 tussen regering, werknemers en werkgevers. Dat we niet binnen zes maanden, maar in feite vandaag en zelfs eerder gisteren grote nood hebben aan dringende maatregelen inzake de flexibele arbeidsmarkt, staat buiten kijf. Elke dag meer uitstel in dit debat, is een stap achteruit.<sup>46</sup>

Vlaams Belang-Kamerlid Guy D'haeseleer vond net als de werkgeversfederatie dat het Interprofessioneel Akkoord van 2004 niet ver genoeg ging inzake flexibiliteit: 'We hebben nog een lange weg af te leggen.'<sup>47</sup>

In het verkiezingsprogramma van het Vlaams Belang voor de verkiezingen van 2004 staat hierover:

'De nood aan een soepele arbeidsorganisatie is groot. Om een soepele arbeidsorganisatie te krijgen in functie van de noden van het bedrijf (vraagpieken, conjunctuurschommelingen, seizoensdrukke) zouden de bestaande wettelijke instrumenten op bedrijfsniveau soepel moeten kunnen worden toegepast zonder meerkosten. De vakbonden zouden hier de nodige soepelheid aan de dag moeten leggen.'<sup>48</sup>

De Vlaams Belang-volksvertegenwoordigers Guy D'haeseleer, Koen Bultinck en Staf Neel dienden op 11 maart 2004 een wetsvoorstel in om het 'verbod

op de uitvoering van bouwwerken op zaterdag<sup>49</sup> af te schaffen. De vijfdaagse week en het recht om zaterdag en zondag met familie en vrienden te kunnen doorbrengen, worden daarmee op de helling gezet. Want welke sector volgt na de bouw? De horeca staat al te springen. In de synthesesetekst van het economisch congres van het Vlaams Belang lezen we:

‘In de horeca moet de regeling voor gelegenhedenarbeid in een eerste fase opgetrokken worden van momenteel 45 dagen tot elk weekend, om op termijn onbeperkt toepasbaar te worden.’<sup>50</sup>

Dat is de aanloop naar de invoering van ‘dagcontracten’. De grote winkelketens vragen nu al om zeven dagen op zeven te mogen openblijven, dus ook de zondag. Misschien leuk voor wie op zondag boodschappen wil doen, maar voor de werknemers in de sector valt het vrije weekend weg.

Het Vlaams Belang wil, zoals het patronaat, ook af-danken ‘flexibeler’ maken en een stelsel van tijdelijke werkloosheid voor alle loontrekkenden mogelijk maken. In zijn tweemaandelijks nieuwsbrief *Financieel-Economische Commentaren* geeft de partij de Franse regering van Dominique de Villepin een pluim voor de invoering van een versoepelde ontslagregeling:

'Sinds augustus 2005 is het voor Franse bedrijfsleiders makkelijker om werknemers te ontslaan en aan te werven. Wie minder dan twee jaar werkt bij een KMO kan voortaan zonder opgave van redenen worden ontslagen na een opzegtermijn van twee tot vier weken. Getroffen werknemers hebben recht op een ontslagvergoeding, afhankelijk van de gepressteerde arbeidsduur.'<sup>51</sup>

Ook het Vlaams Belang pleit voor zo'n versoepeling, maar wist die eis handig te camoufleren in een wetsvoorstel om een eenheidsstatuut tussen arbeiders en bedienden in te voeren. Akkoord, het verschillende statuut tussen arbeiders en bedienden is achterhaald. Een verandering van de huidige toestand moet echter wel een verbetering zijn en geen achteruitgang! Daarom moet bij een eenmaking van het arbeiders- en bediendestatuuut telkens voor de beste regeling worden gekozen om daar het eenheidsstatuut van te maken. Zo heeft het Vlaams Belang dat niet begrepen. Guy D'haeseleer stelt:

'Het beste van de twee statuten klutsen in één statuut, is onhoudbaar. Ik denk dat iedereen dat weet...'<sup>52</sup>

Dat het Vlaams Belang bij de gelijkschakeling van de statuten geen sociale verbetering wil, wordt onmiddellijk duidelijk als men de voorstellen van het

Vlaams Belang over het 'proefbeding' bekijkt. Een 'proefbeding' is een proefperiode bij het begin van een arbeidsovereenkomst. Tijdens die proefperiode kan de werknemer op korte tijd ontslagen worden als hij of zij niet in de smaak van de werkgever valt. Voor arbeiders belooft die proeftijd minimum 7 dagen en maximum 14 dagen. Voor bedienden is dat minstens 1 maand en maximum 6 of 12 maanden. Het Vlaams Belang wil nu voor iedereen een proefbeding van minimaal 1 maand en maximaal 6 maand.

Ontslag tijdens het proefbeding zou voor het Vlaams Belang in het eenheidsstatuut onmiddellijk moeten kunnen, zonder opzegtermijn. 's Morgens kom je op het werk, in de namiddag kan de baas je al naar huis sturen, zonder opzegtermijn en zonder opzegvergoeding. Volgens de huidige reglementering kan ontslag tijdens het proefbeding voor arbeiders pas na zeven dagen, maar dan zonder opzegtermijn. Voor bedienden kan ontslag pas na een maand met een opzegtermijn van 7 dagen.

Voor de werkgever wordt de verleiding groot om te werken volgens het Amerikaanse systeem 'Hire and Fire'. In het Nederlands betekent dit: 's morgens heb je werk, in de namiddag niet meer. Het is de baas die volledig willekeurig beslist.

Op grond van de voorstellen van het Vlaams Belang komt er voor de arbeiders een iets betere regeling uit de bus, voor de bedienden een veel slechtere. Op de



koop toe zal de overheid dat allemaal moeten betalen:

'Bovendien zal de prijs die de invoering van een systeem van opzegtermijnen gekoppeld aan ontslagvergoeding met zich meebrengt, niet betaald worden door de bedrijven, maar wel door de overheid en dat door de minder inkomsten van de patronale bijdragen. (...) De overheid zal dus een financiële inspanning moeten doen die echter perfect te verantwoorden is gezien de hoge loonlasten die op onze bedrijven rusten.'<sup>53</sup>

Daarnaast wil het Vlaams Belang-wetsvoorstel het systeem van tijdelijke werkloosheid voor iedereen invoeren, dus ook voor bedienden. Nu kan dat slechts in een zeer beperkt aantal gevallen. Daarmee wordt het stelsel van de tijdelijke werkloosheid nog meer een middel voor de werkgevers om de gemeenschap, via de werkloosheidsuitkeringen, te laten opdraaien voor de patronale vraag naar meer flexibele werknemers.

Ten slotte wil het Vlaams Belang-wetsvoorstel artikel 63 van de wet op de arbeidsovereenkomsten voor arbeiders afschaffen. Dat artikel bestraft de willekeurige afdanking van arbeiders. Voor vele arbeiders is dat vaak de enige mogelijkheid om hun ontslag te betwisten voor de arbeidsrechtbank. Het voorstel wil

die mogelijkheid afschaffen. De werkgever zou autonoom kunnen beslissen of iemand al dan niet mag blijven werken. Protest aantekenen tegen zijn beslissing zou niet langer mogelijk zijn.

## Vlaams Belang wil daling van lonen en koopkracht

Statistieken en harde cijfers bewijzen het, maar je hebt het al lang gevoeld in je portemonnee: met je loon kun je niet meer hetzelfde doen als enkele jaren geleden. De prijs van de stookolie steeg op een jaar tijd met 55 procent. Wonen werd 8 procent duurder. Maar steeg je loon in dezelfde mate? Zeker niet. De reële koopkracht van de lonen daalde de voorbije jaren. De lonen worden immers aangepast aan de gezondheidsindex (de index van de consumptieprijzen zonder onder meer de prijzen van stookolie en van brandstof voor de auto). Indien niet de gezondheidsindex maar de echte index van de consumptieprijzen zou worden gevolgd, dan zouden de lonen 3,12% hoger zijn dan nu. Een studie van het Nationaal Instituut van de Statistiek toonde aan dat de koopkracht in 2004 met 0,5 procent daalde. Van juli 2004 tot juli 2005 stegen de arbeiderslonen in de industrie met 2,5 procent, maar de levensduurte steeg sterker. We gaan er dus op achteruit.

Eind december 2004 werd een nieuw interprofessioneel akkoord gesloten, met daarin een nieuwe 'loonnorm'. Die norm legde de loonstijging voor twee jaar

vast. Die stijging mocht hooguit 4,5 procent belopen. Freya Van den Bossche (SP.A), die op dat ogenblik nog de federale minister van Werk was, zei dat die norm een realistische en verstandige keuze was. De werkgevers waren in de zevende hemel.

‘Voor het eerst in de geschiedenis van de loonnorm hebben we een deel van de overschrijding over de voorbije twee jaar afgetrokken van de loonnorm die voor de komende twee jaar van toepassing zal zijn. Bovendien is sinds de invoering van de loonnorm in 1996 het percentage – 4,5% – nog nooit zo laag geweest’, verklaarde Pieter Timmermans, directeur-generaal van het VBO, tevreden.<sup>54</sup>

In feite laat die loonnorm nauwelijks toe de stijging van de levensduurte te volgen. De ontevredenheid van de werknemers is dan ook meer dan gewettigd. Zeker als rekening wordt gehouden met de stijging van de winsten. In 2004 maakten de grootste Belgische bedrijven gemiddeld 42 procent meer winst. Rudi Thomaes, gedelegeerd bestuurder van het VBO, sprak over een van de beste economische jaren sinds lang. De werknemers voelen daar niets van.

Toch is het Vlaams Belang van oordeel dat we te veel verdienen. Tijdens het debat over het interprofessioneel akkoord 2004 in de Kamer zei Vlaams Belangvolksvertegenwoordiger Guy D’haeseleer:

'Het rapport van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven gaat ervan uit dat de uurloonkosten met 5,3% zullen toenemen in de periode 2005-2006. De vakbonden zien hierin ruimte voor extra loonsverhoging, terwijl men langs patronale zijde hogere lonen afwijst. De loononderhandelingen hebben tot op de dag van vandaag niets opgeleverd en we stellen vast dat de sfeer grimmiger wordt.'<sup>55</sup>

Het Vlaams Belang dringt aan op een verdere verlaging van de loonkosten. In het ontwerpmanifest 'Ondernemend Vlaanderen', geschreven voor het economisch congres van het Vlaams Belang van 26 november 2005, staat:

'Het wordt hoog tijd: de loonkostenhandicap met onze belangrijkste handelspartners bedraagt nog steeds ongeveer 10%. In vergelijking met de nieuwe concurrenten in Oost-Europa bedraagt de loonhandicap zelfs een veelvoud. De al te hoge loonkosten veroorzaken werkloosheid en delokalisatie.'<sup>56</sup>

In 2006 werd het debat over de lonen heropend. Onmiddellijk na de goedkeuring van het 'generatiepact' door het Belgische parlement, lanceerde de paarse regering een nieuw pact, het 'competitiviteitspact'. De centrale boodschap luidt: de loonlast moet omlaag. Het Vlaams Belang treedt in die discussie

eens te meer op als de spreekbuis van de werkgevers. De automatische aanpassing van de lonen aan de index is voor het Vlaams Belang niet langer nodig, de nettolonen zijn te hoog. In de tweemaandelijks nieuwsbrief *Financieel-Economische Commentaren* van februari 2006 schrijft het Vlaams Belang:

‘Het loonoverleg 2006 is cruciaal voor de Belgische competitiviteit. Om de buurlanden te evenaren zijn radicale maatregelen nodig. De onderhandelaars moeten durven nagaan in hoeverre de automatische indexering, een unicum in de wereld, nog actueel is. Een drastische lineaire verlaging van de lasten op arbeid – gekoppeld aan een significante afslanking van de overheid – kan voor de broodnodige zuurstof zorgen. Daarnaast kunnen all-in akkoorden de (binnenlandse) loonmatiging garanderen, zolang niet bestaat het gevaar dat te sterk stijgende nettolonen de daling van de loonkost tenietdoet.’<sup>57</sup>

In diezelfde nieuwsbrief betreurt het Vlaams Belang dat de loonindexering al niet vroeger werd afgeschaft, meer bepaald in de jaren zeventig tijdens de eerste oliecrisis:

‘De loonindexering bleek ook gevaren in te houden. Zo garandeerde dit mechanisme dat tijdens de jaren 70 van vorige eeuw de lonen

aangepast werden aan de snel stijgende olie-prijzen. Onze buurlanden daarentegen reageerden op de olieschokken door de nominale loonstijgingen in te perken, wat neerkwam op een reële daling van de koopkracht. Hierdoor werd Belgische arbeid zowel absoluut als relatief veel te duur met ernstige gevolgen voor de internationale concurrentiepositie. De budgettaire ontsporing en de explosieve stijging van de schuld kunnen onder andere aan deze evolutie worden toegewezen.<sup>58</sup>

De 'hoge loonlast' is al langer dan vandaag een stokpaardje van het Vlaams Belang. Na de verkiezingen van 13 juni 2004 publiceerde de partij een eisenprogramma voor de nieuwe Vlaamse regering, waarvan het zagezegd hoopte deel uit te maken. Hierin staat letterlijk:

'5. Tewerkstelling stimuleren door een verlaging van de loonlast met 10 procent...'

In het programma van het Vlaams Belang lezen we:

'Het Vlaams Belang is voorstander van een drastische, lineaire verlaging van de loonlasten, minstens tot op het niveau van de slechts erg gedeeltelijk nagekomen parafiscale verkiezingsbeloftes van 1999 van de huidige regeringspartijen. (...) Het Vlaams Belang bepleit

een drastische en lineaire verlaging van de loonlasten om de concurrentiekracht van onze economie te herstellen.<sup>59</sup>

Dit standpunt werd de voorbije jaren herhaaldelijk verdedigd. Tijdens de bespreking van de kaderwetten over het concurrentievermogen in 1996 in de Kamer van Volksvertegenwoordigers zei Vlaams Belang-Kamerlid Bart Laeremans:

‘De enige manier om ons (...) te wapenen is dat onze loonkosten niet gelijk, maar lager liggen dan die van onze belangrijkste handelspartners, met name Duitsland, Frankrijk en Nederland.’<sup>60</sup>

Zijn broer, Dirk Laeremans, een bedrijfsleider, dweept met de Ierse Republiek. Net als in dat land, wil hij in België gedurende vijf jaar een loonstop.<sup>61</sup> Over de Antwerpse haven schrijft het Vlaams Belang in 2003:

‘De in het havengebied geldende specifieke loon- en arbeidsvoorwaarden lijken een remmende factor voor KMO’s te vormen. Nagegaan moet worden of een specifieke regeling voor KMO’s hier mogelijk is (...) Te hoge loonkosten. Een arbeider in ploegendienst kost in Antwerpen tot 15.000 euro meer dan in Rotterdam.’<sup>62</sup>



Zo worden de loontrekkenden de dupe van de concurrentie tussen de Europese werkgevers. Maar is het echt waar dat in onze buurlanden de lonen veel lager liggen dan in ons land? Niet echt. Eurostat, het Bureau voor de Statistiek van de Europese Commissie, toont aan dat de bruto- en nettolonen lager liggen in Frankrijk, maar hoger zijn in Duitsland en Nederland. (zie tabel)

### Jaarlonen in de industrie<sup>63</sup>

	België	Duitsland	Frankrijk	Nederland
Brutoloon	31.238	33.810	22.533	31.790
Belastingen	- 8.324	-7.035	-2.983	-2.714
Sociale bijdragen	- 4.356	-7.117	-3.064	- 8.087
<b>Nettoloon</b>	<b>18.558</b>	<b>19.658</b>	<b>16.486</b>	<b>20.989</b>

Op 1 mei 2005 hield Vlaams Belang-parlementslid Jan Penris in Antwerpen nogmaals een pleidooi om als het ware derdewereldlonen in de Antwerpse diamantsector in te voeren:

Terwijl goedkope slijpers in het Indische Bombay en onbelaste handelaren in Dubai de Antwerpse diamant de laatste jaren op de knieën proberen te krijgen, wordt het invoerregime verstrengd om de invoer van zogenaamde “bloeddiamanten” onmogelijk te maken en wordt het fiscale regime verscherpt om margi-

nale fraude aan te pakken. Hoewel de sector zelf al het mogelijke doet om zijn marktaandeel te behouden, zien we de tewerkstelling in deze branche van dag tot dag steeds verder achteruitgaan. Neen, werken in eigen stad is niet vanzelfsprekend. (...) Men moet durven de diamantsector even soepel te behandelen zoals de concurrenten van Bombay en Dubai dat kunnen.’<sup>64</sup>

Van het Vlaams Belang moeten we bijgevolg niet alleen langer werken, maar ook minder verdienen. Het Vlaams Belang stelt vast dat de loonspanning tussen oudere en jongere werknemers (respectievelijk 55-plussers en 25 tot 29-jarigen) te hoog is. In België belooft die ongeveer 145 procent, terwijl het Europese gemiddelde 135 procent bedraagt. In de brochure *Vergrijzing en arbeidsmarkt* schrijft het Vlaams Belang:

‘Om meer mensen aan het werk te houden, wil het Vlaams Belang het gewicht van de dienstjaren in de loonvorming bijstellen in de neerwaartse richting, minstens tot het niveau van het EU-gemiddelde. Het relatieve gewicht van de deskundigheid in de loonberekening moet toenemen.’<sup>65</sup>

Een mooi voorbeeld van verhullend taalgebruik. In feite zegt het Vlaams Belang: de anciënniteitstoe-

lagen per dienstjaar zijn veel te hoog. Het Vlaams Belang volgt de logica dat de concurrentie tussen de bedrijven en de verschillende Europese en niet-Europese landen moet leiden tot een tendens van de lonen naar beneden.

Willy Smout mocht als een van de eersten de sociaal-economische ideeën van het Vlaams Blok neerpenen. Hij is nu provincieraadslid in Vlaams-Brabant. In 1989 schreef hij:

‘... leidde het verworven recht van een hogere verloning daarom niet noodzakelijk tot een hogere inzet: men had er immers als werknemer geen belang bij hoeveel winst er gemaakt werd... Daarom is het meer dan ooit nodig dat het begrip winst eveneens een gedeelte van de lonen (nl. het risicodragend gedeelte) bevat. De werknemer zal dus een basisloon (risicoloos) ontvangen, vermeerderd met een risicodragend gedeelte dat afhangt van de bedrijfsresultaten, de ondernemingsgeest en inzet in het bedrijf. Een onderneming is steeds verplicht dit basisloon uit te betalen: kan dit niet meer, dan moet ze sluiten. Is er echter winst dan deelt elke werknemer hierin volgens het bovenvermelde principe: een vaste verdeelsleutel voor wat betreft de bedrijfsresultaten en een individueel variabele sleutel voor het gedeelte ondernemingsgeest en inzet. Enkel op die manier is

iedereen verbonden met het wel en wee van de eigen onderneming en zijn absurde eisen dan ook in ieders nadeel. Bovendien is dit systeem een duidelijk alternatief tegen de onverschilligheid in de huidige bedrijven.<sup>66</sup>

Quasi hetzelfde standpunt werd herhaald tijdens het Vlaams Blok-congres 'Arm Vlaanderen' in 1993. Joris Van Hauthem en Frans Wymeersch schreven er in de congrestekst:

'... bijkomende remuneraties onder de vorm van de uitkering van winstaandelen in plaats van loonsverhoging<sup>67</sup> (...) invoering van de mogelijkheid van gedeeld werkgeverschap (om de arbeidskosten van beginnende of in moeilijkheden verkerende ondernemingen onder controle te houden); (...) loonsverhoging onder de vorm van winstaandelen.'<sup>68</sup>

Wat Smout zegt – en vele Belangkopstukken denken – is een blamage voor de loontrekkenden: ze verdienen te veel, nemen geen risico, zijn niet begaan met het wel en wee van de onderneming, ze werken niet hard genoeg en zijn niet gemotiveerd om te werken.

Het Vlaams Belang heeft al een antwoord klaar: 'De lonen zijn echt te hoog, maar niet de nettolonen, wel de brutolonen.' En de redenering gaat verder: 'Wat wij willen is dat er minder van het loon wordt afge-

houden voor de staat. Het nettoloon moet omhoog, de brutolonen omlaag.'

Maar door de automatische aanpassing van de lonen aan de index op de helling te zetten, zegt het Vlaams Belang dan weer dat de nettolonen, en dus ook de koopkracht, te hoog zijn.

Het Vlaams Belang is ook schijnheilig. Het deel van het brutoloon waar het Vlaams Belang wil aan knabbelen is het gedeelte van het loon dat naar de ziekte- en invaliditeitsverzekering gaat, naar de pensioenen en het kindergeld, naar de werkloosheidskas. Eigenlijk zet het Vlaams Belang hier de financiering van de sociale zekerheid op de helling. De loontrekkeners krijgen dan misschien nog hetzelfde in hun loonzakje, maar wat zal er gebeuren met de sociale zekerheid? Dat is een ander verhaal dat we hierna vertellen.

## Vlaams Belang neemt deel aan jacht op werklozen

'Dat ik mijn werk maar mag houden!' Een veelgehoorde verzuchting. Uit een studie van Right Managements Consultants blijkt dat één op de vijf voltijdse werknemers vreest de komende maanden te worden afgedankt. Acht op de tien werknemers is van oordeel dat een gelijkaardige baan vinden tegen hetzelfde loon zeer moeilijk is. De Career Confidence Index (CCI) geeft de vooruitzichten weer van de voltijds werkenden in zeventien landen over de toekomst van hun loopbaan en van de arbeidsmarkt. Die index bereikt voor België een dieptepunt: 48,2 op een schaal van 100.<sup>69</sup>

In 2003 was dat nog helemaal anders. Right Managements Consultants kwam toen tot de conclusie dat slechts 6 procent van de voltijds werkenden bang was zijn of haar job te verliezen, tegenover 20 procent in 2005. Loontrekkenden worden pessimistischer over hun job. Dit pessimisme is gebaseerd op de dagdagelijkse realiteit. De onheilstijdingen over sluitingen en afdankingen blijven toestromen.

Voor het Vlaams Belang is dat geen probleem. In het verkiezingsprogramma voor de verkiezingen van 2004 lezen we:

'In dit opzicht moeten we de realiteit onder ogen durven zien en prioriteiten stellen. Wanneer een product in Vlaanderen ontwikkeld wordt en betrekkelijk veel eenvoudige handenarbeid vereist, is het logisch dat dit in een lagelonenland gebeurt. De tewerkstelling die hierbij verloren gaat is eenvoudige arbeid voor laaggeschoolden. Dit verlies aan tewerkstelling kan men opvangen door het transport, de overslag, distributie en verkoop van het product in Vlaanderen te centraliseren. Op zich is deze evolutie voor de Vlaamse economie betrekkelijk onbelangrijk. Wel belangrijk is het feit dat het product in Vlaanderen ontwikkeld werd en dat de winst die het maakt naar Vlaanderen komt.'<sup>70</sup>

In de synthesesetekst van het economisch congres van 26 november 2005 wordt diezelfde visie nog eens herhaald:

'Uitbesteden naar lagelonenlanden is eveneens een vorm van internationaal ondernemen. Steeds meer ondernemingen zien daar brood in. (...) Deze nieuwe vormen van internationaal zakendoen blijken ook meer rendabel dan zuivere export. Het nieuwe Agentschap Internationaal Ondernemen (...) moet op deze evolutie inspelen in nauwe samenwerking met het bedrijfsleven.'<sup>71</sup>

Werkplaatsen zijn voor het Vlaams Belang niet belangrijk, zeker niet als het om eenvoudige arbeid gaat. Die mag gerust uitbesteed worden aan de lagelonenlanden. Met de steun van de overheid, wel te verstaan. Als de winst maar naar België komt. Maar naar wie gaat de winst?

600.000 werklozen in België, dat is niet niks. Iedere politieke partij die zich respecteert, heeft voorstellen om dit probleem aan te pakken. Die voorstellen maken meteen duidelijk om wat voor partij het gaat: een sociale partij of een asociale partij.

Het Vlaams Belang bekende kleur. Wij zetten alles nog eens op een rij. Iedereen moet veertig jaar werken. Dat is langer dan nu. Het brugpensioen moet worden afgeschaft. Oudere werknemers moeten worden aangemoedigd om langer te blijven werken. Werkgevers die oudere werknemers aanwerven, moeten worden beloond. Er moeten minder socialezekerheidsbijdragen van het loon worden afgehouden. Verplichte aanwerving van jongeren kan helemaal niet, de bedrijven mogen tot niets worden verplicht. Wie nog werk heeft, moet flexibel zijn en meer overuren kloppen. Het Vlaams Belang noemt dat: het concurrentievermogen van de ondernemingen vergroten.

Om de werkloosheid te doen dalen... moeten de werklozen worden aangepakt. In de teksten van het economisch congres in 2005 van het Vlaams Belang lezen we:



'Het aantal werklozen blijft pieken. Nog steeds is de werkloosheidsval te groot: het genieten van een uitkering is vaak voordeliger dan het uit werken gaan. Immers, met enkele dagen zwartwerk is het verschil met een nettoloon al snel goedgemaakt.'<sup>72</sup>

Voor het Vlaams Belang is het zonneklaar: de werklozen willen niet werken en krijgen te veel dopgeld. Freddy Van Gaever, ondernemer en Vlaams volksvertegenwoordiger voor het Vlaams Belang zegt: 'Werklozen willen niet werken.'<sup>73</sup> Zijn partijgenoot Jurgen Verstrepen is ook die mening toegedaan en heeft al een voorstel klaar. Hij lanceerde het op zijn weblog op 21 november 2005. Zijn voorstel komt uit de Verenigde Staten:

'Ik stelde voor om de jeugdwerkloosheid op te lossen met de invoering van het systeem "WORK FIRST". Jongeren tussen 18-25 jaar (allochtonen en autochtonen) die voor het eerst een uitkering aanvragen moeten verplicht vanaf de eerste dag werken en een opleiding volgen. Centraal in dit project staat dat jongeren niet de kans moeten krijgen om te wennen aan een uitkering zonder tegenprestatie. Het verplichte werk bestaat uit voor de bevolking zichtbare jobs (bv. onderhoud openbaar groen, reiniging, stadsverbetering...), horeca, administratie, fabriekswerk tot bandwerk. Meedoen

aan het project is niet vrijblijvend; jongeren die zonder goede reden onvoldoende medewerking verlenen aan WORK FIRST krijgen een forse vermindering van hun uitkering tot het volledig stopzetten... Werk weigeren kan niet meer. De mentaliteitsverandering is: "kom uit je bed en werk voor je geld. Een sociale uitkering is geen recht maar een gunst". WORK FIRST is een concept uit de Verenigde Staten dat massaal wordt ingevoerd in Nederland. In Wisconsin (een van de staten in de VS, nvdr.) wordt elke maand 20 tot 30 procent ingeleverd op uitkeringen. Het aantal sociale uitkeringsvragers daalt in dit project na een eerste evaluatie met 30 procent. Meer jongeren beginnen te werken, volgen opleidingen en door het verplichte ritme van niet leuke jobs ontstaat een drang en motivatie om voor betere jobs te solliciteren. Waarom niet in Vlaanderen?'<sup>74</sup>

Het uitgangspunt van Verstrepen is meteen raak: die jonge gasten willen niet werken, ze raken te vlug gewend aan hun uitkering. Meer zelfs, ze zijn te lui om uit hun bed te komen. Dat is natuurlijk een belediging voor de jongeren, die net de schoolbanken hebben verlaten en echt op zoek zijn naar werk.

### **Wat is het bedrag van de wachtuitkeringen voor schoolverlaters?**

Het bedrag van de wachtuitkeringen is afhankelijk van uw gezinssituatie en van uw leeftijd. Het gaat om forfaitaire bedragen (geïndexeerde bedragen geldig vanaf 01.08.2005).

- samenwonenden met gezinslast ontvangen 33,54 euro per dag of 872,04 euro per maand.
  
- alleenwonenden ontvangen:
  - jonger dan 18 jaar: 9,34 euro per dag, 242,84 euro per maand
  - van 18 tot 20 jaar: 14,67 euro per dag, 381,42 euro per maand
  - van 21 tot 24 jaar: 24,07 euro per dag, 625,82 euro per maand
  - vanaf 25 jaar: 23,83 euro per dag, 619,58 euro per maand
  
- samenwonenden ontvangen:
  - jonger dan 18 jaar: 8,16 euro per dag, 212,16 euro per maand
  - 18 jaar en ouder: 13,03 euro per dag, 338,78 euro per maand
  
- bevoorrechte samenwonenden (= partner

beschikt slechts over vervangingsinkomen) ontvangen:

- jonger dan 18 jaar: 8,65 euro per dag, 224,90 euro per maand
- 18 jaar en ouder: 13,90 euro per dag, 361,40 euro per maand

Bron: website RVA

Op die uitkeringen wil Verstrepen nog besparen. Jongeren zouden verplicht worden een opleiding te volgen. Welke opleiding? Ze komen net van de school. Zijn ze dan niet voldoende opgeleid op school? Gelijk welk werk moet worden aanvaard. Verstrepen zal hier toch enige duidelijkheid moeten scheppen. Heeft hij het over echte jobs? Iedereen weet toch dat er dagelijks jobs verdwijnen, dagelijks mensen worden afgedankt, dat veel ondernemingen afvloeiingen plannen. Maar Verstrepen heeft het over verplichte arbeid in een privébedrijf of in een openbare dienst. Schakelt zo'n verplichte arbeid dan niet een vaste baan uit? En tegen welk loon wordt die verplichte arbeid uitgevoerd? Voor Verstrepen is een loon niet nodig, een uitkering volstaat. Werken voor een werkloosheidsuitkering.

Wat zijn de gevolgen van het voorstel Verstrepen? De werkloze wordt verplicht een vaste baan in te pikken; er gaan banen verloren; de werkgever krijgt werkvolk voor een prikje; de werkloze is verplicht zich uit te slo-

ven voor een aalmoes. Door het voorstel Verstrepen zal niet het aantal werklozen dalen, wel het bedrag dat aan de werklozen wordt uitgekeerd. Het is alleen maar een manipulatie van de werkloosheidsstatistieken.

Dit voorstel is geen uitschuiver van Verstrepen. Het werd door de partij overgenomen en op het economisch congres van 26 november 2005 goedgekeurd. Het sluit perfect aan bij de ideeën die het Vlaams Belang eerder verspreidde. Willy Smout pleitte in 1989 al voor de 'verplichte gemeenschapsdienst'. Werklozen noemde hij systematisch 'profiteurs'. Hij had het voortdurend over het 'sociaal profitaat'.<sup>75</sup> In 2004 stelde Freddy Van Gaever samen met zijn collega Roland Van Goethem een ontwerp motie op voor het Vlaams Parlement. Ook zij willen de werkloosheid bestrijden door de werklozen aan te pakken. In die motie wordt uitgegaan van de veronderstelling dat de werklozen niet willen werken:

'(...) Het huidige systeem van werkloosheidsuitkeringen werkt maar al te vaak werkloosheidsbestendigend en de werkloosheidsval blijft groot. (...) In de beleidsnota wordt te weinig aandacht besteed aan het feit dat er op grote schaal misbruik wordt gemaakt van het werkloosheidssysteem, en wordt eveneens nagelaten daartegen stringente maatregelen te nemen of zelfs voor te stellen. Een

loutere oproep aan iedereen op actieve leeftijd om binnen zijn of haar mogelijkheden bij te dragen tot de verbetering van het welzijn in Vlaanderen en alle nodige inspanningen te doen om de kans op werk te maximaliseren, werkt in de praktijk niet.'

Van Gaever en Van Goethem stellen voor:

'het onderdeel werkloosheidsvallen, misbruiken van de werkloosheidsuitkeringen en het fenomeen langdurige werkloosheid verder uit te diepen op een objectieve en realistische basis, en terzake dringend maatregelen te nemen, waaronder het wegwerken van de kleine verschillen tussen de werkloosheidsuitkering en werken voor bepaalde categorieën, waardoor de werkloosheid aantrekkelijker is als kiezen voor werk.'<sup>76</sup>

In de brochure *Vergrijzing en arbeidsmarkt* van Guy D'haeseleer en Koen Bultinck wordt hetzelfde standpunt verdedigd:

'Het is meer dan ooit nodig dat we in ons stelsel van sociale bescherming bij de sociaal verzekerden méér de nadruk gaan leggen op de rechten-plichtenbenadering. Als we de uitgaven in de sociale zekerheid op een hoog niveau willen handhaven, dan moet er meer intensieve

en geïndividualiseerde opvolging, controle en eventuele sanctionering zijn van uitkeringsgerechtigden (...) Een consequente aanpak kan het maatschappelijk draagvlak redden voor een werkloosheidsuitkering onbeperkt in de tijd, zolang er geen passende job is gevonden. Een betere disciplinerende van de genieters van werkloosheidsuitkeringen is één element in een meer algemene, compromisloze strijd die wij willen voeren tegen sociale en fiscale fraude. Enkel een rigoureuze nageleefde rechten-plichtenbenadering kan ervoor zorgen dat de beschikbare middelen van ons sociaalzekerheidssysteem terecht komen bij diegene die ze effectief nodig heeft.<sup>77</sup>

Dat betekent: langdurig werklozen sneller schorsen; werklozen verplichten iedere job aan te nemen, ook als ze er niet voor opgeleid zijn en ook slecht betaalde en ongezonde jobs; beperking van de werkloosheidsuitkeringen in de tijd en aanpassing ervan aan het 'gezinsinkomen'. Voor het congres 'Arm Vlaanderen' (5 december 1993) van het toenmalige Vlaams Blok schreven Joris Van Hauthem en Frans Wymeersch het volgende in de werkgroep tekst 'Tewerkstelling':

'Daarnaast moeten wij het systeem van werkloosheidsuitkeringen ook in vraag durven stellen. Ons inziens gaat het niet langer op

dat werklozen, al dan niet werkzoekend, aanspraak kunnen maken op een uitkering als de verloning van de nog werkende echtgenoot van die orde is dat men nog over een normaal gezinsinkomen kan spreken. M.a.w. het recht op werkloosheidsuitkeringen moet afhangen van de globale gezinssituatie, en kan niet langer een heilig individueel recht blijven.<sup>78</sup>

Het Vlaams Belang kijkt met jaloerse ogen naar Nederland en Duitsland waar drastische maatregelen tegen de werklozen werden genomen. In de tweemaandelijksse nieuwsbrief *Financieel-Economische Commentaren* schrijft de studiedienst van het Vlaams Belang:

‘Terwijl de Belgische paarse regering kostbare tijd laat voorbijgaan, nemen onze buurlanden structurele maatregelen om de economische groei te stimuleren en de werkloosheid terug te dringen.’<sup>79</sup>

In Nederland krijgt de werkloze slechts gedurende een bepaalde tijd een vergoeding, afhankelijk van de gewerkte periode. Werklozen zijn verplicht te solliciteren tot 65 jaar. Ze moeten een baan aanvaarden, ook als die niet bij hun opleiding of werkervaring past. Wie werk weigert, verliest zijn uitkering. Duitsland keert slechts gedurende een jaar een werkloosheidsvergoeding uit op grond van het laatst verdiende



loon. Nadien krijgt men een lagere sociale uitkering: 345,00 euro per maand voor mensen uit het vroegere West-Duitsland en 331,00 euro voor Oost-Duitsers. Die uitkering wordt aangevuld als de werkloze kinderen heeft. Werklozen worden in Duitsland verplicht eerst hun 'vermogen' op te souperen: spaargeld, een huis... Pas als dat allemaal op is, kan een werkloosheidsvergoeding worden betaald.

De Oostenrijkse economist Hans-Hermann Hoppe die in mei 2005 in Antwerpen een lezing gaf voor het Vlaams Belang en voor wie de partij alle lof heeft, zei in het weekblad *Trends*: 'Europese staten subsidiëren werklozen die geen enkel belang hebben werk te zoeken. En omdat de mensen denken dat hun pensioen wordt gefinancierd, vrezen ze geen probleem op hun oude dag. Hoe naïef zijn ze! Men haalt geen kiezers door op deze schande te wijzen. Elke partij in Europa wordt gegijzeld door de sociaal-democratische idee dat de overheid voor de burgers moet zorgen. Deze idee is echter een mythe, want op termijn onbetaalbaar.'<sup>80</sup>

Het Vlaams Belang is het daar volledig mee eens: stop met het betalen van de werklozen, ze willen niet werken. Ieder voor zich, de sterkste wint. Ben je werkloos, dan ben je een luiaard, een nietsnut. Frank Vanhecke noemt de werkloze een 'uitkeringsverslaafde'. Hij deed dat in zijn slottoespraak op het economisch congres van 26 november 2005. Hij had

het wel over de Waalse werklozen. Maar wat is het verschil met een Vlaamse werkloze? Geen van beiden hebben ze werk, allebei moeten ze rondkomen met een werkloosheidsvergoeding.

## **Vlaams Belang wil inkomsten sociale zekerheid beknotten**

De sociale zekerheid is een monument in de Belgische geschiedenis. Ze is een belangrijke verworvenheid voor alle werknemers. Bijna dagelijks komen we op een of andere manier in contact met de sociale zekerheid: een bezoek aan de dokter, het kopen van geneesmiddelen, een verblijf in het ziekenhuis, het ontvangen van een vervangingsinkomen bij ziekte, invaliditeit, werkloosheid... De kas van de sociale zekerheid wordt gespijsd door afhoudingen op het loon. Het loon bestaat uit een nettogedeelte (wat we echt ontvangen) en een brutogedeelte. Dit brutogedeelte bestaat ook uit twee delen: een deel dat naar de belastingen gaat (de bedrijfsvoorheffing) en de sociale bijdragen. Die sociale bijdragen gaan rechtstreeks naar de sociale zekerheid. De kas van de sociale zekerheid wordt dus gevuld met de bijdragen van alle werkende mensen. De staat legt nog wat bij, maar doet dat met ons belastinggeld.

Het Vlaams Belang loopt niet warm voor de sociale zekerheid:

‘Een van de pijnlijkste beslissingen die zich het jongste decennium steeds meer opdringt, is een grondige aanpassing van de arrangementen van de verzorgingsstaat aan de nieuwe economische realiteit van de open Europese economieën...’<sup>81</sup>

Het Vlaams Belang kan vanzelfsprekend niet open en bloot zeggen wat het denkt. Dat zou te veel stemmen kosten. Daarom drukt de partij zich omfloerst uit of laat ze anderen zeggen wat ze meent. In een congres-tekst klinkt dat als volgt:

‘Het overheidsbeslag op de lonen in België is erg hoog. Geregeld duiken berichten op van (internationale) bedrijven die fiscaal uitvlaggen of geheel en al vertrekken naar het buitenland. Het overheidsbeslag op het loon is inderdaad van die aard, dat het een enorme investering betekent voor een werkgever om nieuwe mensen in dienst te nemen.’<sup>82</sup>

Wat is ‘overheidsbeslag’? Dat zijn de sociale bijdragen die van het loon worden afgehouden om de sociale zekerheid te financieren. Die bijdragen zijn voor het Vlaams Belang veel te hoog. Vlaams Belang-parlementslid Marie-Rose Morel zei hierover in het VRT-programma Terzake van 21 december 2004:

‘Ik denk niet dat ze (de loontrekkenden) meer loon vragen, ze vragen dat ze op het einde van de maand meer geld in handen houden.’

Dus: meer loon in de portemonnee, maar minder geld naar de sociale zekerheid. We kunnen ons een idee vormen over de sociale bijdragen aan de hand van een statistiek over de bijdragepercentages voor het eerste kwartaal van 2005.<sup>83</sup> Er wordt een onderscheid gemaakt tussen het aandeel van de werknemer en dat van de werkgever:

Sector	Werknemersbijdrage (%)	Werkgeversbijdrage (%)	Totaal (%)
1. Ziekte en invaliditeit			
- geneeskundige verzorging	3,55	3,80	7,35
- invaliditeitsuitkeringen	1,15	2,35	3,50
2. Werkloosheid	0,87	1,46	2,33
3. Pensioenen	7,50	8,86	16,36
4. Kinderbijslag	0,00	7,00	7,00
5. Arbeidsongevallen	0,00	0,30	0,30
6. Beroepsziekten	0,00	1,02	1,02
<b>Totaal (= globale bijdrage)</b>	<b>13,07</b>	<b>24,79</b>	<b>37,86</b>

Voor het Vlaams Belang liggen die bijdragen te hoog. Hoeveel te hoog? Dat zegt de partij niet. In vele teksten vraagt ze een onmiddellijke en lineaire lastenverlaging van 10 procent. Soms laat de partij anderen zeggen wat ze wil. Zo verklaart ze zich akkoord met Marcel Claes, gedelegeerd bestuurder van de

Amerikaanse Kamer van Koophandel in België. Die pleit voor een schoktherapie: ‘... de sociale bijdragen mogen niet hoger liggen dan 20 procent van het loon.’<sup>84</sup> Voor Claes moeten de bijdragen voor de sociale zekerheid verlaagd worden van 37,86 naar 20 procent. Dat is bijna een halvering. Tussen de regels pleit het Vlaams Belang voor een afschaffing van de sociale bijdragen. In de brochure *Op weg naar een Vlaamse gezondheidszorg*, schrijven Koen Bultinck en Guy D’haeseleer:

‘Voor het Vlaams Belang moet de inkomstructuur van delen van de sociale zekerheid in het algemeen en van de gezondheidszorg in het bijzonder evolueren naar een systeem van financiering uit algemene middelen. (...) Momenteel is deze financiering in hoge mate een loonlast. (...) Een evolutie naar een financiering uit algemene fiscale middelen zou het beeld van de loonlasten dus sterk in gunstige zin kunnen beïnvloeden. Voor Vlaanderen, dat zeer sterk van zijn KMO’s en een creatieve economie afhankelijk is, zou een verheldering en een feitelijke verlaging van de loonlasten een sterke stimulans betekenen. Natuurlijk zouden de algemene middelen – althans aanvankelijk tot wanneer de positieve effecten ook voor de sociale zekerheid voelbaar worden – proportioneel moeten verhogen, maar het vergaren van algemene middelen is een heel ander debat,

namelijk een over fiscaliteit en vooral over de rechtvaardige en evenwichtige verzameling van die algemene middelen. Bijvoorbeeld over de wijze waarop die fiscaliteit de stimulansen van de economie zo min mogelijk belast.<sup>85</sup>

Dat is een hele boterham. Om te beginnen wordt voorgesteld dat de sociale zekerheid niet langer door de bijdragen op het loon wordt gefinancierd, maar wel uit de algemene middelen. Met belastinggeld dus. Het nettoloon kan daardoor misschien iets hoger liggen, maar het gedeelte van het brutoloon dat nu naar de sociale zekerheid gaat, zal bij de werkgever blijven. Moeten de belastingen omhoog om de sociale zekerheid te financieren als de sociale bijdragen wegval- len? Het Vlaams Belang blaast hier warm en koud tegelijk. Eerst zegt het dat de belastingen omhoog mogen, maar nadien herpakt het zich omdat een be- lastingverhoging in het nadeel van de werkgevers zou uitvallen. En los van de discussie over de financiering van de sociale zekerheid trekt het Vlaams Belang dan weer zwaar van leer tégen te hoge belastingen.

Als het Vlaams Belang het voor het zeggen krijgt, zal er veel minder geld naar de sociale zekerheid gaan. Er zal bijgevolg minder sociale zekerheid zijn, tenzij de burger er zelf voor betaalt. Het Vlaams Belang wil niet alleen de werkloosheidsuitkeringen beperken, ook de gezondheidszorg moet er aan geloven. Om die besparingen te verantwoorden plaatst het Vlaams

Belang de sociale zekerheid in een slecht daglicht. In het programmaboek uit 2004 heeft de partij het over de vele misbruiken in de sociale zekerheid:

‘Hoewel een goed uitgebouwd systeem van sociale zekerheid onmisbaar is, mogen wij toch niet blind zijn voor de vele misbruiken.’<sup>86</sup>

Welke misbruiken? Dat wordt er niet bij gezegd. Wel wordt de ‘*medische overconsumptie*’ aangeklaagd.<sup>87</sup> Misbruiken en overconsumptie, dat moet aangepakt worden. Zeggen ze. Ze zeggen ook dat ze de sociale zekerheid niet willen privatiseren: ‘*Sociale zekerheid is een kerntaak van de overheid.*’<sup>88</sup> Maar wat het Vlaams Belang echt wil, komt toch zachtjesaan aan de oppervlakte:

‘Binnen een verplicht verzekeringssysteem is discussie mogelijk over de rol en het aandeel die de gemeenschap, de patiënten en de private verzekeringen dienen te vervullen en voor zich moeten nemen. Wij pleiten in alle geval in het kader van een toegankelijke gezondheidszorg voor een ruime mate van solidariteit. Het Vlaams Belang vreest dat de privatisering van de gezondheidszorg een heel aantal verworvenheden, die het algemeen Vlaams belang dienen, op de helling zou kunnen zetten. Dit betekent niet dat onze partij in de gezondheidszorg geen enkele plaats meer ziet voor de private sector.



Het deel van de private sector moet echter beperkt blijven tot de vrije aanvullende ziekteverzekering.<sup>89</sup>

Dus toch een beetje privé?! In dezelfde brochure komt plots een splinternieuw begrip opduiken: de 'trapsgewijze gezondheidszorg', of nog: 'een flexibel geëchelonnerde gezondheidszorg'.<sup>90</sup> Als het Vlaams Belang moeilijke woorden begint te gebruiken, moeten we opletten. In feite wil het de sociale zekerheid beperken tot een minimum (dat móét wel als de financiering van de sociale zekerheid wordt drooggelegd) en het resterende gedeelte privatiseren. Weg dus met de sociale zekerheid zoals we die nu kennen. Wat dat voor de ziekteverzekering betekent, komt in de volgende hoofdstukken aan bod.

## Vlaams Belang beperkt terugbetaling ziektekosten

De tweemaandelijksse nieuwsbrief *Financieel-Economische Commentaren* van het Vlaams Belang wordt per e-mail verspreid en is geenszins bedoeld voor Jan met de pet. De partij kan er haar echte ideeën voor haar betere publiek in kwijt. Zo schetst ze haar toekomstmodel voor de sociale zekerheid in de nieuwsbrief van februari 2004. Dit model bestaat uit drie delen.

Het eerste deel krijgt de naam 'Beroepsverzekering' en wordt gefinancierd door de werkgevers bij de privéverzekeringsmaatschappijen. In dit eerste deel zitten de volgende sectoren:

- Arbeidsongeschiktheid, eerste pijler
- Werkloosheid (beperkt in de tijd)
- Pensioen voor weddetrekkenden, tweede pijler
- Vakantiegeld.

Het tweede deel heeft de naam 'Algemeen Welzijn' en zou gefinancierd moeten worden door de 'algemene overheidsmiddelen', de belastingen dus. Daarin zitten de volgende onderdelen:

- Kinderbijslagen
- Gezondheidszorg, eerste pijler
- Pensioenen, eerste pijler
- Invaliditeit, eerste pijler
- Gehandicaptenzorg
- Werklozensteun, tweede pijler ( beperkt in de tijd).

Tot slot is er het derde deel, gefinancierd door iedere burger (maar fiscaal aftrekbaar) via een privéverzekering. Daarin zitten dan:

- Gezondheidszorg, tweede pijler
- Pensioenen, derde pijler
- Afbetalingsverzekering (voor hypothecaire leningen).
- Bijkomende studiebeurzen.

Als het over pensioenen gaat, heeft het Vlaams Belang het in zijn model over drie pijlers. Ook voor het werkloosheidsregime voorziet de partij meerdere pijlers. Wie werkloos is, krijgt slechts gedurende een beperkte periode een werkloosheidsvergoeding, afhankelijk van de gewerkte periode en de gezinssamenstelling. De werkgever kan nog een extra privéverzekering afsluiten voor werkloze ex-werknemers (voor een beperkte periode natuurlijk).

In de gezondheidszorg is voor het Vlaams Belang de eerste lijn of pijler de gewone huisarts. De tweede pijler wordt gevormd door de ziekenhuizen en de 'extra-muraal' werkende specialisten. *'De superspecialisti-*

*sche geneeskunde van de universitaire ziekenhuizen maakt in de visie van het Vlaams Belang de derde-lijnszorg uit.*<sup>91</sup>

Wat schuilt er achter die vrij onschuldig ogende formuleringen? Om te beginnen de afschaffing van de ziekenfondsen. Die zijn voor het Vlaams Belang een bende corrupte profiteurs. Over het ontstaan van de sociale zekerheid na de Tweede Wereldoorlog bijvoorbeeld schrijft het Vlaams Belang:

‘Het samenspel van sociaaldemocratie en christen-liberalisme heeft na de Tweede Wereldoorlog geleid tot een humaner geheel van maatschappelijke wetten en normen, maar evenzeer tot profitaat en grotesk misbruik van het openbaar domein en van de belastingscenten.’<sup>92</sup> (...) ‘De hele structuur van de gezondheidszorg is overigens ondoorzichtig gemaakt om het profitaat te kunnen vergroten. In een netwerk van landsbonden en federaties, fondsen en kassen, wordt een economisch nutteloze tewerkstelling voor de politieke vriendjes geschapen die voor nagenoeg niets dienstig is.’<sup>93</sup>

Die ‘corrupte’ boel moet ‘uitgezuiverd’ worden. Het ziekenfonds wordt vervangen door een ‘sociaal loket’. Of dit ‘sociaal loket’ dezelfde service zal bieden als de ziekenfondsen is zeer de vraag. Het ziekenfonds is vaak de verdediger van de zieken tegenover de

overheid en de werkgever. Het Vlaams Belang schiet alvast zijn pijlen af op de terugbetaling van de medische zorgen. In het programmaboek van 2004 bijvoorbeeld staat:

‘Het Vlaams Belang vindt daarom dat niet alleen de sociale situatie, maar ook andere factoren moeten meespelen in de terugbetaling van medische kosten. Zo willen we de patiënt financieel belonen die eerst naar de huisarts stapt en pas dan naar de specialist. De overheid moet terugbetaling ook meer afhankelijk maken van het soort ziekte en de gebruikte medicijnen. Een dusdanig pakket maatregelen maakt de gezondheidszorg goedkoper...’<sup>94</sup>

Goedkoper voor de staat misschien, maar niet voor de patiënt. Over welke ziekten en geneesmiddelen nog in aanmerking zullen komen voor terugbetaling, zegt het Vlaams Belang voorlopig niets. In de brochure *Op weg naar een Vlaamse gezondheidszorg* van Koen Bultinck en Guy D’haeseleer wordt al een iets duidelijker taal gebruikt. Het Vlaams Belang is tegen gratis geneeskunde omdat

‘...een dergelijk systeem zou kunnen leiden tot een ongebreidelde en voor de gemeenschap onverantwoorde explosie van de kosten voor de gezondheidszorg’<sup>95</sup>

Met andere woorden: de patiënt moet geresponsabiliseerd worden door het betalen van een remgeld. Zo worden de patiënten verantwoordelijk gesteld voor de dure geneeskunde. Terugbetaling door het 'sociaal loket' kan voor Bultinck en D'Haeseleer enkel onder strikte voorwaarden:<sup>96</sup>

- 'naleving van de principes van de geëchelonneerde gezondheidszorg'

Dat betekent: een patiënt moet altijd eerst via de huisarts passeren, vooraleer naar een specialist te gaan. Wie onmiddellijk naar een specialist gaat, zal dat uit eigen zak moeten betalen.

- 'naargelang de pathologie zoals vastgesteld door het Vlaams Beheerscentrum voor Gezondheidszorg'

Dat centrum zal bepalen voor welke aandoeningen of verzorgingen terugbetaling is voorzien.

- 'volgens de sociale toestand'

Dit betekent wellicht dat de terugbetaling wordt afgestemd op het inkomen en de gezinstoestand? Wie volgens de normen te veel verdient, krijgt dan geen terugbetaling meer. De terugbetaling zou zo alleen voorbehouden worden voor de echt arme mensen.

- 'naar de belangrijkheid van de medicatie'

Niet alle medicamenten zullen worden terugbetaald. Het gevaar bestaat dat geneesmiddelen die veel worden gebruikt, niet meer worden terugbetaald.

In de brochure van Bultinck en D'haeseleer staat ook nog:

'Inzake huisbezoeken voegen wij er nog een vijfde element aan toe om misbruiken te voorkomen: patiënten die onterecht (dat wil zeggen om niet-medische redenen) gebruik maken van het systeem van huisbezoeken, dienen hiervoor een extra meerkost te betalen.'

Het is duidelijk dat het sociaal loket de terugbetaling van de medische kosten onder het mom van strijd tegen misbruiken tot een minimum zal herleiden. Dat wordt dan de eerste pijler die gefinancierd wordt door de overheid. Wie meer wil, moet maar een privéverzekering nemen. En daar geldt het principe: wie veel betaalt is goed verzekerd. Maar zo'n privéverzekering werkt volgens het winstprincipe: wie te veel ziek is en dus te veel kost, vliegt buiten. Dat is nu al een gangbare praktijk bij de hospitalisatieverzekeringen.

Ook voor de rusthuizen denkt het Vlaams Belang in die richting. Het Vlaams Belang wil dat iedereen minstens veertig jaar werkt. En nadien? Voor de rusthui-

zen, waar steeds meer ouderen terechtkomen, wil de partij een 'sterrenstelsel' invoeren. Vlaams Belang-senator Wim Verreycken lanceerde dit idee in 1993 tijdens het 'Armoedecongres' van de partij. Hij schrijft:

'Bejaarden moeten zelf kunnen kiezen voor een instelling, terwijl de overheid een "sterrenstelsel" kan invoeren en aan de hand daarvan de kostprijs bepalen.'<sup>97</sup>

Voor de kapitaalkrachtigen uiteraard de luxe. Dat is nu al zo. Maar wat staat mensen met een normaal pensioentje te wachten? Een woonkazerne, met kost en inwoon, zonder meer. Waarom geen degelijke rusthuizen voor iedereen, met voor iedereen betaalbare prijzen?

De voorkeur van het Vlaams Belang gaat niet uit naar rusthuizen, wel naar de opname van bejaarden thuis bij hun kinderen:

'Deze solidariteit kan uiteraard nog andere vormen aannemen dan een in het kader van de pensioenberekening. Solidariteit is in de eerste plaats de rijkdom van menselijke relaties, zoals we die bijvoorbeeld kunnen vaststellen in gezinnen.'<sup>98</sup>

Het is uiteraard prima dat mensen hun bejaarde ouders bij hen thuis opnemen. Dat moet zelfs gesteund



worden. Maar niemand mag gedwongen worden dit te doen. De sociale voorzieningen en de bejaardentehuizen moeten betaalbaar zijn voor iedereen.

Het door het Vlaams Belang voorgestelde pensioenstelsel is niet van aard om aan alle gepensioneerden een deftig pensioen uit te betalen. Volgens het Vlaams Belang bestaat dit pensioen uit drie pijlers. De eerste pijler is het pensioen dat betaald wordt door de overheid. Nu gebeurt dat door de sociale zekerheid en voor de financiering zorgen de bijdragen die iedere werknemer tijdens zijn loopbaan betaalde. Als het Vlaams Belang het voor het zeggen krijgt, zal dit pensioen betaald worden met belastingontvangsten. Het wordt dan een minimumpensioen. Het Vlaams Belang hoeft zich te zeggen hoe hoog dit moet zijn.

Het lijkt geen twijfel dat de partij aan een laag bedrag denkt. Dit moet immers nog worden aangevuld door de tweede en derde pijler. Voor de derde pijler moet de burger via zijn privéverzekering zorgen. De tweede pijler bestaat uit de aanvullende of bedrijfspensioenen waarvoor de bedrijven fondsen aanleggen. Het systeem dat het Vlaams Belang voorstelt is uitgesproken asociaal: wie veel heeft, zal nog meer hebben – wie weinig of niets heeft, zal weinig of niets overhouden.

## Vlaams Belang snelt farmareuzen ter hulp

De farmaceutische industrie is een van de meest winstgevende sectoren. Het weekblad *Trends* publiceert jaarlijks de top 5.000 van de bedrijven in België.<sup>99</sup> In die top zijn er 49 bedrijven uit de farmaceutische industrie. De 5.000 bedrijven (banken, verzekeraars, holdings...) maken samen 4,3 miljard euro winst. De 49 bedrijven uit de farmaceutische industrie maakten in 2003 1,65 miljard euro winst. De grootste slokop is Janssen Pharmaceutica. Het bedrijf boekte in 2003 een winst van 354.979.000 euro. Het Belgische filiaal van Pfizer, het grootste farmaceutische bedrijf ter wereld, maakte in 2003 een winst van 26.306.000 euro. De *Wall Street Invest* (een tijdschrift voor beleggers) schreef dat de winst van Pfizer wereldwijd in het derde kwartaal van 2004 3,34 miljard dollar beliep.<sup>100</sup> De farmaceutische sector boekt dus superwinsten.

Op zijn website zegt Pfizer-België een nobel doel na te streven: 'Pfizer streeft ernaar een waardevolle bijdrage te leveren tot de verbetering van de gezondheid en het welzijn van de bevolking in België en het Groothertogdom Luxemburg.'<sup>101</sup> Half novem-

ber 2005 raakte bekend dat het hoofdbestuur in de Verenigde Staten een investering van 185 miljoen euro in de Belgische vestiging van Puurs schrapt. De 100 beloofde nieuwe jobs komen er niet. Volgens de directie werd die investering geschrapt omdat de Belgische regering zich naar de smaak van Pfizer te negatief opstelt tegenover de geneesmiddelensector. In *De Morgen* van 14 november 2005 zegt directeur Cees Heirman van Pfizer-België dat de aanhoudende belastingdruk in België en bepaalde regeringsmaatregelen die tegen eerder gemaakte afspraken ingaan, een duidelijk negatief effect hebben op de hoofdkwartieren van de multinationale ondernemingen.

Het Vlaams Belang zegt alle begrip te hebben voor de beslissing van de Amerikaanse farmareus. Vlaams volksvertegenwoordiger Luk Van Nieuwenhuysen uitte in een column op zijn website van 31 oktober 2005<sup>102</sup> zware kritiek op de Belgische minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, Rudy Demotte, vanwege een extra omzettaaks om de hoge uitgaven van de sociale zekerheid te financieren. 'Ze zullen daar bijvoorbeeld in het hoofdkwartier van Pfizer in de Verenigde Staten niet mee kunnen lachen', aldus Van Nieuwenhuysen. Op 12 november 2005 schreef hij dat de regering moet ophouden de farmaceutische nijverheid te stigmatiseren.

Op het economisch congres van het Vlaams Belang in november 2005 werd de zaak Pfizer gebruikt om

voor nog meer cadeaus aan de bedrijven te pleiten. Het Vlaams Belang schaart zich achter de visie van Marcel Claes van Amcham Belgium (de Amerikaanse Kamer van Koophandel in België), die pleit voor een schoktherapie in België naar het Scandinavische model: 'De vennootschapsbelasting moet van 33,9 procent naar 15 procent worden verlaagd, de sociale bijdragen mogen niet hoger liggen dan 20 procent van het loon en het moet gemakkelijker worden mensen aan te werven en te ontslaan.'<sup>103</sup>

Dat de farmaceutische bedrijven torenhoge winsten maken, schrijft het Vlaams Belang niet. Koen Bultinck zei op 17 oktober 2005 in de Kamer van Volksvertegenwoordigers:

'Ik voel mij niet te slecht of te goed om toch eens duidelijk te zeggen dat de symbolenstrijd richting farmaceutische industrie moet stoppen. Het belang van de werkgelegenheid en het belang van het wetenschappelijk onderzoek – denk bijvoorbeeld aan de werkgelegenheid in de Antwerpse Kempen in die sector – zijn voor ons te belangrijk om te blijven vechten tegen de farmaceutische industrie. Het is een van de weinige, innovatieve industrieën die wij in ons land nog hebben. Laten we naar een gezond beleid terugkeren en stoppen met spoken na te jagen.'<sup>104</sup>

Het Vlaams Belang als advocaat van de farmaceutische industrie. Is de Belgische regering te hard voor deze sector? Zeker niet voor Pfizer. In 2003 betaalde het bedrijf geen eurocent belastingen.<sup>105</sup> Wel werd een hoge 'Busquintaks' betaald. Dat is een taks op de omzet, op de verkoop van geneesmiddelen. Die taks gaat rechtstreeks naar de kas van de sociale zekerheid. Als die taks hoog uitvalt, betekent dit dat de verkoop een succes was. Pfizer ontving daardoor veel geld, niet alleen van de patiënten, maar ook van de sociale zekerheid. De farmaceutische industrie passeert langs de kassa van de sociale zekerheid om veel geld te ontvangen. Het kan dan zeker geen kwaad dat er via de omzettafschrijving of Busquintaks wat terugkeert naar de sociale zekerheid.

Dokter Dirk Van Duppen schreef in 2004 zijn boek *De cholesterooloorlog, waarom geneesmiddelen zo duur zijn*.<sup>106</sup> Hij lanceert daarin het 'Kiwi-model'. Door Geneeskunde voor het Volk en de KWB<sup>107</sup> werd een wetsvoorstel gelanceerd om het Kiwi-model in te voeren. In een notendop kan dit model als volgt worden beschreven: 'Door de sociale zekerheid wordt een openbare aanbesteding uitgeschreven om te weten welk geneesmiddel het goedkoopst is. Uiteraard moet dat een kwaliteitsvol middel zijn. Alleen dat geneesmiddel zal nog worden terugbetaald door de sociale zekerheid, maar dan wel volledig, zodat de patiënt niets meer betaalt.'

Dit model wordt al toegepast in Nieuw-Zeeland (vandaar de naam Kiwi-model). Het is een beetje als bij openbare werken: wie het goedkoopst de werken kan uitvoeren op een degelijke manier, mag eraan beginnen. De patiënt wint op twee manieren: het geneesmiddel wordt goedkoper en de sociale zekerheid blijft in evenwicht. Dokter Van Duppen berekende dat een doorgedreven openbare aanbesteding de overheid tot 1,5 miljard euro per jaar besparingen kan opleveren. Voor de gezinnen levert het een besparing op van 0,7 miljard euro.

Maar voor Pfizer kan dit model niet door de beugel. In februari 2005 zei de grote baas van Pfizer dat de invoering van dit model in België gevolgen zou hebben voor de geplande investeringen.<sup>108</sup>

Het Vlaams Belang is eveneens tegen het Kiwi-model. Het kiest de kant van de rijke en machtige farmaceutische industrie. Het steunt het egoïsme van de grote multinationals. Dirk Van Duppen zegt in dit verband: 'Pfizer betaalt hier geen eurocent vennootschapsbelasting en plundert de ziekteverzekering. Daarbovenop krijgen farmabedrijven voor hun onderzoekers grote lastenverlagingen en verminderingen op sociale bijdragen. Hoe kan je dan zeggen dat het klimaat hier bedrijfsonvriendelijk is? België is verdorie een fiscaal paradijs voor de industrie.'<sup>109</sup>

## Vlaams Belang zet een punt achter de verzorgingsstaat

Over de sociale zekerheid laat het Vlaams Belang zijn standpunten graag door buitenstaanders vertolken, als het daar zelf voor terugschrikt. Een van die buitenstaanders is de reeds geciteerde econoom Hans-Hermann Hoppe. De website Blokwatch publiceerde een aantal van zijn uitspraken: 'Vanzelfsprekend moet de verzorgingsstaat met wortel en tak uitgeroeid worden (...) De sociale zekerheid moet weer worden gelegd bij het individu, de verzekeringsmaatschappijen en de liefdadigheid (...) De rijken zijn doorgaans slim en productief, de armen zijn dom, lui of beide.'<sup>110</sup> Het Vlaams Belang noemt Hoppe een interessante en inspirerende figuur.

Een andere figuur waarmee het Vlaams Belang graag uitpakt is Dirk Laeremans, broer van het Vlaams Belang-Kamerlid Bart Laeremans. In het politiek maandblad *Doorbraak*<sup>111</sup> lanceert hij een aantal ideeën over de sociale zekerheid: 'Wie de sociale zekerheid in Vlaanderen wil zeker stellen, zal dus niet zacht mogen zijn (...) Er zullen keuzes moeten gemaakt worden. We zetten een aantal mogelijkheden op een rijtje (...) Meer werken. Meer werken is natuurlijk een

oplossing. Meer werken voor hetzelfde loon verlaagt de loonkost en verhoogt dus de economische activiteit. In Frankrijk staat de 32-urenweek onder enorm hoge druk (ondertussen is in Frankrijk de 32-uren week al afgevoerd, nvdr.). In Duitsland stemden de arbeiders van Siemens erin toe om twee uur per week meer te werken – zonder extra loon – in ruil voor de garantie op werk. In 2002 werkte een Belg nog gemiddeld 1.560 uren per jaar. In Slovaĳie zijn er dat 1.980.'

Laeremans vervolgt: 'Keuzes maken. Als er niet genoeg centen zijn om alles te betalen, moeten er keuzes gemaakt worden. Het is niet mogelijk om álles te blijven betalen. Professor Hugo Kesteloot (U.Gent) gooide begin april de knuppel in het hoenderhok door voor te stellen om de terugbetaling van de ziektekosten voor 85-plussers tot quasi nul te herleiden... Het is beter dat de staat ervoor zorgt dat iedereen 85 kan worden, dan het leven van 85-jarigen nog met een paar jaar te rekken.'

Met andere woorden: wie geld heeft of wie kapitaalkrachtige kinderen heeft als hij 85 is geworden, kan de dokter en de geneesmiddelen blijven betalen. Wie geen geld heeft zal bij de eerste verkoudheid of griep het hoofd erbij neerleggen. Dat is de kern van het pleidooi van Laeremans.

In hetzelfde artikel steekt Laeremans de loftrompet voor zijn geliefkoosde Ierland: 'In Ierland krijg je als werknemer van de staat slechts een zeer minimale bescherming voor de grote kosten, maar er bestaan



massa's privéverzekeringen die extra bescherming bieden. Met de hogere netto-inkomsten is dat best betaalbaar.' Voor de hoge lonen, geen probleem. Maar voor de doorsnowerknemer een quasi onoverkomelijk probleem. Als het sociaal karakter van een partij of beweging gemeten wordt aan de houding tegenover de ouderen en zwakkeren, scoort het Vlaams Belang zeer laag.

## Vlaams Belang wil de vakbonden weg

‘Vooreerst wensen wij duidelijk te stellen dat de vakbonden een historische rol hebben gespeeld in de ontvoogding van de arbeiders. Zij waren mede de motor achter het proces dat leidde tot betere bescherming van de werknemers en meer menselijke arbeidsvoorwaarden. Ook erkennen wij de belangrijke functie die de vakbonden uitoefenen in het kader van het sociaal overleg en het sluiten van CAO’s.’<sup>112</sup>

Als de boer de passie preekt, boer let op uw ganzen! Die voor de vakbond lovende woorden werden geschreven in de memorie van toelichting van een wetsvoorstel om de vakbonden rechtspersoonlijkheid te geven van de Vlaams Belang-Kamerleden Guy D’haeseleer en Koen Bultinck. In die memorie van toelichting staat niet dat de vakbonden niet altijd toegelaten waren in België. Toen de vakbonden ‘hun historische rol vervulden’, waren ze verboden. Vakbondsleden konden zware gevangenisstraffen krijgen enkel en alleen omdat ze lid waren van een vakbond. De vakbond heeft in eerste instantie zijn

bestaansrecht moeten afdwingen, tegen regering en werkgevers in.

D'haeseleer en Bultinck vergeten nog een tweede zaak te vermelden: de mening van hun partij. Voor het Vlaams Belang zijn de vakbonden achterhaald en is hun rol uitgespeeld. Het Vlaams Belang moet niet weten van de vakbonden. In de KMO's zou het liefst van al de vakbonden nu al zien verdwijnen. In haar congresstekst schrijft de partij:

'Het Vlaams Belang wil een maximale bescherming van de werknemers. De arbeidsverhoudingen in KMO's zijn echter informeler en soepeler dan deze in grote ondernemingen. Vandaar dat wij geen voorstander zijn van geïnstitutionaliseerde syndicale structuren in kleine en middelgrote ondernemingen. Goede menselijke verstandhouding blijft de beste garantie voor goede arbeidsrelaties bij middenstand en KMO's.'<sup>113</sup>

Geen vakbond meer in die ondernemingen? Dat zal alleen maar de rechteloosheid van het personeel in die ondernemingen vergroten. Baas en personeel zijn elkaars gelijke niet. De baas is de baas: hij heeft het geld en de macht, hij beslist. De werknemer die alleen tegenover de patroon staat, bevindt zich altijd in een minderheidspositie.

Vlaams Belang-parlementslid Jurgen Verstrepen, kan zijn afkeer voor de vakbond niet onder stoelen of banken steken. Hij zegt dat de vakbonden aan politiek doen en daardoor een loopje nemen met de rechten van hun leden:

‘Neen. Ik heb geen begrip voor de vakbonden op dit ogenblik. Met oogkleppen misbruiken ze hun – hardwerkende – leden om hun macht te tonen zonder verantwoordelijkheidsgevoel.’<sup>114</sup>

Zijn collega Wim Van Dyck gebruikt zelfs heuse oorlogstaal tegen de vakbonden:

‘De politiek moet nu vooral laten zien dat ze de vakbonden de baas kan. (...) Het wordt tijd dat er eens een regering komt die de bonden lik op stuk geeft. De vakbondscultuur in België (en zeker in Wallonië) is er een van 60 jaar geleden (...) Welke regering durft aan dat soort praktijken een einde maken?’<sup>115</sup>

De vakbonden mogen van het Vlaams Belang blijven bestaan, maar zij moeten een totaal andere rol spelen. Vlaams Belang-senator Wim Verreycken wil al lang een vakbond die de mensen leert werken:

‘Ik pleit niet voor een interprofessionele vakbond die alles kan lamleggen, maar voor organisaties die beroepsbekwaamheid kunnen

aanzwengelen, en die de mensen beter kunnen doen werken in hun eigen vak. Ik meen dat het de opdracht zou moeten zijn van elke bond die een vak vertegenwoordigt, van het recht op arbeid bovenaan te stellen, en van het recht van belemmering van arbeid, het recht op staking noemt men dit, ondergeschikt te maken aan het recht op arbeid. En in die zin kan ik mij probleemloos verzoenen met het bestaan van vakbekwaamheidsopvijzelende bonden; daar heb ik geen problemen mee, maar met hetgeen op dit ogenblik wordt voorgesteld aan interprofessionele vakbonden, daar heb ik inderdaad problemen mee.<sup>116</sup>

Een vakbond dus in dienst van de werkgever, die de loontrekkenden hun vak moet leren en vooral harder moet doen werken. Dat is geenszins een verouderde stelling van het Vlaams Belang. Eddy Van Buggenhout, docent economie en naar eigen zeggen lid van de christelijke vakbond, beweert dat de vakbonden momenteel gedomineerd worden door extreemlinks. Hij zei dit op 18 juni 2005, tijdens een colloquium georganiseerd door het Vlaams Belang ter voorbereiding van zijn economisch congres. Van Buggenhout voegde eraan toe dat het Vlaams Belang de vakbonden moet heroveren. Volgens Van Buggenhout moet de vakbond ook werk maken van de splitsing van België. De vakbond moet de arbeiders niet meer verenigen, maar scheiden.

In het programma 2004 van het Vlaams Belang staat:

‘Wij stellen echter vast dat vandaag politiek gekleurde vakbonden vaak een nefaste invloed hebben op de relatie tussen werkgevers en werknemers. In plaats van de belangen van hun leden te verdedigen, verlagen ze zich soms tot platte partijpolitiek, het verwerven van allerlei profijten en het dienen van de partij waarmee ze zijn verbonden.’<sup>117</sup>

Het Vlaams Belang wil de vakbondsvrijheid aan banden leggen. Daarom wordt al twintig jaar lang na iedere verkiezing hetzelfde wetsvoorstel neergelegd. Karel Dillen, stichter-voorzitter van het Vlaams Blok, was de eerste. De nieuwe garde – D’haeseleer en Bultinck – nam de fakkel over. Dat wetsvoorstel wil de vakbonden rechtspersoonlijkheid geven. In de memorie van toelichting wordt een echte hetze tegen de vakbond gevoerd. De indieners hebben het over ‘ongecontroleerde en autocratische vakbondsleiders’ die op grote schaal fraude plegen waaraan niets te doen zou zijn. Verder hebben ze het over ‘machtsmisbruik en willekeur’. In de brochure *Een socialer Vlaanderen* vatten zij hun wetsvoorstel als volgt samen:

‘De vele, ook recente, fraudegevallen bij de syndicaten zoals zwarte lonen en niet-aangegeven premies zijn daar voorbeelden van. Ook

vernielingen bij gewelddadige stakingspiketten en betogingen kunnen niet verhaald worden op de vakbonden of hun leiding. Daarom is het Vlaams Belang absolute voorstander van de invoering van rechtspersoonlijkheid voor vakbonden, een totale depolitisering en een verplichte open boekhouding. De kleinste belastingplichtige moet zich immers ook voor elke financiële handeling kunnen verantwoorden. Zo bereiken we meer transparantie en minder wantoestanden, hetgeen de geloofwaardigheid van de vakbonden zou ten goede komen.<sup>118</sup>

Het Vlaams Belang wil dat de rechtbanken de vakbonden een stakingsverbod kunnen opleggen. De werkgevers proberen dat nu al gedaan te krijgen door bij stakingen de rechtbanken te vragen dwangsommen op te leggen. Die dwangsommen kunnen aan de vakbond zelf als organisatie niet worden opgelegd, omdat de vakbond een feitelijke organisatie is, geen juridische. Dat wil het Vlaams Belang veranderd zien.

Het wetsvoorstel beoogt ook dat iedereen de boekhouding van de vakbonden moet kunnen inkijken, de stakingskassen inbegrepen. Die informatie zou voor de werkgevers van goudwaarde zijn natuurlijk.

Het Vlaams Belang wil tot slot het stakingsrecht en het recht om stakingsposten te organiseren aan ban-

den leggen. Als het overleg met de patroon mislukt, is staken vaak het enige wapen waarover de werknemers beschikken om hun rechten te doen gelden of hun eisen door te drukken. De Belgische arbeiders en bedienden hebben van dat wapen altijd oordeelkundig gebruik gemaakt. Het Vlaams Belang vindt dat niet en schaart zich achter de voorstellen van de VLD en de werkgevers. In de synthesesetekst van het economisch congres 2005 wordt het als volgt weergegeven:

‘Het recht op staken mag niet verhinderen dat werkwillige arbeiders en bedienden hun werkplek vervoegen wanneer zij dat willen, ook in stakingsperiodes.’<sup>119</sup>

Staken is evenwel een collectief recht. Als de meerderheid van het personeel op een democratische manier beslist om te staken, moet de minderheid zich daarbij neerleggen. Het Vlaams Belang heeft het blijkbaar moeilijk met die arbeidersdemocratie.

De VLD-er Rik Daems diende een wetsvoorstel in om het recht op arbeid tijdens stakingsacties te waarborgen. Wie anderen de toegang tot de werkplaats ontzegt, moet gestraft worden, beweert die man. Stakingsposten kunnen daardoor niet meer. Daems lanceerde dat voorstel twee dagen na de algemene staking van de vakbond ABVV op 7 oktober 2005. De werkgevers schreeuwden moord en



brand, de regering Verhofstadt was geschandaliseerd. Vlaams Belang-Kamerlid Gerolf Annemans betuigde tijdens de televisie-uitzending de Zevende Dag van 9 oktober 2005 zijn steun aan het voorstel Daems:

‘Ik ben heel tevreden dat de VLD vandaag een wetsvoorstel overneemt dat wij al 20 jaar voorstellen, vroeger met het Vlaams Blok en nu met het Vlaams Belang. Dat wetsvoorstel wil de vakbonden verantwoordelijk stellen voor hun excessen. De VLD heeft dus alvast de steun van 18 kamerleden en 7 senatoren van het Vlaams Belang.’

Dat het Vlaams Belang de vakbonden aan banden wil leggen, is duidelijk. Maar waarom? We kunnen alleen maar vaststellen dat het Vlaams Belang ook hier de standpunten van de agressieve patroons volledig deelt en zich als de spreekbuis ervan opstelt. Hoe men het ook draait of keert, telkens wanneer werkgevers sluitingen of afdankingen plannen, willen raken aan de verworven rechten van de werknemers (loon of arbeidsvoorwaarden), wanneer de regering wil snoeien in de sociale zekerheid en de sociale verworvenheden van de werknemers, staat de vakbond in de weg. De vakbond neemt het op voor de rechten van de werknemers. Hoe beter de vakbond dat doet, hoe harder het Vlaams Belang tegen de vakbond te keer gaat. Het Vlaams Belang wil dat de werknemers

geen organisaties meer hebben die hun belangen verdedigen.

Samen met de vakbond moet ook het stakingsrecht worden verdedigd. Het advocatennetwerk Progress Lawyers Network lanceerde in oktober 2005 een oproep ter verdediging van het stakingsrecht. Die oproep is ondertussen ondertekend door vele vakbondsmensen, advocaten en professoren. Die oproep geeft nauwgezet weer waarom het stakingsrecht moet behouden blijven.

### **Oproep: geen aantasting van het stakingsrecht**

'Naar aanleiding van de acties tegen de regeringsmaatregelen werd een gecoördineerde aanval ingezet tegen het stakingsrecht die de ondertekenaars in hoge mate verontrust.

Werkgeversorganisaties eisen dagelijks via de pers de beperking van het stakingsrecht. Advocatenkantoren bieden openlijk hun know how aan om gerechtelijke acties te voeren die ertoe moeten leiden dat via dwangsommen stakingspiketten worden gebroken. Steeds meer voorzitters van rechtbanken gaan in op de vragen van werkgevers en beslissen na eenzijdige procedures dwangsommen op te leggen. De politieke overheid doet haar duit in het zakje: minister van

Binnenlandse Zaken Dewael geeft opdracht aan burgemeesters om streng op te treden tegen syndicalisten die het verkeer verstoren en Daems – Bacquelaire dienen een wetsvoorstel in om stakingspiketten te verbieden.

Op een hypocriete manier wordt het recht op werk en zelfs het recht op mobiliteit ingeroepen om het stakingsrecht volledig uit te hollen.

Van het recht voor de werknemers om door collectieve actie hun rechten te verdedigen blijft binnenkort niets meer over. Het recht op collectieve actie is natuurlijk niet alleen het recht om thuis te blijven zitten tijdens een staking. Tegenover de economische macht van de werkgevers moeten de werknemers kunnen beschikken over de mogelijkheid om hun rechten te verdedigen door een effectieve collectieve actie. Een effectieve, en niet alleen symbolische, actie heeft per definitie tot gevolg dat het economisch leven verstoord wordt.

Vooropstellen dat collectieve acties van de werknemers alleen mogen als ze het zogenaamde recht op werk en zelfs het recht op mobiliteit niet verstoren voert regelrecht naar Japanse toestanden waar werknemers “staken” door tijdens het werk een protestarmband te dragen. Wie gelooft dat daarmee welk recht dan ook kan gevrijwaard worden?

De ondergetekenden vragen dat de rechten van de werknemers en hun organisaties om op een

effectieve wijze de collectieve acties uit te oefenen gegarandeerd worden, verzetten zich tegen de interventie van de rechtbanken in het kader van collectieve arbeidsconflicten en tegen elk initiatief dat de stakingsacties criminaliseert.<sup>120</sup>

## Willen CEO's Vlaams Belang aan de macht?

Het weekblad *Trends* publiceerde op 1 juli 2004<sup>121</sup> zijn driemaandelijke enquête bij accountants en CEO's (CEO = Chief Executive Officer, de vroegere directeur-generaal). Dat was veertien dagen nadat het Vlaams Belang bij de verkiezingen voor het Vlaams parlement ruim 25 procent van de stemmen behaalde. Uit de enquête bleek dat 52,5 procent van de bevraagde Vlaamse CEO's wou dat het Vlaams Belang deel uitmaakte van de regering. Het artikel citeert ook twee hartenkreten van de CEO's: 'Veel zal afhangen van de KMO-vriendelijkheid van het nieuwe bestuur. En om de liefde Gods, haal de loonkost naar beneden.'

Die CEO's waren zonder twijfel gecharmeerd door het verkiezingsprogramma van het Vlaams Belang. Hierin staat met zoveel woorden dat 'het belangrijk was dat de winst in Vlaanderen bleef' (Verkiezingsprogramma Vlaams Parlement 2004, pagina 165). Dat de banen in Vlaanderen blijven is blijkbaar minder belangrijk. Hetzelfde programma (pagina 156) dringt aan op een zo groot mogelijke flexibiliteit van de werknemers. Verder pleit het Vlaams Belang-programma voor een 'bedrijfsvriendelijk' klimaat (pagina 155). Zoals

UNIZO en de Vlaamse patroonsorganisatie VEV komt het Vlaams Belang op voor een lagere fiscaliteit (pagina 163):

‘Het Vlaams Blok pleit dan ook voor een dubbelsporenbeleid; enerzijds een lagere fiscaliteit en minder sociale lasten en anderzijds een gericht beleid van expansiesteun. Dit laatste moet zich vooral richten op jonge bedrijven en starters. Dit neemt niet weg dat gevestigde bedrijven ook aanspraak kunnen maken op ondersteuning voor belangrijke investeringen... De loonkosten blijven de belangrijkste kostenfactor in de toegevoegde waarde van de Vlaamse ondernemingen. De loonkostenhandicap bedraagt 10 procent t.o.v. onze 5 belangrijkste concurrenten. De kloof met Oost-Europa en China is nog veel groter. Onze hogere productiviteit zal dit niet kunnen blijven compenseren.’<sup>122</sup>

Het Vlaams Belang verbindt er zich toe de niet waargemaakte beloften van de VLD uit te voeren. De CEO's worden op hun wenken bediend:

‘Het Vlaams Blok eist een lineaire lastenverlaging waarbij met betrekking tot de loonkost het niveau van de buurlanden wordt nagestreefd. Zowel de lasten op loon als op overloon moeten naar omlaag. De VLD-belofte van 1,5 miljard euro is niet waargemaakt. Het VEV stelt zelfs

dat er 6 miljard euro nodig is om het niveau van de buurlanden te bereiken.’<sup>123</sup>

Het economisch congres van het Vlaams Belang van 26 november 2005 nam iedere twijfel weg. Het Vlaams Belang ontpopte zich als een partij die het normaal vindt dat de winst maximaal is, de belastingen laag, de bijdragen voor de sociale zekerheid minimaal. Een staalharde liberale partij. Dat werd al duidelijk op het startcolloquium op 18 juni 2005. Eddy Van Buggenhout, de lector economie, kwam er vertellen dat het de taak van de vakbond is de loontrekkenden te doen aanvaarden dat de baas winst, zelfs veel winst, maakt. In een column op de website ‘Ondernemend Vlaanderen’ van het Vlaams Belang voegde hij eraan toe: ‘In ons systeem van privaat eigendom van productiemiddelen zijn er inderdaad mensen en families die zeer rijk zijn juist door dat bezit van ondernemingen. Maar is dat nu zo erg?’<sup>124</sup>

Dat is niet alleen erg, maar ook ergerlijk. Dat is de basis van de alsmaar diepere kloof tussen de superrijken en de gewone loontrekkenden. Uitgerekend die superrijken komen ons vertellen dat we te veel verdienen, dat de loonlast te hoog is, dat we harder en langer moeten werken. Voor dat eminente academische lid van het Vlaams Belang is dat echter geen probleem. Meer zelfs, zijn opvattingen werden in een resolutie van het Vlaams Belang-congres weergegeven:

'Vrijheid van ondernemen en privaat eigendom waarborgen. (...) Vrijheid geeft de ondernemende mens de kans om een professionele activiteit te kiezen die het beste past bij de eigen talenten en voorkeuren. Door de vrije keuze om zelf naar eigen voorkeur zijn economische taak te bepalen komt vanwege de mens, ongeacht of hij werkgever is dan wel werknemer, de meeste toegevoegde waarde voor zichzelf en op die manier voor de ganse samenleving vrij.'<sup>125</sup>

Het is duidelijk dat die vrijheid enkel voor ondernemers geldt, niet voor de werknemer. Die heeft meestal geen keuze. Die mag al blij zijn dat hij een job heeft.

In het ultraliberale systeem van het Vlaams Belang is de rol van de overheid tot een minimum beperkt:

'De rol van de overheid bestaat er in de eerste plaats in een klimaat te scheppen dat ondernemers de ruimte laat om creatief en innoverend te handelen. Een gunstig ondernemersklimaat is enkel mogelijk wanneer de loonlasten dalen, de administratieve overlast verdwijnt en de nodige stimulansen aanwezig zijn. Vrije mededinging moet zoveel mogelijk verzekerd worden.'<sup>126</sup>



### **Freddy Van Gaever: de asociale verruimer van het Vlaams Belang**

Freddy Van Gaever, ondernemer en zakenman, is een wel bijzondere vertegenwoordiger van het Vlaams Belang. Hij is de oprichter van de Vlaamse Luchtvaartmaatschappij (VLM). In 2002 richtte hij het bedrijf VG Airlines op, dat nadien van naam veranderde in nv Delsey Airlines. Dat gebeurde kort na het faillissement van Sabena. Een 200-tal ex-werknemers van Sabena vonden er een job, maar niet voor lang. Zes maanden na de oprichting van nv Delsey Airlines was het bedrijf failliet. Geen probleem voor Van Gaever, die zijn schapjes op het droge heeft. Voor de problemen van mensen die soms voor de zoveelste maal werkloos worden brengt hij maar weinig begrip op. Tijdens een colloquium onder de titel 'Werkend Vlaanderen' op 17 april 2004 zei hij:

'Als ik zonder werk val, dan heb ik binnen de tien minuten een job. Ze willen niet werken.'<sup>127</sup>

Van Gaever werd door het Vlaams Belang ingehaald als verruimer. Hij moet ervoor zorgen dat meer werkgevers hun steun betuigen aan het Vlaams Belang. Hij moet het Vlaams Belang respectabel maken in die kringen. Bij de verkiezin-

gen van 13 juni 2004 werd hij verkozen als lid van het Vlaams Parlement. Hij schreef een boek: *Volksvertegenwoordiger, een feest?* In het voorwoord ervan schrijft Filip Dewinter:

'Freddy zegt wat heel wat mensen stilletjes denken. Van Gaever voelt perfect aan wat er leeft bij de bevolking en slaagt er bijna altijd in om op een humoristische en volkse manier de spreekbuis van de zwijgende meerderheid te zijn. Door aan te sluiten bij het Vlaams Belang heeft Freddy Van Gaever zijn nek uitgestoken (...) Freddy Van Gaever is een Vlaming uit één stuk. Met ruggengraat en karakter.'<sup>128</sup>

Van Gaever heeft niet alleen geen begrip voor werklozen, maar ook niet voor mensen die klagen over het nachtlawaai van overvliegende vliegtuigen, zoals die van DHL:

'Het geklaag van mensen die DHL uit hun slaap houdt, is fel overdreven. Het bedrijf moet onbeperkt kunnen uitbreiden.'<sup>129</sup>

De lectuur van zijn boekje leert dat de man een goedbetaalde vinger in de pap had bij de oprichting en uitbreiding van DHL. Hij trad op als adviseur en lobbyist en hield een dubbel belegde boterham over aan wat hijzelf een 'vrijbuitersjob'

noemt. In zijn boekje schrijft hij: ‘... dat ik in feite meer kon vergeleken worden met het beeld van de ietwat eigenzinnige vrijbouter binnen een totaalstructuur. De vrijbouter in kwestie, zo stelde Alan Jones (destijds grote baas van DHL-Europa, nvdr.) vast, stuurde wel elke maand een adviesfactuur van een kwart miljoen frank naar DHL via Frevag nv. Bovendien (...) verhuurde hij ook nog enkele toestellen via Frevag nv.’<sup>130</sup>

## Vlaams Belang wil belastingverlaging voor de rijken

Een van de door veel mensen verfoeide maatregelen van de regering Verhofstadt was de fiscale amnestie, officieel: *de eenmalige bevrijdende aangifte*. Wie zwart geld heeft, mag het houden. Het volstaat het bezit van zwart geld toe te geven om er met een kleine boete vanaf te komen. Wie jarenlang geld verdient door zwart geld te doen renderen en de belastingen hierop ontduikt, wordt nog eens beloond. De rijken met veel zwart geld profiteren hier uiteraard het meeste van.

Vreemd genoeg sprak het Vlaams Belang zich tegen de fiscale amnestie uit. Valt er bij die partij dan toch enige sociale gevoeligheid te bespeuren? Anke Van dermeersch verklaarde in de Senaat:

'De linkerkzijde stelde steeds haar veto tegen een eventuele, fiscale regularisatieoperatie. De wanhopige zoektocht naar middelen voor de lege schatkist deed de meest fundamentele bezwaren van links echter verdwijnen. Nu werken de socialisten zonder enige last van hun geweten mee aan een uiterst antisociale en asociale maatregel.'<sup>131</sup>

Maar in dezelfde tussenkomst kwam de aap al uit de mouw:

‘Wie slim is maakt dus best geen gebruik van de fiscale amnestie, want de fiscus zal je heel gemakkelijk bij de kraag vatten wanneer je aangifte deed van al je zwarte spaarcentjes, als nadien de wet op de fiscale amnestie veranderd wordt of zelfs afgeschaft.’

En dan volgde het klassieke pleidooi van het Vlaams Belang: ‘Verlaag de belastingen’, en wel voor de rijken die met hun kapitaal naar het buitenland vluchten. In het programma van het Vlaams Belang voor de verkiezingen van 2004 wordt die stelling herhaald:

‘Een fiscale amnestie mag enkel overwogen worden als de oorzaak van de kapitaalvlucht (de hoge belastingdruk) aangepakt wordt. Zoniet is er geen enkele garantie om toekomstige kapitaalvlucht tegen te houden of te ontmoedigen. De Europese spaarrichtlijn is weliswaar goedgekeurd op Europees niveau maar nog lang niet geratificeerd door alle lidstaten en “derde landen”. De Eenmalige Bevrijdende Aangifte (EBA) mag onder geen beding de voorbode van een inkomstenkadaster vormen met het oog op nieuwe belastingen.’<sup>132</sup>

Dat laatste is nieuw: geen inkomsten- of vermogenskadaster. Door zo'n kadaster kan men de inkomens en vermogens van de rijken kennen. Voor loontrekenden is zo'n kadaster niet nodig. Hun loon is tot de laatste cent gekend. Het Vlaams Belang is tegen een vermogenskadaster wellicht omdat het niet wil dat op grond daarvan in België een vermogensbelasting wordt ingevoerd.

In kringen van het Vlaams Belang wordt veel gesproken over de 'vlaktaks'. De partij omschrijft dit begrip als volgt:

'Momenteel worden Belgische inkomens belast volgens een progressief systeem, gaande van een marginale aanslagvoet van 25 procent tot maximaal 50 procent. Hoe hoger de inkomensschijf, hoe hoger het belastingtarief. Deze progressiviteit verdwijnt bij de vlaktaks; iedereen wordt tegen hetzelfde tarief belast, ongeacht de hoogte van het inkomen. Een ander belangrijk principe van de vlaktaks is dat elke vorm van inkomen slechts eenmaal belast mag worden. Nu worden bijvoorbeeld dividenden tweemaal belast, terwijl extralegale voordelen aan iedere vorm van heffing ontsnappen.'<sup>133</sup>

De zogenaamde vlaktaks is een asociale belasting, die de grote verdieners fel bevoordeelt. Dat weten ze bij het Vlaams Belang ook wel. Maar na de geciteerde

mededeling uit februari 2005, repte de partij hier officieel niet meer over. *De Morgen* berichtte evenwel op 26 november 2005 dat Filip Dewinter die belasting nog wel ziet zitten. Als het cameralicht was gedoofd en de bandopnemertjes waren uitgeschakeld, verklaarde hij:

‘De vlaktaks, daar praten we niet over. Die voeren we gewoon uit.’

### **De grenzeloze sympathie van het Vlaams Belang voor Bush**

Een politieke partij leert men vaak kennen aan haar sympathie voor buitenlandse regimes. Voor het Vlaams Belang is dat niet anders. De partij koestert een grote sympathie voor de Amerikaanse president George W. Bush. Senator Anke Van dermeersch zegt het zo:

‘Het is ongehoord dat er in Europa een anti-Bush-beleid wordt gevoerd. Als rechtse, conservatieve politica volg ik de harde strategie van Bush.’

Kamerlid en kopstuk Gerolf Annemans:

‘Zeer zeker kies ik voor Bush. Hij heeft in de Verenigde Staten voor een neoconser-

vatief reveil gezorgd zodat het land tien jaar voor ligt op Europa.’<sup>134</sup>

Waar bespeurt Annemans die Amerikaanse voorsprong op Europa? Toen George W. Bush in 2000 voor het eerst tot president werd verkozen, hadden 40 miljoen Amerikanen geen ziekteverzekering, nu zijn er dat 45 miljoen. In 2000 leefde 11,9 procent van de Amerikanen onder de armoedegrens, nu is dat 12,3 procent. Tijdens de eerste ambtstermijn van Bush daalde het gemiddelde loon van de Amerikaanse arbeiders met 2,4 procent. In 2000 verdiende een bedrijfsleider van een groot Amerikaans bedrijf 155 keer meer dan een arbeider in hetzelfde bedrijf, nu is dat 187 keer. In 2000 gaf de Amerikaanse staat 300 miljard dollar uit voor het leger, nu is dat 400 miljard.

Dat is dus de ‘voorsprong’ op Europa. Dat Annemans Europa met de Verenigde Staten vergelijkt is geen toeval. De Europese patroons dringen erop aan de Amerikaanse weg te volgen. Wij mogen onze markten niet verliezen in het buitenland, wij mogen ons de kostbare grondstoffen niet laten afpakken in het Midden-Oosten en in Afrika, zo zeggen zij. En wij moeten de lonen nog meer intomen want anders ‘gaan er arbeidsplaatsen verloren’; wij moeten meer ruimte geven aan interim-arbeid want zo ‘kun-



nen meer mensen aan het werk'; wij moeten de mensen leren voor zichzelf te zorgen in plaats van altijd een beroep te doen op de sociale zekerheid want 'anders gaat de sociale zekerheid failliet'.

Het Vlaams Belang steunt volop het militaire optreden van de VS in de wereld. Vlaams Belang-parlementslid Mathieu Boutsen:

'Ik vind dat Bush vier jaar goed geregeerd heeft. Elf september heeft hij krachtdadig beantwoord. Hij moest zijn spierballen laten zien.'<sup>135</sup>

Vlaams Belang-kamerlid Filip De Man voelt zich verleid als een 14-jarige puber:

'Ik stem op Bush want ik heb een boon voor cowboys, oké?'

Ze hebben het dan over de agressieoorlog van de Verenigde Staten tegen Irak. Die kostte het leven aan duizenden mannen, vrouwen en kinderen. De Amerikaanse cowboy schiet niet meer met een colt. Hij schiet met kruisraketten en tomahawks. Vanuit helikopters voert hij raids uit op mensen die inkopen doen op de markt of samenkomen voor een huwelijksfeest. George W. Bush als voorbeeld?

## Vlaams Belang veroordeeld voor racisme

In haar toespraak voor het economische congres van het Vlaams Belang trok senator Anke Van dermeersch fel van leer tegen de vreemdelingen in België. Ze had het over de 'kostprijs' van de migranten in België:

'In april vorig jaar (in 2004 nvdr.) diende ik samen met mijn collega Frank Creyelman in de commissie Economie en Financiën van de Senaat een voorstel tot resolutie in om nu eens eindelijk een objectieve kosten-batenanalyse te maken van de aanwezigheid van vreemdelingen in ons land (...) Bovendien kost hun aanwezigheid ons handenvol geld. Heel wat geruchten doen in dat verband de ronde, maar de overheid houdt de cijfers, die een groter inzicht in de kostprijs van vreemdelingen kunnen geven, angstvallig geheim. Dat is veelzeggend (...) Het zou bijvoorbeeld interessant zijn om eens uit te rekenen wat de vreemdelingen aan ons sociale zekerheidsstelsel kosten. Wat ontvangen de vreemdelingen aan kinderbijslag, werkloosheidssteun, pensioenen, ziekte- en invaliditeitsuitkeringen? Wat kost de immigratiepolitiek ons? (...) Er zijn heel wat aanwijzingen dat

de vreemdelingen in ons land niet meteen een economische meerwaarde zijn maar eerder een serieuze economische last.<sup>136</sup>

Dat is duidelijk: de migranten in België kosten te veel geld. Migranten zijn een economische last en worden best zo snel mogelijk uit het land gezet.

Het Gentse hof van beroep veroordeelde het Vlaams Blok wegens racisme. In de uitspraak van het hof staat de volgende passage:

‘Er wordt in de aldus naar het groot publiek toe gevoerde propaganda permanent een hatelijk beeld van de “vreemdelingen” opgehangen, teneinde bij de bevolking (al dan niet latent reeds aanwezige) gevoelens van vreemdelingenhaat aan te wakkeren, te onderhouden en op de spits te drijven, met als achterliggende bedoeling het behalen van stemmen en, na een desgevallend overweldigend electoraal succes, de op het vlak van de “vreemdelingenpolitiek” voorgestelde zeer verstrekkende discriminerende voorstellen ook in de praktijk te kunnen omzetten. Het beeld dat aldus van de vreemdelingen wordt opgehangen is dat van de vreemdelingen als misdadigers verantwoordelijk voor het gevoel van onveiligheid bij de eigen bevolking ingevolge allerhande criminaliteit, van de vreemdelingen als broodrovers verantwoordelijk voor de werkloosheid bij de eigen bevolking, van de vreemdelingen als profiteurs van de sociale voorzie-

ningen op kosten van de hardwerkende eigen bevolking, van de vreemdelingen als bevoordeeld door de multiculturele maatschappij, gepromoot door de klassieke partijen, ten nadele van de eigen bevolking, die door dezelfde klassieke partijen in de kou wordt gelaten, en van de vreemdelingen als ingevolge hun cultuur, godsdienst en gewoontes onintegreerbare fanatiekelingen, die een bedreiging vormen voor de eigenheid en de cultuur van het eigen volk. De door het Vlaams Blok hierbij aangebrachte feiten, cijfermatige gegevens en statistisch materiaal strekken er duidelijk niet toe de bevolking louter te informeren of op te komen tegen bepaalde wantoestanden, hetgeen uiteraard is toegelaten, doch wel degelijk, gelet op de systematische en eenzijdige wijze waarop deze gegevens worden aangebracht en op de daarbij gehanteerde slogantaal of sarcasme, de bevolking aan te zetten tot vreemdelingenhaat en deze ook warm te maken voor de voorgestelde discriminerende maatregelen (...) Deze hatelijke beeldvorming van de vreemdelingen is ook een permanent gegeven in de door het Vlaams Blok gevoerde propaganda. Het beeld wordt daadwerkelijk ingehamerd bij de bevolking. In bepaalde krantjes wordt daar haast op ieder blad en/of zelfs meerdere malen per blad opnieuw op teruggekomen (...) Teneinde te verhelpen aan al de aldus voorgehouden aan de vreemdelingen toe te schrijven miserie van het eigen volk, worden door de politieke partij het Vlaams Blok diverse discriminerende maatregelen voorgesteld, welke alle een gemeenschappe-

lijk einddoel hebben, namelijk de terugkeer naar de landen van herkomst van het allergrootste gedeelte van de allochtone bevolking.<sup>137</sup>

Dat is klare taal. Het Vlaams Belang, de naam die het Vlaams Blok aannam na de veroordeling, creëert een sfeer van haat tegen de migranten en geeft ze de schuld voor alles en nog wat. Er is te weinig geld voor de sociale zekerheid, want de migranten profiteren ervan. Er is geen werk, want de migranten pakken het af. Er zijn te veel werklozen, want de migranten willen niet werken. Wat is het nu eigenlijk: pakken ze ons werk af of profiteren ze van den dop? Alles is voor het Vlaams Belang genoeg om de haat aan te wakkeren.

Dat er vandaag migranten zijn in België – of gastarbeiders zoals ze oorspronkelijk werden genoemd – is geen toeval. De Belgische regeringen gingen, op uitdrukkelijk verzoek van de werkgevers, vanaf de jaren veertig in het buitenland op zoek naar werkkrachten. Op 20 juni 1946 werd een akkoord gesloten tussen België en Italië. De Italiaanse regering verbond er zich toe wekelijks (!) 2.000 (!) arbeiders aan België te leveren. Ze kwamen terecht in de steenkoolmijnen van Limburg, Luik en Henegouwen. België had die arbeiders nodig om het land na de oorlog weer op te bouwen. In de jaren zestig, een periode van economische bloei, werd een beroep gedaan op Turkse en Marokkaanse arbeiders. De Belgische ambassades

in Turkije en Marokko verspreidden folders met volgende boodschap:

‘U denkt eraan om in België te komen werken? U hebt de “grote beslissing” waarschijnlijk al genomen? Wij, Belgen, zijn gelukkig dat u aan ons land komt bijdragen met uw arbeidskracht en uw intelligentie. Maar wij wensen tevens dat dit nieuwe leven ook bijdraagt tot uw geluk. Om daarin te slagen stellen we u het volgende voor. In deze kleine brochure trachten we u te informeren omtrent de levens- en arbeidsomstandigheden die u in België staan te wachten. Zodoende begint u met kennis van zaken aan het “grote vertrek”. Emigreren naar een land dat noodzakelijkerwijze verschillend is van het uwe stelt enkele aanpassingsproblemen. Deze aanpassingsproblemen zullen veel gemakkelijker overbrugbaar zijn indien u een normaal leven leidt, dit wil zeggen een gezinsleven. België is een land waar de arbeid goed beloond wordt en waar het comfort hoog is, zeker voor diegenen die in gezinsverband leven. U vindt in ons land een internationale geest. Wel 258 internationale organisaties hebben hun hoofdzetel in België en vele politici, technici, zakenlui en studenten leven op onze bodem. Er zijn reeds werknemers van uw land bij ons. Kom hen vervoegen, indien u denkt dat uw situatie erop kan verbeteren. In ieder geval, en wij herhalen het: de mediterrane en Turkse werknemers zijn welkom bij ons in België.’

De bedrijven verheugden zich over de komst van buitenlandse arbeiders. Die leverden een belangrijke bijdrage aan de welvaart. Zoals de Belgische arbeiders betaalden ze belastingen en stonden een deel van hun loon af voor de sociale zekerheid. Bij het begin van de economische crisis halverwege de jaren zeventig werd een immigratiestop ingevoerd. Sindsdien kan een vreemdeling slechts onder zeer beperkte voorwaarden naar België komen: als asielzoeker of in het kader van de familiehereniging.

Tegen migranten of allochtonen bestaan er heel wat vooroordelen. Een van de meest gehoorde is dat de migranten niet willen werken en van de werkloosheidsuitkeringen profiteren. Een onderzoek van het Steunpunt Werkgelegenheid, Arbeid en Vorming (WAV) van de KULeuven toont evenwel aan dat het voor allochtonen heel wat moeilijker is om aan werk te geraken.<sup>138</sup> Uit hetzelfde onderzoek blijkt ook dat allochtonen sneller hun werk verliezen. De Belgische of Vlaamse werkgevers werken liever met Bert of Dirk, An of Els dan met Ali of Cengiz, Fatima of Hulya. Dat moet men de allochtonen niet verwijten.

Het verwijt dat migranten misdadiger zijn dan autochtone Belgen vloeit ook al voort uit een vooroordeel. In opdracht van de Dienst Wetenschap, Technologie en Cultuur van het ministerie van Wetenschapsbeleid werd in de periode 1996-1999 een wetenschappelijk onderzoek uitgevoerd onder de ti-

tel: 'Verstedelijking, Sociale Uitsluiting van Jongeren en Straatcriminaliteit'.<sup>139</sup> Een van de opmerkelijke conclusies is dat er geen verband bestaat tussen etniciteit (afkomst), cultuur en criminaliteit. Dezelfde studie komt tot de conclusie dat allochtonen voor identieke criminele feiten vaker aangehouden worden dan autochtone Belgen. Allochtone misdadigers worden in ieder geval op dezelfde manier bestraft als autochtone Belgen.

Dat betekent niet dat er geen problemen zijn. Die moeten echter op grond van wetten en reglementen en zonder enige vorm van discriminatie worden opgelost. Problemen verdwijnen zeker niet door haat te prediken. Samenlevingsproblemen lost men op door dialoog. Maar daar heeft het Vlaams Belang geen oren naar. De partij leeft van onopgeloste problemen, van onverdraagzaamheid en van afwijzing van de andere.



## Van geldstromen, 'luie Walen' en Vlaamse ondernemers



Walen zijn profiteurs, de maffia is in Wallonië aan de macht: dat staat dagelijks te lezen op de website van het Vlaams Belang. Ook bovenstaande cartoon werd op die website gepubliceerd. Hij suggereert dat de Walen geëvolueerd zijn van aap naar profiteur. Op het economisch congres van het Vlaams Belang had voorzitter Frank Vanhecke het over 'uitkeringsverslaafden'.

Aan de vooravond van het economisch congres van het Vlaams Belang lekte 'Het Manifest voor de opsplitsing van België' uit, geschreven door de denk-

groep 'In de Warande'. Het initiatief ging uit van Remi Vermeiren, voormalig topman van de KBC-Groep. Het Vlaams Belang was dolblij met de publicatie van het manifest. De ondertekenaars hiervan maken deel uit van een select en rijk gezelschap. Er zijn geen werknemers bij, wel een aantal leden van het Vlaams Belang.

Vermeiren en Co. schreeuwen het uit: 'Stop de geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië!' Vermeiren en zijn geestesgenoten toonden al eerder in wiens zakken zij 'het Vlaamse geld' willen zien terechtkomen. Dat werd onder meer in de affaire Super Club geïllustreerd. Dankzij de acties van de mijnwerkers moest de Belgische regering na de sluiting van de Limburgse steenkoolmijnen miljarden euro's vrijmaken voor de reconversie in de streek. De man die dat geld moest besteden, was Thyl Gheyselinck. Later is gebleken dat een deel van het geld bij oplichter Maurits De Prins van de videoketen Super Club is terechtgekomen. De Prins wist dat geld te bemachtigen dankzij de dubieuze hulp van 'enkele zware kanonnen uit financieel België, met name medewerkers van de Kredietbank (KB)'.<sup>140</sup> Een week voordat Thyl Gheyselinck 900.000 Super Club-aandelen opkocht, schreef de KB hem een brief waarin ze die aandelen opwaardeerde tot 2.260 frank, terwijl ze het intern op 1.250 frank schatte. Wat was de reden daarvoor? De KB zag in die dagen haar bloeiende handel in Super Club-aandelen buiten de

beurs in gevaar komen omdat het videoverhuurbedrijf failliet dreigde te gaan. KB, die zelf meer dan een miljoen aandelen had in Super Club, hoopte dat de aankoop door Kempische Steenkoolmijnen van 900.000 aandelen voor de buitensporige prijs van 335 miljoen euro – met geld van de Belgische belastingbetaler! – Super Club er weer bovenop zou helpen. Onderzoeksjournalist Willy Van Damme van het weekblad *Trends* kon toen bewijzen dat ‘sommige leden van de KB-top wisten dat Super Club niet meer was dan gebakken lucht’. Remi Vermeiren was een vriend van De Prins en hij volgde in die tijd het dossier op voor de bank.

De Prins was eerder al veroordeeld voor een faillissement en het uitschrijven van ongedekte cheques. *Gazet van Antwerpen*: ‘Jan met de Pet zou in zo’n geval onmiddellijk op de zwarte lijst van de banken belanden, waardoor hij zelfs een simpel krediet kan vergeten. De Prins echter niet. KB-topman Vermeiren verklaarde dat hij “wel eens de wenkbrauwen heeft gefronst” maar niets van dat alles wist.’<sup>141</sup>

Vermeiren is ook betrokken bij de fameuze KB-Lux fraude, geschat op 2 miljard euro. *De Morgen* berichtte op 5 oktober 2004 over de geldstroom die de KB van Vermeiren organiseerde ten voordele van ‘vooraanstaande Vlamingen’: ‘Speurders hebben een huiszoeking uitgevoerd in de woning van de weduwe van de gewezen CVP-minister en KB-voorzitter André Vlerick. Hij liet een aanzienlijk persoonlijk

fortuin achter. Een groot deel daarvan kwam op een bankrekening van de KB-Lux. Die erfenis zou al die jaren geheel of gedeeltelijk voor de fiscus zijn afgeschermd. Het gaat in elk geval over honderden miljoenen frank.'

Als Vermeiren en zijn vrienden het nog meer voor het zeggen krijgen, weten we nu al waar de Vlaamse geldstromen naartoe gaan. En dat is niet naar de pensioenen en de lonen van de Vlaamse werkende mensen.

Volgens de auteurs van het Manifest voor de opsplitsing van België vloeit er jaarlijks 8,1 miljard van Vlaanderen naar Wallonië en 2,1 miljard naar Brussel. Dat gebeurt via de sociale zekerheid, de financiering van de gewesten en gemeenschappen en via de federale begroting. De opstellers van het Manifest tellen er ook de afbetaling van de staats-schuld bij waarvoor volgens hen Vlaanderen meer betaalt dan de twee andere landsdelen.<sup>142</sup> In een studie van 2003 spreekt het Verbond van Belgische Ondernemingen (VBO) over een bedrag van 3,38 miljard euro.

In ieder land vloeit geld van de rijkere streken naar de armere. Dat is normaal in een samenleving die nog een minimum aan solidariteit in het vaandel draagt. Als morgen geen geld meer uit Vlaanderen naar Wallonië vloeit, zal het aantal mensen dat daar onder de armoedegrens leeft verdubbelen. Ooit was het om-

gekeerd en dat kan opnieuw zo worden door de snel verouderende Vlaamse bevolking. Zelfs als we de cijfers van het Manifest nemen, komen we voor België op 4 procent van het bruto binnenlands product dat van Vlaanderen naar de andere gewesten vloeit. In Frankrijk krijgt het met Wallonië vergelijkbare oude industriebekken Nord-Pas de Calais, 5 procent van het Franse BBP. In Duitsland wordt jaarlijks netto 85 miljard euro van West naar Oost getransfereerd. Rijke Duitse Länder (deelstaten) zoals Beieren en Baden-Württemberg moeten een 'transferlast' van 10 procent van hun BBP dragen.

Als de separatisten het in Vlaanderen voor het zeggen krijgen, mogen ook de Limburgers zich zorgen beginnen maken. Uit de fiscale statistieken van het aanslagjaar 2003, blijkt dat het gemiddelde netto belastbare inkomen per aangifte in Vlaams-Brabant 29.803 euro beliep. Van alle Belgische provincies staat Limburg voor het gemiddelde netto belastbare inkomen op de negende plaats, met een gemiddeld inkomen van 23.442 euro.<sup>143</sup> Hoelang nog gaat het rijke Vlaams-Brabant opdraaien voor het arme Limburg?

De 'geldstromen' van Vlaanderen naar Wallonië zijn kleine beekjes in vergelijking met een andere geldstroom, die Warandechef Vermeiren goed kent: de fiscale fraude. Die fraude beloopt volgens de Vrije Universiteit Brussel 17,5 miljard euro (1999) en ligt

dus een flink pak hoger dan de ruimste schatting van de geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië en Brussel.

De separatisten lanceren campagnes over de 'bodemloze putten'. Die zouden bijvoorbeeld in de ziekteverzekering gegraven worden door de Waalse overconsumptie. De Christelijke Mutualiteit (CM) bracht in 2005 een studie uit die deze kwakkel de nek omwringt. Voor wie rekening houdt met de oudere bevolking, het groter aantal invaliden, langdurig werklozen enz. is het verschil in uitgaven tussen het Noorden en het Zuiden niet 50,2 miljoen euro zoals uit de brutocijfers blijkt, maar slechts 3,12 miljoen euro.

De separatistische ondernemers weten nu al wat ze zullen doen met de miljarden die zouden vrijkomen bij een splitsing van België: 'Een vermindering van de patronale bijdragen met 44 procent'<sup>144</sup>, zegt Herman De Bode, Belgisch topman van de Amerikaanse multinational McKinsey en ondertekenaar van het Warande-manifest. Dat komt neer op een bedrag dat overeenstemt met 4 procent van het BBP, ongeveer evenveel als nodig is om de kosten van de vergrijzing op te vangen.

'We kunnen ook niet aanvaarden dat in Wallonië nog geen enkele werkloze is gesanctioneerd als gevolg van de maatregelen tot activering'<sup>145</sup>, klinkt het. De

Vlaamse werklozen weten dus wat hen te wachten staat als de regering waarvan Vermeiren en Co. dromen, met de steun van het Vlaams Belang aan de macht komt in Vlaanderen.

Iedere werknemer betaalt evenveel voor de sociale zekerheid, of dat nu een Vlaming of Waal is, allochtoon of autochtoon. Maar omdat de Waalse werknemer armer is dan de Vlaamse, gaat er inderdaad geld uit het noorden naar het zuiden. Net zoals een Antwerpse chemiearbeider met zijn hoog loon bijdraagt voor de Limburgse werkloze.

Solidariteit is een normale zaak. Maar niet voor het Vlaams Belang en de leden van de denkgroep 'In de Warande'.

Francis Van den Eynde, Vlaams Belang-Kamerlid, zei in zijn inleiding op het economisch congres van november 2005 dat de leuze van het vroegere volkshuis De Vooruit in Gent, 'Proletariërs aller landen verenigt u', best vervangen wordt door 'Vlamingen aller standen, verenigt u'. Alle Vlamingen samen! Tegen de Waalse loontrekkenden? Tegen allochtone loontrekkenden? De loontrekkenden moeten elkaar niet beconcurreren, maar de handen in elkaar slaan om schouder aan schouder, welke nationaliteit ze ook hebben, welke taal ze ook spreken, op te komen voor hun zaak.

Verdeeldheid verzwakt de loontrekkenden, eenheid maakt hen sterk. Karl Marx, de man die miljoenen inspireerde op de weg naar een andere en betere wereld, stelde dit reeds in de negentiende eeuw vast. Hij schreef het volgende:

'In alle Engelse industriële en handelscentra is de arbeidersklasse nu opgesplitst in twee vijandige kampen: Engelse proletariërs en Ierse proletariërs. De doorsnee Engelse arbeider veracht de Ierse arbeider als een concurrent die zijn gemiddeld levenspeil omhooghaalt. Hij voelt zich tegenover hem als lid van een overheersende natie en wordt daardoor een werktuig van zijn aristocraten en kapitalisten tegen Ierland en verstevigt hun greep op hemzelf. Godsdienstige, sociale en nationale vooroordelen zetten hem tegen de Ierse arbeider op. Hij gedraagt zich tegenover hem ongeveer zoals de arme blanken tegenover de zwarten in de oude slavenstaten van de Amerikaanse Unie. De Ier betaalt hem met gelijke munt. Hij ziet in hem zowel de medeplichtige als het blinde werktuig van de Engelse overheersing in Ierland. Die tegenstelling wordt kunstmatig in stand gehouden en aangewakkerd door de pers, de preken, de humoristische tijdschriften, kortom door alle middelen waarover de heersende klassen beschikken. Die tegenstelling verklaart waarom de Engelse arbeidersklasse ondanks haar organisatie machteloos is. Ze verklaart ook de macht van de kapitalistische klasse die zich daar maar al te goed bewust van is.'



## Het laatste taboe doorbreken

Sinds de zwarte zondag van 1991 zijn talloze strategieën uitgewerkt om 'de opgang van het Blok te counteren'. Een groot aantal van die strategieën zijn erg nuttig: antiracistische opvoeding in de scholen, campagnes voor stemrecht voor migranten, schoolbezoeken aan concentratiekampen, getuigenissen van weerstanders. Daartegenover staat de houding van politici die zagezegd *'het gras onder de voeten van het Blok willen wegmaaien'* door delen van het programma van die partij over te nemen.

De voormalige Vlaamse minister-president Luc Van den Brande, verklaarde dat 'het separatisme geen spook is' voor hem. Frank Vandenbroucke (SP.A) onderschreef de splitsing van de sociale zekerheid. Het Vlaams Blok feliciteerde Louis Tobback (SP.A) omdat hij 'een kleine 10 van de 70 punten van ons vreemdelingenplan heeft uitgevoerd'. De antivakbondsstandpunten van het Belang worden gedeeld door leiders van de traditionele partijen: gerechtelijke tussenkomsten tegen stakingspiketten, het opleggen van dwangsommen.

Na een tijdje werd de strategie gelanceerd om het Blok *in de wijken* te bekampen. Analyses toonden

aan dat de electorale opmars van het Vlaams Blok vooral in de Antwerpse volkswijken begon. Het Blok verklaarde de armoede, de werkloosheid, de afnemende collectieve voorzieningen en de kleine criminaliteit in die wijken op zijn manier en noemde de migranten de oorzaak van alle kwaad. De regering Dehaene vroeg in 1994 aan verantwoordelijken uit de armoedesector een 'Algemeen verslag over de armoede' op te stellen. Dat rapport verzette zich tegen maatregelen die specifiek voor de armen zijn bedoeld. De conclusie ervan luidde dat het (nationale) beleid de persoonlijke bestaansonzekerheid en de armoede vergroot en de sociale samenhang bedreigt op gebieden die rechtstreeks niets met de armoedebestrijding te maken hebben (economie, werkgelegenheid, sociale zekerheid, huisvesting, jeugdwerk...).<sup>146</sup> Volgens het verslag is het hoofdprobleem niet op het niveau van de wijk te zoeken. Maatregelen op dat niveau zijn een 'doekje voor het bloeden'. Het nationale beleid moet veranderen, omdat het steeds meer mensen in de bestaansonzekerheid duwt.

Het beleid trok echter een heel andere conclusie uit dit verslag: het verhogen van de kwaliteit van de stedelijke leefomgeving werd een prioriteit. 'Men heeft zich te veel blindgestaard op de sociale factoren', zei Vlaams minister Bert Anciaux in zijn beleidsplan voor 2000.<sup>147</sup> De verantwoordelijkheid werd niet bij het nationale of gewestelijke beleid gelegd, maar bij de gemeenten. Men wilde in de armere wijken meer

welgestelde gezinnen aantrekken. Daarom moest de veiligheid worden verhoogd. Vandaar meer blauw op straat, politiehelikopters en politie te paard inbegrepen, en een hardere aanpak van de jongeren, zoals het Vlaams Blok eiste. Voor de welzijnssector en de belangenorganisaties van armen was het evenwel niet zo belangrijk dat armen al dan niet in een buurt met veel arme inwoners wonen. 'Het ruimtelijk schuiven met kansarme of -rijke bewoners beïnvloedt niet of nauwelijks de totale aanwezigheid van kansarmoede.'<sup>148</sup>

Omdat men een debat over het gevoerde beleid schuwt, gaan steeds meer stemmen op om in navolging van Italië en Oostenrijk het Belang bij het beleid te betrekken. Een op vijf burgemeesters vindt dat het mogelijk moet zijn met het Vlaams Belang te besturen. Want zakte de Oostenrijkse extreemrechtse FPÖ van Jörg Haider na twee jaar regeringsdeelname niet van 23 procent naar 6,3 procent?

Het programma en gedeeltelijk ook de oorsprong van het Vlaams Belang kunnen met die van de FPÖ worden vergeleken. Met de FPÖ van Haider legde de Oostenrijkse regering in de ziekteverzekering een remgeld tot 20 procent op. Voordien was de ziekenzorg haast gratis. Voor het eerst moesten universiteitsstudenten inschrijvingsgeld betalen. De trein werd duurder. Er kwam meer zaterdagwerk. De effectieve pensioenleeftijd werd opgetrokken van 60

naar 65 jaar en de volledige loopbaan van 40 naar 45 jaar. De pensioenen worden voortaan niet langer berekend op basis van de vijftien beste jaren, maar van de hele loopbaan. De ambtenaren trekken 13 procent minder pensioen. Op twee jaar tijd vielen in de overheidssector 30.000 naakte ontslagen en werden 9.000 mensen met vervroegd pensioen gestuurd. Staatsbedrijven werden voor een appel en een ei aan grote Duitse firma's verkocht. Ook het Vlaams Belang ziet die maatregelen allemaal zitten. Maar verder loopt de vergelijking tussen Vlaams Belang en FPÖ mank:

- \* Terwijl de FPÖ een eenmanspartij is, legde het Vlaams Blok-Vlaams Belang steeds de klemtoon op de strenge organisatie van de partij. Filip Dewinter is de organisator die de FPÖ niet heeft: 'Van amper 25 of 30 afdelingen is het Vlaams Blok gegroeid naar 165 afdelingen. (...) Er kwamen nieuwe mensen, nieuwe kaderleden. Mensen die geschoold waren. Als de organisatorische groei geen gelijke tred houdt met de electorale groei, kan het faliekant mislopen.'<sup>149</sup>
  
- \* In tegenstelling tot Haider wil het Belang niet in een regering zonder genoeg 'breekpunten'. Het Vlaams Belang wil alléén besturen, of in een kartel met stromannen. Eens aan de macht wil het zijn programma in een niet verwaterde vorm doorvoeren. De stichter en erevoorzitter van het Vlaams

Blok, Karel Dillen, zag een deelname aan de meerderheid nooit zitten. Hij loofde het cordon sanitaire als 'de verzekeringsmakelaar van de politieke onkreukbaarheid van het Vlaams Blok, van de politieke compromisloosheid van de partij.'<sup>150</sup> In 1998 stelde Jürgen Ceder dat niet tot iedere prijs aan de macht kan worden deelgenomen.

'Wij zijn bereid onze verantwoordelijkheid op te nemen, wanneer de kiezer ons daartoe roept. Maar: wij zijn niet bereid omwille van de macht en de centen ons programma te wijzigen. (...) Kortom, het Vlaams Blok is niet te koop. Zijn programma is een volledig menu, geen spij斯卡art waaruit men "à la carte" kan bestellen. (...) In geen geval zullen wij ons laten vangen door de aanlokkelijke vleespotten van de Belgische politiek.'<sup>151</sup>

Filip Dewinter wil burgemeester van Antwerpen worden. Maar hij wil met een absolute meerderheid besturen (met stromannen als Hugo Coveliers (ex-VLD) als bondgenoten) of als rechtstreeks verkozen burgemeester.

- \* Het Vlaams Belang is niet op de eerste plaats een nationalistische partij; het is een fascistische partij. De Vlaamse nazi's en collaborateurs Jef François, Ward Hermans en Edgar Delvo stonden aan de wieg van het Blok. Het Vlaams Belang blijft

zijn naziverleden trouw maar houdt de heldenverering binnenskamers. Op een partijraad in 1997 werd over een initiatief van de Antwerpse fractie om een straatnaam te noemen naar Ward Hermans besloten dat 'de historische figuren moeten blijven geëerd worden, maar dat zulks het best binnen de eigen beweging gebeurt'.<sup>152</sup> Alle leiders van het huidige Vlaams Belang komen uit de gewelddadige traditie van de Vlaamse Militantenorde (VMO), met schietclubs en militaire kampen in de Ardennen. Af en toe vallen ze er op terug. Men herinnert zich het beeld van Filip Dewinter op een tank van de Kroatische Ustasja tijdens de oorlog in Joegoslavië en de razzia's van ex-politiecommissaris Johan Demol in Schaarbeek. Binnenskamers blijft het Blok ongezoeten zijn standpunten verkondigen. Ex-Blokker en gaskamer-ontkenner Paul Debaes sprak uit de biecht:

'Karel Dillen, Roeland Raes en Xavier Buisseret zijn allemaal revisionisten (bedoeld wordt holocaust-ontkenners, nvdr.) in hart en nieren. Ook Filip Dewinter (die ondertussen hengelt naar steun uit de rijke Joodse gemeenschap in Antwerpen) ventileert in eigen kring herhaaldelijk zijn antipathie voor de joden.'<sup>153</sup>

- \* De evolutie van het Vlaams Blok van een organisatie van straatvechters à la VMO naar een 'respectabele partij' is een weldoordachte strategie. Om

in het antifascistische klimaat van de jaren zeventig en tachtig uit het isolement te geraken, volgde de leiding van het Vlaams Blok de strategie van Nieuw Rechts. Ze behield de kern van het fascisme maar gaf het een nieuw kleedje. Nieuw Rechts vervangt de oude fascistische ideologie van raciale ongelijkheid ('het superieure Arische ras') door die van de culturele onverenigbaarheid. In plaats van 'rassen' spreekt Nieuw Rechts over 'specifieke culturele identiteiten'. Volgens Nieuw Rechts is elke cultuur geworteld in een bepaalde bodem en daarom zijn 'andere' culturen die zich daar 'later' installeren er 'niet op hun plaats'. Autochtonen hebben een eerstgeboorterecht en bijgevolg kunnen de 'anderen', steeds volgens Nieuw Rechts, geen rechten doen gelden inzake burgerschap, politieke participatie en economische status. Dat wordt weergegeven in de politieke slagzin: 'Eigen volk eerst'.

- \* Het Vlaams Blok is een racistische partij. Op 21 april 2004 werd het daarvoor door het Hof van Beroep in Gent veroordeeld, een oordeel dat werd bevestigd door het Hof van Cassatie.
- \* Het nationalisme en het racisme ontwikkelen een logica die kan leiden tot een absurde burgeroorlog. Vandaag propageert het Vlaams Belang voor België het vreedzame 'Tsjechoslovaakse model' van boedelscheiding. Maar in Tsjechoslovakije was

er geen tweetalig Brussel, waren er geen randgemeenten, geen Voeren en geen Komen-Moeskroen. Filip Dewinter gaf het vroeger openlijk toe: 'We moeten ons organiseren zoals in Joegoslavië, waar de mensen meenden dat het nodig was etnische staten te creëren.'

Het pleidooi om het Vlaams Belang bij het beleid te betrekken zwaait met het argument dat de mensen dan zouden ervaren wat die partij echt wil en zich daardoor van het Vlaams Belang zouden afkeren. Volgens professor Marc Swyngedouw betekent het Belang aan de macht 'toegepast op Antwerpen dat je een etnische minderheid van 40.000 mensen voor een periode van zes jaar vogelvrij zou verklaren. Dat is moreel niet aanvaardbaar'.<sup>154</sup>

Het betekent dat kinderen vanaf 13 jaar voor gewone rechtbanken moeten verschijnen en dat een avondklok voor jongeren onder de 16 in de volkswijken van kracht zal zijn. Er zal gesnoeid worden in de subsidies aan jeugdhuizen, culturele verenigingen, de theaterwereld en de migrantenwerking. Het betekent het verlies van kindergeld als zoon- of dochterlief op school schade berokkent; het betekent snelrecht, wijkrechtbanken en 24-uren-rechtbanken naar het voorbeeld van de Verenigde Staten.<sup>155</sup>

Als het Belang aan de macht komt, zal het erop toezien dat er geen vakbonden komen in KMO's en dat de vakbonden aan banden worden gelegd. Het Belang aan de macht zal de mensen nog meer tegen elkaar



opzetten: mensen van Belgische oorsprong tegen mensen van buitenlandse afkomst; Vlamingen tegen Walen. Het Vlaams Belang zal niet zichzelf kapot regeren, het zal de gewone mensen kapot regeren. Het zal het politieke klimaat nog meer verrechtsen.

Hoewel mensen om zeer uiteenlopende redenen voor het Belang stemmen, schuilt in veel stemmen voor het Belang een protest. De looninleveringen deden het aandeel van de inkomsten uit arbeid in het bruto binnenlands product de voorbije 25 jaar met een tiende dalen. Tien procent van alle geproduceerde rijkdom is van de portefeuille van de werkende bevolking naar die van de kapitaalbezitters verhuisd. Uit protest tegen die ontwikkeling gingen vele mensen voor het Vlaams Belang stemmen. Hoe groter het aantal werklozen en armen werd, des te groter werd de aanhang van het Vlaams Belang.

Het aantal mensen dat in Vlaanderen recht heeft op een leefloon (bestaansminimum) steeg met 63 procent van 21.719 in 1987 naar 34.283 in 2002.<sup>156</sup> Het aantal (officiële) werklozen steeg in België van 96.933 of vier procent van de beroepsbevolking in 1974 naar 576.612 of 12,3 procent in 2004.<sup>157</sup>

De voorbije decennia wonnen de ultraliberale en antisociale ideeën van de Amerikaanse president Ronald Reagan via de Britse eerste minister Margaret Thatcher steeds meer veld in Europa. Daardoor kre-

gen de sociale verworvenheden van de naoorlogse periode de schuld voor de hoge werkloosheid, voor de stijgende armoede en de verplaatsing van bedrijven: te hoge lonen, te rigide werkuren, te hoge pensioenen, te vrijgevig sociale zekerheid, de vastheid van betrekking.

Op de topconferentie van Lissabon in 2000 namen de regeringsleiders van de lidstaten van de Europese Unie een aantal beslissingen om van de Europese economie de meest concurrentiële ter wereld te maken. Die beslissingen zijn erop gericht de sociale vooruitgang terug te schroeven en Europa op Amerikaanse leest te schoeien: het pensioenstelsel, de gezondheidszorg, de werkloosheidsuitkeringen en de arbeidswetgeving worden onderuitgehaald. Niemand is nog zeker van zijn werk, zijn loon, woonplaats, levensritme. Niemand weet of hij zijn leningen zal kunnen afbetalen en of hij kan instaan voor een goede opleiding voor zijn kinderen.

Het Vlaams Belang maakt zijn kiezers wijs dat de zwakken en steuntrekkers de oorzaak zijn. De partij neemt het daardoor op voor de echte verantwoordelijken voor de sociale achteruitgang: de kleine groep van multinationale ondernemingen, banken en multimiljardairs.

Dat het protest tegen de sociale achteruitgang niet via een extreemrechtse stem moet worden geuit en dat in de Europese landen een groot draagvlak be-

staat om een ander beleid te voeren, bewezen tal van protestbewegingen. In Groot-Brittannië staakten in maart 2006 meer dan een miljoen mensen tegen een verhoging van de pensioenleeftijd van 60 naar 65 jaar. Het was de grootste staking in het land sinds 1926. Ook het personeel van de Duitse overheidsdiensten staakte begin 2006 tegen een herziening van het pensioenstelsel.

In Frankrijk werd de regering van Dominique de Villepin in de lente van 2006 verplicht haar 'jongerenbanenplan' (CPE) in te trekken. Dat gebeurde na wekenlange betogingen, stakingen en acties van scholieren, studenten en vakbonden. Het CPE wou de proefperiode voor jongeren tot twee jaar verlengen en de werkgevers de mogelijkheid bieden jongeren die voor het eerst werden aangeworven, gedurende die twee jaar zonder opgave van redenen te ontslaan. Het protest tegen het CPE was des te heviger omdat het plan een zoveelste stap was om de arbeidswetgeving uit te hollen.

In 2005 verwierpen de Fransen zowel als de Nederlanders de ultraliberale Europese grondwet.

De Europese dokwerkers bestreden met succes een Europese ontwerprichtlijn waardoor ze hun beschermd statuut zouden verliezen en plaats zouden moeten ruimen voor onopgeleide scheepsbemanningen. De Bolkesteinrichtlijn, die het verlenen van diensten in de Europese Unie volledig wou liberalise-

ren, werd grondig aangepast. De acties tegen het generatiepact in België waren de grootste van de voorbije twintig jaar.

Wie deze brede beweging tegen de sociale afbraak niet ondersteunt, wie zich opwerpt als een dam ter bescherming van het beleid van sociale achteruitgang en van de politieke partijen die het voeren, kan nooit een alternatief bieden voor het demagogische misbruik van het ongenoegen. De strijd voor werk, voor de vrijwaring van de sociale zekerheid, het onderwijs en de gezondheidszorg is de eerste voorwaarde voor een strategie tegen extreem rechts.

Vooraf de vakbonden nemen hier het voortouw. Het is niet toevallig dat extreem rechts zijn pijlen bij voorkeur op de vakbonden afschiet. De vakbonden zijn in staat een dam tegen de sociale afbraak op te werpen. In de vakbonden en in de sociale strijd zien de mensen dat zij dezelfde belangen hebben, ongeacht hun afkomst. Om al die redenen is het belangrijk de vakbondsrechten te verdedigen, of het nu gaat om de rechtspersoonlijkheid van de vakbonden, om het willekeurige ontslag van vakbondsafgevaardigden of om de tussenkomsten van rechtbanken in sociale conflicten.

Als de mensen in beweging komen om hun rechten op te eisen, raakt het Vlaams Belang in de problemen. Indien het tij kan gekeerd worden, indien de vakbon-

den een sociale beweging tegen het beleid op gang weten te brengen, zakt het beeld van het Belang als de verdediger van de kleine man als een pudding ineen. Tenminste als tv-kijkend Vlaanderen het Belang niet als enig alternatief voor het huidige beleid krijgt voorgeschoteld. Dan bestaat de kans dat de gewone Vlaming ook te weten komt waar het zwarte Belang werkelijk voor staat.



## Eindnoten

1. *De Morgen*, 2 december 2005, p.1.
2. *De Morgen*, 2 december 2005, p. 2.
3. De namen en de omgeving van die mensen werden gewijzigd. Kwestie van hun anonimiteit te bewaren.
4. <http://www.filipdewinter.org/Documents/24.doc>
5. De volledige studie is te vinden op [www.gvhv.be](http://www.gvhv.be)
6. *Humo*, 31 oktober 2005, nr. 44/3400, p. 24.
7. Kamer – 4de zitting van de 51ste zittingsperiode – CRIV PLEN 161, 12 oktober 2005, p. 45.
8. Idem, p. 46.
9. *Financieel-Economische Commentaren*, Tweemaandelijks nieuwsbrief van de Studiedienst van het Vlaams Belang, jg. 3, nr. 5, oktober 2005.
10. [www.politics.be](http://www.politics.be) 2 juni 2004 – de burger sprak met Frank Vanhecke.
11. Guy D'haeseleer en Koen Bultinck, *Vergrijzing en Arbeidsmarkt*, uitgeverij Vlaams Belang, Brussel 2005, p. 30.
12. Idem, p. 30.
13. Idem, p. 30.
14. Idem, p. 22.
15. Idem, p. 30.
16. Verkiezingsprogramma 2004, Vlaams Parlement, p. 157 – [www.vlaamsbelangparlement.org/pdf/toekomstproject.pdf](http://www.vlaamsbelangparlement.org/pdf/toekomstproject.pdf)
17. *Solidair*, 17 augustus 2005.
18. Vlaams Blok, Programmaboek 2004, Vlaamse en Europese verkiezingen, p. 50 – [www.vlaamsblok2004.be/pdf/programmaboek2004.pdf](http://www.vlaamsblok2004.be/pdf/programmaboek2004.pdf)
19. Idem, p. 50.

20. Idem, p. 22.
21. <http://wvd-vb.skynetblogs.be/?date=20051002&number=7&unit=days> – 30 september 2005.
22. [www.vlaamsbelang.be/index.php?p=&id=178](http://www.vlaamsbelang.be/index.php?p=&id=178)
23. Idem.
24. <http://www.jurgenverstrepen-oktober.be/> – dinsdag 25.
25. *De Morgen*, 25 oktober 2005.
26. *De Morgen*, 4 november 2005.
27. 't Pallieterke, 26 oktober 2005, p. 3.
28. [http://www.gerolfannemans.be/artikel\\_detail.asp?id=175&cat=6](http://www.gerolfannemans.be/artikel_detail.asp?id=175&cat=6)
29. <http://www.filipdewinter.be/page.php?linkID=96>
30. *De Morgen*, 26 november 2005, Reporter, p. 23.
31. *De Morgen*, 19 april 2004.
32. Wetsvoorstel tot wijziging, met het oog op de uitbreiding van het overurenkrediet en op de gunstigere fiscale en parafiscale behandeling van overwerk – Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers 24 november 2003 – doc510488/001.
33. *Een Socialer Vlaanderen*, Vlaams Belang, Brochure in pdf, 2005, p. 29.
34. Idem, p. 29.
35. <http://www.unizo.be/viewobj.jsp?id=66608>
36. Congreswerkgroep 3 'Economische ontwikkeling', Vlaams Belang Congres 26 november 2005, p. 11.
37. Wetsvoorstel tot wijziging, met het oog op de uitbreiding van het overurenkrediet en op de gunstigere fiscale en parafiscale behandeling van overwerk, o.c.
38. *De Morgen*, 29 november 2005, p. 3.
39. EUROSTAT LFS, arbeidstijden 2001, bewerkt steunpunt WAV – geciteerd in *Solidair* nr. 1, 5 januari 2005.
40. Guy D'haeseleer en Koen Bultinck, *Vergrijzing en arbeidsmarkt, o.c.*, p. 28-29.
41. Synthesetekst 'Ondernemend Vlaanderen: welvaart voor iedereen', p.9 – [www.vlaamsbelang.org/files/synthesetekst.pdf](http://www.vlaamsbelang.org/files/synthesetekst.pdf)



42. VBO-woordvoerder Pieter Timmermans in INFORVBO, nieuwsbrief voor decision makers – [www.vbo.be](http://www.vbo.be) – 20 januari 2005.
43. *Solidair*, 12 mei 2004, verhaal opgetekend door Romain Dierickx.
44. *De Vlaams Nationalist*, Partijblad van het Vlaams Blok, 1981.
45. *De Morgen*, 19 april 2004.
46. Kamer van Volksvertegenwoordigers zitting dd. 14 oktober 2004 – CRIV51 PLEN089 – p. 22-23.
47. Kamercommissie van de Sociale Zaken 18 januari 2005 – CRIV COM 463 – p. 31.
48. Verkiezingsprogramma 2004, Vlaams Parlement, o.c., p. 156.
49. Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers, doc51 0901/001, ingediend op 11 maart 2004.
50. Synthesetekst Economisch Congres 26 november 2005, p. 18.
51. *Financieel-Economische Commentaren*, o.c., jg. 3, nr. 5, oktober 2005, p. 2.
52. Koen Bultinck in de Kamercommissie voor de Sociale Zaken, zitting 22 februari 2005 CRIV 51 COM 509 p. 11.
53. Vlaams Blok Magazine nr. 6/2002.
54. INFORVBO, Nieuwsbrief voor decision makers, 20 januari 2005.
55. Kamer van Volksvertegenwoordigers, 3de zitting, 22 december 2004, CRIV 51 PLEN 108, p. 53.
56. Ontwerp-Manifest Ondernemend Vlaanderen, Vlaams Belang, p. 12 – [www.ondernemendvlaanderen.org/files/omov.pdf](http://www.ondernemendvlaanderen.org/files/omov.pdf)
57. *Financieel-economische commentaren*, o.c., februari 2006, p. 4.
58. Idem, p. 2.
59. Vlaams Blok, Programmaboek 2004, o.c., p. 39.
60. Kamer van Volksvertegenwoordigers, Bart Laeremans, 13 juli 1996.

61. Dirk Laeremans, referaat op het Colloquium 'Ondernemend Vlaanderen' van het Vlaams Belang, 18 juni 2005.
62. Eigen Volk Eerst-krant, Vlaams Blok, editie nr. 8, 1ste week mei 2003.
63. Ongehuwd zonder kinderen, aan 100% van het gemiddelde loon. Bron: Eurostat (<http://europa.eu.int/comm/eurostat/>)
64. <http://www.vlaamsbelangantwerpen.be/Documents/20.doc>
65. Koen Bultinck en Guy D'haeseleer, *Vergrijzing en arbeidsmarkt, o.c.*, p. 29-30.
66. Willy Smout, *Van crisis en werkloosheid naar volledige werkgelegenheid in een organisch solidaristische staat*, Brochure eigen beheer, april 1989, p. 17-18.
67. Vlaams Blok Congres 'Arm Vlaanderen', 1993 – Werkgroeptekst: Tewerkstelling, Joris Van Hauthem en Frans Wymeersch, p. 10.
68. Idem, p. 12.
69. Website De Morgen, 21 november 2005.
70. Verkiezingsprogramma 2004, o.c., p. 165.
71. Synthesetekst Economisch Congres, 26 november 2005, o.c., p. 38.
72. Congreswerkgroep nr. 1 'Economische principes', Vlaams Belang-congres 26 november 2005, p. 6.
73. *De Morgen*, 19 april 2004.
74. <http://www.jurgenverstrepen.be/> – maandag 21 november 2005.
75. Willy Smout, o.c., april 1989.
76. Stuk 97 (2004-2005), nr. 3, Ontwerpmotie voor het Vlaams Parlement, zitting 2004-2005, zitting 6 december 2004 beleidsnota werk 2004-2009.
77. Koen Bultinck en Guy D'haeseleer, *Vergrijzing en arbeidsmarkt, o.c.*, p. 27.
78. Werkgroeptekst 'Tewerkstelling', Joris Van Hauthem en Frans Wymeersch, p. 11.
79. *Financieel-Economische Commentaren, o.c.*, jg. 3, nr. 4, augustus 2005.

80. *Trends*, 7 juli 2005.
81. Congreswerkgroep 1 'Economische principes', Congres 26 november 2005, p. 8.
82. Idem, p. 6.
83. [http://socialsecurity.fgov.be/NL/over\\_de\\_fod/soczek\\_kort/werknemers.htm](http://socialsecurity.fgov.be/NL/over_de_fod/soczek_kort/werknemers.htm)
84. Congreswerkgroep 6 'Economisch Vlaanderen Internationaal', Vlaams Belang Congres 26 november 2005, p. 7-8.
85. Koen Bultinck & Guy D'haeseleer, *Op weg naar een Vlaamse Gezondheidszorg*, Borchure in pdf, p. 7-8 – [www.vrijevrouwen.be/files/brochure\\_naareenvlaamsegezondheidszorg.pdf](http://www.vrijevrouwen.be/files/brochure_naareenvlaamsegezondheidszorg.pdf).
86. Vlaams Blok, programmaboek 2004, o.c., p. 45.
87. Idem, p. 47.
88. Guy D'haeseleer en Koen Bultinck, *Een socialer Vlaanderen*, p. 6.
89. Guy D'haeseleer en Koen Bultinck, *Op weg naar een Vlaamse Gezondheidszorg*, o.c., p. 11.
90. Idem, p. 11.
91. Vlaams Blok, Programmaboek 2004, o.c., p. 47.
92. Vlaanderen werkt! Welvaartscongres van het Vlaams Blok, 1996, p. 31.
93. Idem, p. 58.
94. Vlaams Blok, Programmaboek 2004, o.c., p. 47.
95. Guy D'haeseleer en Koen Bultinck, *Op weg naar een Vlaamse gezondheidszorg*, o.c., p. 15.
96. De voorwaarden zijn opgesomd in de vernoemde brochure, p. 17.
97. Congres 'Arm Vlaanderen', 1993 – Werkgroepstekst: OCMW, Wim Verreycken, p. 9.
98. Guy D'haeseleer en Koen Bultinck, *Vergrijzing en Arbeidsmarkt*, o.c., p. 28.
99. *Trends*, Top 5000, 16 december 2004.
100. *Wall Street Invest*, 28 oktober 2004.
101. Tekst onder logo van Pfizer op [www.pfizer.be](http://www.pfizer.be)
102. [www.vlaamsbelangkleinbrabant.org](http://www.vlaamsbelangkleinbrabant.org)

103. Congreswerkgroep 6 'Economisch Vlaanderen Internationaal', Vlaams Belang Congres 26 november 2005, p. 7-8.
104. [www.vlaamsbelangkamerfractie.be/artikeldetail.asp?id=373&%20cat=17](http://www.vlaamsbelangkamerfractie.be/artikeldetail.asp?id=373&%20cat=17)
105. *De Morgen*, 23 november 2005.
106. Dirk Van Duppen, *De cholesteroloorlog. Waarom geneesmiddelen zo duur zijn?*, Uitgeverij EPO Berchem-Antwerpen, 2004.
107. De Kristelijke Werknemers Beweging.
108. Geciteerd in interview met Dirk Van Duppen, *Solidair* 30 november 2005.
109. Idem.
110. [www.blokwatch.be](http://www.blokwatch.be) – trefwoord HOPPE.
111. [www.doorbraak.org/115/315](http://www.doorbraak.org/115/315) – 15 augustus 2004.
112. Guy D'haseleer en Koen Bultinck, Wetsvoorstel tot het verlenen van rechtspersoonlijkheid aan organisaties van werknemers en overheidspersoneel, DOC 51 0367/001, 30 oktober 2003.
113. Synthesetekst economisch congres 26 november 2005, p. 18.
114. Jurgen Verstrepen – <http://www.politiek.net/nieuws/166/57750>
115. Weblog Wim Van Dyck, 30 september 2005.
116. Wim Verreycken, tv-uitzending Nationalistische Omroep Stichting, BRT, 15 november 1993.
117. Vlaams Blok, Programmaboek 2004, o.c., p. 44.
118. Guy D'haeseleer en Koen Bultinck, *Een socialer Vlaanderen*, o.c., p. 41.
119. Synthesetekst economisch congres 26 november 2005, p. 35.
120. Voor meer info [www.progresslaw.be](http://www.progresslaw.be)
121. *Trends*, 1 juli 2004, p. 14.
122. Verkiezingsprogramma Vlaams Parlement 2004, o.c., p. 164.
123. Idem, p. 165.
124. [www.ondernemendvl.org/8/6](http://www.ondernemendvl.org/8/6) – 9 september 2005.

125. Congresresoluties 'Ondernemend Vlaanderen, welvaart voor iedereen', resolutie II.
126. Synthesetekst 'Ondernemend Vlaanderen: welvaart voor iedereen', p. 9.
127. *De Morgen*, 19 april 2004.
128. Freddy Van Gaever, *Volksvertegenwoordiger, een feest?*, uitgeverij Egmont, Brussel, 2004, p. 7-8.
129. *De Morgen*, 20 april 2004.
130. Freddy Van Gaever, *o.c.*, p. 60.
131. Belgische Senaat, Handelingen, vrijdag 19 december 2003 – avondvergadering.
132. Verkiezingsprogramma Vlaams Parlement 2004, *o.c.*, p. 173.
133. *Financieel-Economisch commentaren, o.c.*, jg. 3, nr. 1, februari 2005.
134. *De Morgen*, 2 november 2004.
135. Idem.
136. <http://www.ondernemendvl.org/files/Toespraak%20Anke%20Van%20dermeersch.pdf>
137. Hof van Beroep van Gent, 21 april 2004, te vinden op website Centrum voor gelijke kansen en racismebestrijding.
138. <http://www.demorgen.be/economie/index.html?news=own1134752061>
139. De resultaten van deze studie zijn gepubliceerd in *De Morgen* 10 december 1999, p. 32.
140. *Gazet van Antwerpen* – [www.gva.be/dossiers/-k/ks/dossier.asp](http://www.gva.be/dossiers/-k/ks/dossier.asp)
141. Idem.
142. *Knack*, 30 november 2005.
143. Federale Overheidsdienst (FOD), Economie – Statistiek en Informatie, Financiële statistieken, 2005.
144. *Tendances*, 1 december 2005.
145. Idem.
146. Koning Boudewijn Stichting i.s.m. ATD Vierde Wereld België en Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten (1994) Algemeen Verslag over de Armoede. Brussel, p. 400.

147. Anciaux B., (2000), Beleidsnota stedenbeleid 2000-2004, Brussel: ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, p.13.
148. Uitermark, Justus, (2003), De sociale controle van achterstandswijken. Een beleidsgenetisch perspectief. Amsterdam, <http://www.justusuitemark.nl/Documents/NGSdeel2.pdf>
149. Filip Dewinter in: Rinke van den Brink, *De jonge Turken van het Vlaams Blok*, Gent, Scoop, p. 167.
150. Dillen, 2002, geciteerd in Jo Buelens, *Kris Deschouwer: De verboden vleespotten. De partijorganisatie van het Vlaams Blok tussen oppositie en machtsdeelname*, Vrije Universiteit Brussel, vakgroep politieke wetenschappen (2003), p.36.
151. Idem p.32 .
152. Laeremans, geciteerd in Jo Buelens & Kris Deschouwer, *De verboden vleespotten. De partijorganisatie van het Vlaams Blok tussen oppositie en machtsdeelname*, Vrije Universiteit Brussel, vakgroep politieke wetenschappen (2003), p.36.
153. *De Morgen*, 4 juli 1997.
154. *De Morgen*, 5 oktober 2002.
155. Vlaams Blok maandblad, maart 1999.
156. [http://aps.vlaanderen.be/statistiek/cijfers/stat\\_cijfers\\_welzijn.htm](http://aps.vlaanderen.be/statistiek/cijfers/stat_cijfers_welzijn.htm)
157. <http://webhost.ua.ac.be/csb/index.php?pg=33&id=228&PHPSESSID=6afc93e66a6f950cfb37efeb3d76aea3>



